

B.H.B.

COLLEGE, MAGAZINE
2013-14

বি.এইচ.বি, মহাবিদ্যালয়
আলোচনী

In-Charge
Rina Rani Deka

Secretary
Bithangkhi Machahary

ধৰণীশ্বৰ ভোগেশ্বৰী স্মৃতি ভোৰণী
ভৰানীপুৰ হস্তিনাপুৰ বিজ্ঞানী মহাবিদ্যালয়

H.B. College, Sarupeta

নবাগত আদৰণি সভাৰ পতাকা উত্তোলনৰ এটি মুহূৰ্ত

ভৱানীপুৰ হস্তিনাপুৰ বিজনী মহাবিদ্যালয় আলোচনী

B.H.B. College Magazine

২০১৩-১৪ ইং শিক্ষাবৰ্ষ

বি.এইচ. বি. মহাবিদ্যালয় আলোচনী

শিক্ষাবৰ্ষ ২০১৩-১৪ ইং

৩১ তম সংখ্যা

B.H.B. College, Sarupeta

বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ

ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত।

তত্ত্বাবধায়ক
বীণা ৰাণী ডেকা

সম্পাদক
বিধাংখী মহাহাৰী

বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয় আলোচনী

২০১৩-১৪ ইং শিক্ষা বর্ষ

সম্পাদনা সমিতি

উপদেষ্টা-

অশ্বিনী কুমার মেধি

সভাপতি-

ড° মনোবঞ্জন দাস

তত্ত্বাবধায়কঃ-

বীণা বাণী ডেকা

সম্পাদক-

শ্রীবিথাংখী মহাশয়ী

সদস্য -

ড° চি. ডেনচিং

ড° গায়ত্রী মেধি

ড° ফনীধব তালুকদার

ড° নমিতা দাস গুৰুং

বীণা বাম বড়ো

বিবেকানন্দ চৌধুরী

অনুপম কলিতা

বেটুপাত-

অনুপম কলিতা

স্থিৰ চিত্ৰ-

ছফিউৰ আলম

হিম্মাল চৌধুরী

ডি.টি.পি-

শ্রীমহানন্দ কলিতা

শ্রীসঞ্জয় সূত্রধৰ

অঙ্গসজ্জা -

ড° গায়ত্রী মেধি

ড° নমিতা দাস গুৰুং

বীণা বাম বড়ো

মুদ্রন - কলিতা মাইত্র

*****

উছৰ্গা

প্ৰয়াত সৰ্বানন্দ চৌধুৰী

প্ৰয়াত খগেন মহন্ত

বি.এইচ. বি. মহাবিদ্যালয়ৰ বুৰঞ্জী বিভাগৰ প্ৰাক্তন মূৰব্বী অধ্যাপক, মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ প্ৰাক্তন সভাপতি তথা বিশিষ্ট সমাজ কৰ্মী, প্ৰয়াত সৰ্বানন্দ চৌধুৰী দেৱ আৰু গণশিল্পী, গীতিকাৰ, সুৰকাৰ প্ৰয়াত খগেন মহন্ত দেৱৰ শ্ৰীচৰণত এই সংখ্যা আলোচনী উছৰ্গা কৰিলো।

সম্পাদনা সমিতি-

*****

শ্রদ্ধাঞ্জলি

মিথু তালুকদাৰ

দিগন্ত

সুধীৰ চৌধুৰী

মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা
সমিতিৰ প্ৰাক্তন সদস্য

স্বপন দাস

অহি

বিগত বছৰত আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনৰ বাবে হেৰাই যোৱা ব্যক্তি
শ্রদ্ধাৰে সুঁৱৰিছো।

*****

শুভেচ্ছাবাণী

ডঃ হিমন্ত বিশ্ব শর্মা, এম এ, এল এল বি, পি এছ ডি

মন্ত্রী

শিক্ষা, স্বাস্থ্য ও পৰিয়াল কল্যাণ

আৰু অসম চুক্তি ৰূপায়ণ বিভাগ

অসম সচিবালয়, দিশপুৰ, গুৱাহাটী - ৬

দূৰভাষ : (০৩৬১) ২২৩৭৩০১ (কাঃ)

২২৩৭০১২ (ফেক্স)

২২৬৮৪১৯ (বাঃ)

১৭-০৫-২০১৪

সংখ্যা : .....

দিনাংক : .....

শুভেচ্ছা বাণী

ভৱানীপুৰ হস্তিনাপুৰ বিজ্ঞানী মহাবিদ্যালয় বৰপেটা জিলাৰ সৰুপেটাস্থিত এখন উচ্চ শিক্ষাৰ অনুষ্ঠান। মহাবিদ্যালয় খনৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰখন প্ৰকাশৰ ব্যৱস্থা লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই সুখী হৈছো।

উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান খনে শিক্ষাৰ দিশত সুস্থ শৈক্ষিক বাতাবৰন সৃষ্টিত এক উল্লেখনীয় অৱদান আগবঢ়াই আহিছে। অনাগত দিনবোৰতো এই মৰ্যদা অক্ষয় ৰাখিব আৰু শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীবৃন্দই কেবেত সকলৰ সেৱা নিষ্ঠাৰে পালন কৰি উপযুক্ত মানৱ সম্পদ গঢ় দি এখন সুস্থ সমাজ গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ ভূমিকা পালন কৰিব বুলি আশা ৰাখিলো।

আশা ৰাখিছো, মুখপত্ৰখনত প্ৰকাশ পাব লগা লিখনি সমূহে উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান খনৰ কৃতিত্ব আৰু বিভিন্ন শিতান সামৰি সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাব আৰু পঢ়ুৱৈ ৰাইজৰ পৰা যথোচিত সমাদৰ লাভ কৰিব।

(ডঃ হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

ক আমি

বনা সমিতি

শুভেচ্ছাবাণী

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY
Gopinath Bardoloi Nagar, Guwahati
Assam : India, PIN - 781 014
Website : www.gauhati.ac.in

Dr. Mridul Hazarika

Message

I am happy to learn that B.H.B. College, Sarupeta is publishing its annual magazine for the session 2013-14 very soon. A magazine is a strong medium for the constituent members of a community for intellectual exercise. It carries, sentiments, emotions, creativity and objectivity to integrate in to a totality of views of a community at a given time.

I hope that the magazine to be published will manifest the full potential in literary faculty.

I wish all success in the mission and hope the magazine will be immensely beneficial to all concerned.

Date : 07.05.2014

(Dr. Mridul Hazarika)

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ

বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ
মহোদয়, শ্ৰদ্ধেয় শিক্ষাগুৰু সৰ্বজন, কৰ্মচাৰীবৃন্দ,
শুভাকাংখীসৰ্বজন লেখক-লেখিকা বৃন্দ, বেষ্টপাত
তথা ছিৰচিত্ৰ, ফ্লেচ আৰু কৰা মাননীয়
শিক্ষীসৰ্বজন, কলিতা মাইক্ৰ' প্ৰিণ্টাৰ
স্বত্বাধিকাৰী আৰু কৰ্মত্ৰাসৰ্বজনৰ প্ৰতি
বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ জালোচনী সম্পাদনা
সমিতিৰ তৰফৰ পৰা আভৰিক কৃতজ্ঞতা
জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সম্পাদকীয়

... ✍ মোৰ সম্পাদকীয়ৰ আৰম্ভনিতে মই মহাবিদ্যালয় প্ৰতিস্থাপন তথা উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত

আৰু প্ৰচেষ্টাৰে বাবে আমি আজি এটা পৰ্যায়লৈ উন্নীত হ'ব পাৰিছো তেখেত সকলক মই মোৰ আত্ম
জাতি ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলোৰে জ্ঞান বুদ্ধি বিকাশৰ স্থল মহাবিদ্যালয়লৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ
বুলি ভাবো আৰু সেয়ে যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বৃদ্ধ-বৃদ্ধবীয়ে মোক ২০১২-২০১৩ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়
আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদত থাকি সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুবিধা কৰি দিছিল তেখেত সকলক

এই আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত অজানিতে হ'ব পৰা ভুল ত্ৰুটি তথা বিলম্ব ভাবে প্ৰকাশ
শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰী তথা কৰ্মচাৰী ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিছো।

সাহিত্য জগত হৈছে এখন বিশাল জগত। এই জগত খনত সোমাই বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়
সাহিত্যিক তথা সকলো ধৰণৰ মানসিক প্ৰতিভা বিকাশৰ কাৰণে মই মোৰ চেষ্টাত অকণো ত্ৰুটি কৰা
সকলোৰে উৎসাহ আছিল অতিকৈ প্ৰসংগনীয়।

কলাগুৰুয়ে কৈছিল যে, "অসমৰ যি কৃষ্টি সংস্কৃতি আছে; তাক সংৰক্ষণ কৰিব লাগিব; যি
ঠাচত ভালকৈ সজাই পৰাই গঢ়িব লাগিব। তেতিয়াহে আমাৰ কৃষ্টি সংস্কৃতি আৰু সভ্যতাই পূৰ্ণ বিকাশ
বাঢ়িব।"

গতিকে এই মহৎ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত আলোচনীয়ে গুৰু স্বায়িত্ব গ্ৰহণ কৰে।

এই শতিকাতো বিশ্বৰ বাবে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ শতিকা। বিশ্বায়ন, ব্যক্তিগত কৰণ, অৰ্থনৈতিক উন্নয়ন
ধাৰণা আৰু নীতি নিৰ্দেশনাই বহু যুগলৈকে যেন প্ৰগতিৰ নামত সমাজখন কোঙা কৰি পেলাইছে।
বিশ্বেষণ মানৱ ইতিহাসকে যেন ধ্বংস কৰিবলৈ ওহাইছে। জ্ঞান, শিক্ষা, সভ্যতা আৰু অৰ্থনৈতিক
চূড়ান্ত মাইলৰ খুটি স্পৰ্শ কৰা বুলি কোৱা এই শতিকাতো যেন দ্ৰুৱিত্তা নিবনুৱা, সমস্যা, অন্ধ বিশ্বাস
ধাৰণ কৰিছে। এইবোৰৰ বিৰূপ প্ৰতিফলনৰ পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীয়ে সমূহেও নিলগত

আমাৰ সমাজত বৰ্তো, অন্ধাৰ অনাতন আছে। তাৰ ভিতৰত গুৰুত্বপূৰ্ণ অভাৱ হ'ল শিক্ষা
সমাজত বৰ্তমানো এনেকুৱা পিছপৰা সমাজ আছে যে তেওঁলোকে অৰ্থৰ অভাৱত পৰি শিক্ষক
শিক্ষয়িত্ৰী মানৱ এজন সুস্থ মানসিকতাসম্পন্ন হ'ব নোৱাৰে। অৰ্থাৎ উন্নত ভাৱ ধাৰাৰ বা সৃষ্টিশীল
নিবলৈ সুস্থ মানসিকতা অতীব প্ৰয়োজন। তেনেকুৱা ধৰণৰ এখন সমাজৰ কথা ভাবিবলৈ মই মেন
শিক্ষাবিদ; চিন্তাবিদ, অৰ্থনীতিবিদ ৰাজনীতিবিদ সকলোকে অনুৰোধ জনালো।

মোৰ ভাৱ ধাৰাৰে এজন ব্যক্তি আনুষ্ঠানিক ভাবে শিক্ষিত হলেই নহ'ব, তেওঁ প্ৰকৃত ভাবে
সামাজিক, মানবীয়, নৈতিক ইত্যাদি প্ৰয়োজনীয় গুণ সমূহৰ অধিকাৰী হ'ব লাগিব। অৰ্থাৎ সমাজ
মানুহকে প্ৰকৃত শিক্ষিত মানৱ বুলিব পাৰি।

সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ এই দাপোন স্বৰূপ মুখপত্ৰখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত হিম্মত চৌধুৰী
আলম, জিন্দু কলিতা, ডাৰ্গৰজ্যোতি বৰ্মণ, ডুল দাস, বিকাশ স্বৰ্গীয়াৰী, ৰীণা বাইদেউ, কল্পনা বাইদেউ
তালুকদাৰ ছাৰ, সবলা বাইদেউ, বিনা ছাৰ, আনন্দ লাহাৰী ছাৰ সকলোৰে পৰা বিশেষ সহায়ি পাইছিল
বিশেষ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো আৰু মন্দিৰ স্বৰূপ বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়খনৰ উন্নতি কামনা কৰি
মাৰিলো।

*****

কৰ্মৰত অৱস্থাত বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ
ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ, ড° মনোৰঞ্জন দাস

মহান ব্যক্তিৰ শ্ৰ
নিবেদন কৰিছে
ই সৌভাগ্যৰ ক
ছাত্ৰ একতা সভ
মই চিৰ কৃতজ্ঞ।
সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী
ছাত্ৰীৰ কাব্যিক
আৰু এই ক্ষেত্ৰ
ছে তাক অসমীয়া
ক অসমীয়া জাতি
আদি অজ্ঞত শাস
ঘৰ, হত্যা, হিংসা
জনীতিবিদ সকলে
ছাবেও চূড়ান্ত কৰ
বে।
ধনৈতিক। আম
পিছ পৰি আছে
জ এখন আশুবা
কীয়ৰ দ্বাৰা বিশি
হব লাগিব। তে
অবিহনা যোগে
কলিতা, ছফিট
কাইদেউ, ফণি
বে মই সকলো
স্বাদকীয় সামৰ
াংখী মছাহৰ

সম্পাদনা সমিতি

ড° মনোবঞ্জন দাস (সভাপতি)

অশ্বিনী কুমার মেধি (উপদেষ্টা)

ড° চি.

বীণা বাণী ডেকা (তত্ত্বাবধায়ক)

ড° গায়ত্রী মেধি (সদস্য)

ড° ফনীধ

ড° নমিতা দাস গুহা (সদস্য)

বীণা বাম বড়ো (সদস্য)

বিবেকান

বিধাংশী মহাহাবী (সম্পাদক)

অনুপম কলিতা (সদস্য)

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-কৰ্মচাৰীৰ একাংশ

সর্বভাৰতীয় বিশ্ববিদ্যালয় আৰু কলেজ শিক্ষক ফেডাৰেচনৰ
ধৰ্মা কাৰ্যসূচীত অংশ গ্ৰহণ কৰা বিশেষ মুহূৰ্ত্তৰ এটি দৃশ্য

মহাবিদ্যালয়ৰ এন.চি.চি. কেডেট সকলে স্বাধীনতা দিবসত অংশ গ্ৰহণ ক

ছাত্র একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া সকল (২০১৩-১৪ ইং বৰ্ষ)

অনশিক দাস (উপ-সভাপতি)

অনুপম কলিতা (সাঃ সম্পাদক)

কিবোৰ কাশ্যপ (সহঃসাঃ সম্পাদক)

নিবিন বৰুৱা (আলোচনী সম্পাদক)

ডঃ তালুকদাৰ (সাংস্কৃতিক সম্পাদক)

ডিপক বৰুৱা (স্বল্প বয়স সম্পাদক)

অনশিক দাস (স্বল্প বয়স সম্পাদক)

অনশিক দাস (অৰ্ধ বিভাগৰ সম্পাদক)

ৰাক্ষিতা কলিতা (সমাজ সেৱা সম্পাদক)

অনশিক দাস কাশ্যপ (ছাত্ৰ জিৱনী কোষ সম্পাদক)

অনশিক দাস (ছাত্ৰ জিৱনী কোষ সম্পাদক)

B.H.B. College, Sarupeta

নবাগত আদৰ্শ সভাৰ এটি মুহূৰ্ত

আলোচনী বিভাগৰ তদ্বাবধায়িকাৰ দ্বাৰা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'জ্যোতি'

মহাবিদ্যালয়ৰ পুথিভঁৰালৰ একাংশ

গ্ৰন্থাগাৰৰ অধ্যয়ন কক্ষৰ এটি দৃশ্য

মহাবিদ্যালয়ৰ কম্পিউটাৰ কক্ষ

মহাবিদ্যালয় কেণ্টিনৰ এটি দৃশ্য

মহাবিদ্যালয়ৰ ব্যায়ামগাৰৰ এটি দৃশ্যপট

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বচী টনা প্রতিযোগিতাত এটি দৃশ্য

মহাবিদ্যালয়ৰ ভেশ্চন প্রতিযোগিতাৰ এটি দৃশ্য

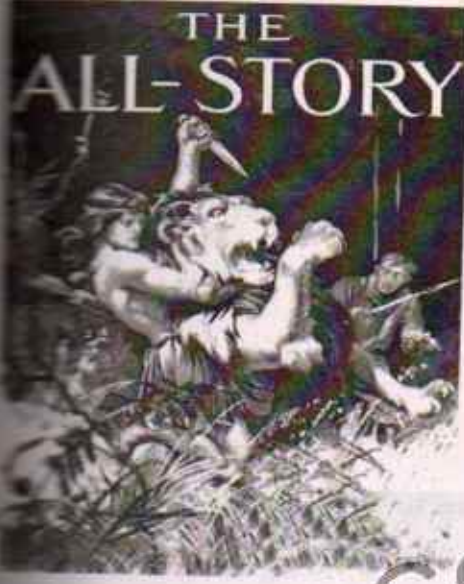

নিৰ্মিয়মান অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ ই

সূচীপত্ৰ

শ্ৰেণী-

- স্বদেশীয় সমাজ চেতনা : এটি আলোকপাত -ড° ফণীধৰ তালুকদাৰ/১
 অসম চাৰুৰ পাবে পাবে -ড° অমিয়া মহন্ত/৩
 অসমীয়া জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা : এটি চমু অবলোকন -বীণা ৰাণী ডেকা/৮
 অসমীয়া 'চক্ৰবৰ্তী' উৎসৱ : এটি আলোকপাত -ড° কল্পনা বৈশ্য/১০
 অসমীয়া গোহাৰীৰ গল্প-উপন্যাসত নাৰীবাদী দৃষ্টিভঙ্গী : এটি আলোচনা-ড° নমিতা দাস গুৰু/১২
 অসমীয়া অধিবাসনৰ গ্ৰন্থাগাৰ আৰু গ্ৰন্থাগাৰিক : এটি অবলোকন -বিজ্ঞান শালৈ /১৬
 অসমীয়া উৎসৱ -নিতুমিতা চৌধুৰী/১৭
 পৃথিৱীৰ প্ৰথমতম গ্ৰন্থ বেদ -ডিম্পী দাস/১৯
 অসমীয়া অনুভৱ বাবে -হিয়াংকনা তালুকদাৰ/২১
 অসমীয়া অসম ... -ইয়াচমিন ৰহমান/২২
 অসমীয়া শিকৰ অন্যতম আহিলা -পুনম মেধি/২৩
 অসমীয়া সমাজৰ প্ৰীতিৰ এনাৰ্জৰী 'গামোচা' -বৰষা পাঠক/২৫
 অসমীয়া অভয়াৰণ্য মানাহ - মিতালী দাস/২৭

গল্প-

- মৃত্যু উপত্যকা -ককেন তালুকদাৰ/২৮
 জীৱন -জুম্মীত্ৰী দাস/৩১
 এয়েতো জীৱন-হিমাশ্ৰী কলিতা/৩২
 জীৱন থমকি নবয় -সবিতা ধৰ/৩৪
 এখন নতুন পৃথিৱীৰ সন্ধানত-বৰষা পাঠক/৩৫
 যত্ননাৰ শেৰত - মানসী শৰ্মা/৩৭
 আশাৰ সপোন যেতিয়া ভাগে-কুম্ভাৰ বৰুৱা/৪০
 নিশাৰ পোহৰ -লিপিকা দেৱী/৪২
 অন্ধকাৰ পদূলি - বৰষা মেধি/৪৪
 হাফ চেঞ্চুৰীৰ তৃপ্তি -ৰাজেশ দাস/৪৬
 প্ৰভাৰণা -চম্পক পাটোৱাৰী/৪৯

কবিতা/৫১-৬৫

উলটীয়া ইচ্ছা, স্মৃতি, শিকৰ, হীকদা তুমি এবাৰ আহা, প্ৰতীক্ষা, মাজনিশা কেতিয়াবা,
 তুমি আমাৰ বিয়াদৰ পৃথিৱী, মায়াবী প্ৰেম, সবস্বতী, ম'ম বাতিৰ দৰে হব পাৰিলে,
 তুমি আমাৰ কথা; কোন মোৰ আপোন, মহিলা, বনভোজ, জন্মভূমি, নিথৰুৱা, অমৰ শিল্পী,
 অমৰ সৰী, আই অসম, অ' সৰু তৰা, নিসংগ নিস্তৰুতা, এবাৰ ভাল পাওঁ বুলি কোৱা, হীকদা
 তুমি জিওঁ গ'ল, নষ্টালজিয়া, ফাগুনৰ শেষ প্ৰেম, স্মৃতি, আশা, অন্নান জ্যোতি, জাগি থকা, আজি
 তুমি আমাৰ অসমী আই চিবুগমীয়া, অনুভূতিৰ কবিতা, তোমাৰ হব লীন, তুমি, বিভীবিলা, তোমাৰ
 অসংকত, প্ৰেমৰ বেতিয়ক, যাবনে আওৰাই, তোমালৈ যেতিয়া মনত পৰে, আশা, সন্তোষবাদ।)

ইংৰাজী বিভাগ-

- Society and Environment, Dipti Kalita /66
Magical words and ways for sure success, Dul Das /68
The power of thought, Jayanta Sarkar /69
Lost, Dibyashri Patowary /71
Friendship, Anjelina Swargiary /71
Why, Raham Ali/71
What is impossible, Kushil Kalita /71

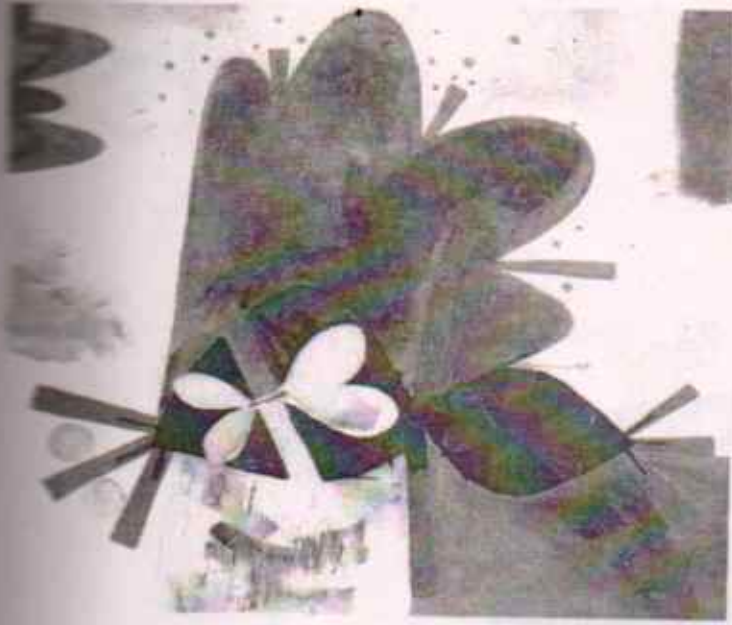
ভিন্ন ছন্দ / ৭২-৭০

- ক) মহান দার্শনিক চক্ৰেটীয়া
খ) মহৎ লোকৰ বানী।

বড়ো বিভাগ-

- বৰ' অৰী ককবৰক ৰাৱজোঁ গোৰোবথায়-বিনাৰাম বৰ' /74
বৰ' সোদোব ৰাখিনি বিধিঁআব গুবুন ৰাৱনি গোহোম-আনান্দ লাহাৰি/80
মোজাঁ মৌননায়া মাৰোঁ জানায়-মিথিংগা দৈমাৰী/83
দৈসানি গাথোন সেৱাব দানদিছে-বেকুনথ মসাহাৰি/86
জাসুলা মাৰজি গেन्द्रা-উদয় কুমাৰ ব্ৰহ্ম/88
মোজাঁ মৌননায়া খানা-ৰূপম বৰ' /90

कविता/११-११

मोदै-जसना स्वर्गीयारी
मिथिंगा-प्रनिता गयारी
खामगिनाय गोसो -बन्दना देमारि
जिठ-सोमखोर बर'
संसारनि बुक्लियाव-दिगन्त गयारी
खन्थाइ-हेमलता मुसाहारि
बार-रुपसिं बसुमतारी
दुखुथिया जिठ-रहिला स्वर्गीयारी
जा हाबाब बरसाफोर-रिबुल बर'
आलारि बाथि-हितेश्वर महिलारी
बारसे मोदोमफु बिबार-पंकज बसुमतारी
थरथिसे मोदै-अभिनाय स्वर्गीयारि
लांगोना बारनाय समाव-भवेन गयारी
जोनो नांगी सोलौंथाइ-मिजिं रामसियारी
सोरनि गोदै गारां-करिस्मा कसारी
बायफेलनाय मिजिं-बिकाश स्वर्गीयारी
नेनानै धागोन आं नोंखीनो-अनिमा खेरकाटारी
महाभारतआव गोरोन्धि-सनजिव रामसियारी
नोंखी गोसोखानानै-बबिता स्वर्गीयारी

सम्पादकीय प्रतिवेदन/१००

B.H.B. College, Sarupeta

*****

বিক্রম প্রসাদ বাভাৰ সমাজচেতনা : এটি

সংক্ষিপ্ত আলোকচিত্ৰ

প্রবন্ধ-

কৃষ্ণচন্দ্র কলকাতা
অসমীয়া সাহিত্য, কাৰ্বীয়া নিৰ্দেশ

B.H.B. College, Sarupeta

প্ৰবন্ধ

বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভাৰ সমাজচেতনা : এটি সংক্ষিপ্ত আলোকপাত

ড° ফণীধৰ তালুকদাৰ
সহযোগী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ।

বিষ্ণুপ্ৰসাদৰ অসমৰ যিসকলৰ চিত্ৰবিদ, ৰাজনীতিকৰ জীৱনত
 তেওঁৰ চৈধ্য বছৰি দেখিবলৈ পোৱা যায়, সেইসকল অগ্ৰণি
 তেওঁৰ নিশ্চিতভাৱে বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ নামো উল্লেখ কৰিব
 নোৱাৰিব। সংস্কৃতি চৰ্চা, সামাজিক, ৰাজনৈতিক কাম-কাজৰ
 ক্ষেত্ৰত অনুভৱ হ'ব তীব্ৰ সমাজ চেতনা।
 বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা নিজে বড়ো জনগোষ্ঠীৰ লোক হৈয়ো সাহিত্য,
 কলা আৰু কবিতা অসমীয়া ভাষাত। বৈবাহিক সম্পৰ্ক কৰিছিল অ-
 সমীয়া সৈয়দ। তেওঁ জীৱন-চালিকাৰ মূল দুটা দিশ হ'ল সামাজিক-
 আৰু সাংস্কৃতিক নোহোৱা বৈষম্যহীন সুন্দৰ সমাজ।
 বিষ্ণুপ্ৰসাদৰ পৰিপূৰ্ণ অসমভূমি এখন ক্ষুদ্ৰ ভাৰতবৰ্ষ
 হৈছিল। বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ জীৱনালেখাই
 তেওঁৰ জীৱনৰ প্ৰধান স্বপ্ন আছিল অসমৰ
 জীৱনৰ প্ৰশ্ন, হালোৱা-হজুৱা, নিম্ন-মধ্যবিত্ত মানুহৰ অৰ্থনৈতিক
 উন্নতিৰ জীৱন সমস্ত সুখ-সম্পদ ত্যাগ কৰি আমৃত্যু সেই স্বপ্নতে
 কটাবলৈ।
 সমাজ জীৱনত বহুতো মানুহক দেখা যায় যিসকলে সদায় দুখৰ
 প্ৰশ্নত নিজে কিছু প্ৰতিশ্ৰুতিতে ব্যক্তিগত সম্পদৰ পিচত দৌৰি ফুৰে।
 বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা এজন মানুহ যি জনৰ ক্লেশ আৰু কামৰ মাজত
 জীৱন কটাবলৈ লৈছিল। নিজে বিশাল সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হৈয়ো সমস্ত
 জীৱন কটাবলৈ লৈছিল। এনেকুৱা
 মানুহৰ প্ৰশ্ন আছিল বিষ্ণু প্ৰসাদ ৰাভা। দেশৰ জনসাধাৰণৰ মুখ
 তেওঁৰ অধিকাৰী আৰু দেশীয় পুৰোহিত সামন্তবাদীক সঠিকভাৱে
 বুজাবলৈ লৈছিল। যি শত্ৰুৰ হাততৰা এতিয়া আৰু বেছি প্ৰসাৰিত
 হৈছে।
 বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা এতিয়া বেছি প্ৰাসংগিক হৈ পৰিছে।
 বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ আৰু ক'লা ছালৰ দেশীয়
 পৰম্পৰাৰ অৰ্ধ শতিকা কালৰো বেছি আগৰে পৰা
 বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ চিনাক্ত কৰিছিল।
 বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ হৈছিল সেই সকলোবোৰৰ ভিতৰত
 বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ বেছি তাৎপৰ্য পূৰ্ণ। ১৯১৭ ইংৰাজী চনৰ ৭
 অক্টোবৰ তাৰিখে বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ পৃথিবীক জোকাৰি গৈছিল। এই বিপ্লব

পোহৰে সমগ্ৰ পৃথিবীৰ জ্ঞান-বিজ্ঞান-সৰ্শন ৰাজনীতিকে আলোকিত কৰে।
 ভাৰতবৰ্ষৰ ৰাজনীতিৰ আকাশখনো এই পোহৰে তিববিবাই তোলে।
 তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ ছাত্ৰ আৰু অতি সমাজ সচেতন বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা এই বিপ্লবৰ
 মূল দৰ্শন মাৰ্ক্সবাদ আৰু লেনিনবাদৰ দ্বাৰা বিশেষভাৱে প্ৰভাৱিত হৈছিল।
 মানৱপ্ৰেমী বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ আদৰ্শ, দৰ্শন আৰু কাৰ্য্যৱলী
 পুংখানুপুংখৰূপে বিশ্লেষণ কৰিলে নিশ্চিতভাৱে অনুধাৱন কৰা যায় যে
 মাৰ্ক্সীয় দৰ্শনেহে তেওঁৰ জীৱনক পৰিপূৰ্ণ ৰূপ দিছে।

সমাজৰ লাঞ্চিত-বঞ্চিত আৰু শোষিত শ্ৰেণীৰ প্ৰতি বিষ্ণু ৰাভাৰ
 দৰদ আছিল অসীম। তেওঁ অনুভৱ কৰিছিল সমাজৰ ধৰণীস্বৰূপ এই
 শ্ৰেণীটোৰ অৰ্থনৈতিক মুক্তি অবিহনে দেশৰ স্বাধীনতা আৰু দেশৰ প্ৰগতি
 অৰ্থহীন। এই নিৰ্দোষিত শ্ৰেণীটোৰ প্ৰতি গভীৰ দৰদী হৈয়ে বিষ্ণু ৰাভাই
 লিখিছিল-

“দুখীয়াৰ তেজ নিগৰি ল'ব,
 টুপি টুপি তেজ শুহি পিব,
 ককি ককি মঙহ চোবাই খন;
 কুককি হাড় কেইডালো চোবাব।

১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টৰ পৰৱৰ্তী কালৰ শাসকবৰ্গৰ শোষণধৰ্মী
 নীতি তথা দেশৰ জনসাধাৰণৰ গণতান্ত্ৰিক অধিকাৰক মৰিচ কৰা ক'লা
 আইনবোৰৰ বিৰুদ্ধে বিষ্ণুৰাভা সৰৱ হৈ পৰিছিল, তেওঁ বিচাৰিছিল
 নিৰ্দোষিত গৰীৰ জনগণৰ প্ৰকৃত স্বাধীনতা, প্ৰাণৰ মুকুতি। ভাৰতবৰ্ষই
 তথাপিত ৰাজনৈতিক স্বৰাজ পালেও তেওঁৰ সপোন কিন্তু দিঠক নহ'ল।
 ৰাভাৰ অগ্নিময় গীতবোৰত তাৰেই বেঙনি প্ৰতিফলিত হৈছিল-

“পিশাচে নি সুহি
 ৰক্ত পিয়েহি”

১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টত ভাৰতবৰ্ষৰ জনগণে স্বৰাজ পোৱাৰ
 বাবে আনন্দত আত্মহাৰা হৈ পৰিছিল। বৃটিছ দিনৰ সমস্ত দুৰ্যোগ অশান্তি
 ওৰ পৰা বুলি মানুহে স্বস্তিৰ নিশ্বাস এৰিছিল। এই স্বাধীনতা সংগ্ৰামত
 অংশ গ্ৰহণ কৰা বাবেই বৃটিছ চৰকাৰৰ হাতত কিমানজনে অকালতে
 প্ৰাণ দিলে, বন্দুক বেয়েনেটৰ আঘাতত ক'ত জনে কাললৈকে ঘূৰীয়া
 হ'ল; কিমান জনে বন্দীত্বৰ জীৱন যাপন কৰি জীৱনৰ সোণালী দিনবোৰ
 হেৰুৱালে; এই সকলেই ভাবিছিল প্ৰাপ্ত স্বাধীনতাই তেওঁলোকৰ বাবে;

B.H.B. Meta

অকালতে প্ৰাণ হেৰুওৱা জনৰ বাবে সুখ আৰু আনন্দৰ দিন ঘূৰাই আনিব। কিন্তু সেই সপোন বাৰ্থ হ'লৈ বেছি দিন নালাগিল। মেহনতী মানুহৰ দুখ-দুগতি নকমিল, বৰঞ্চ আগতকৈ বাঢ়িলহে। দেশৰ আইনে গৰীবক সকাহ দিয়াৰ পৰিবৰ্তে তেওঁলোকৰ টেটু চেপিহে ধৰে। সেয়ে বিষ্ণু বাভাই ভাবিছিল-ইয়ে আজাদী ঝুঠা হ্যায়।'

বিষ্ণু বাভাৰ 'হিয়াৰ পুং' নামৰ গল্পৰ কিছু কথা উদ্ধৃত কৰা হ'ল-
'আজি মানুহে কান্দিব নোৱাৰে। থকা, খোৱা, পিন্ধাৰ কাৰণে কান্দিলে চৰকাৰৰ পুলিচ মিলিটাৰীহঁতে আহি কন্দা মানুহজনক ধৰি নিয়ে কোবায়, ফাটেকত ভৰায়। আজি মানুহে কান্দিব নোৱাৰে। কিয় এনেকুৱা হয়? আইন, আইনৰ কাৰণে। এই আইন হৈছে ধনীক ৰক্ষা কৰা আৰু দুখীয়াক মৰা। এনে আইনৰ পৰাই ধনতন্ত্ৰবাদী সমাজ ব্যৱস্থা চলি আছে। এই আইনেই হৈছে ধনীক শ্ৰেণীৰ চালনাৰ কৌশল। এনেকৈয়ে হৈছে ধনীক শ্ৰেণীৰ চালনাৰ কৌশল। এনেকৈয়ে ধনতন্ত্ৰবাদে আইনৰ কায়দা-কৌশলৰ দৰে কাটি-কুটি ৰাইজৰ, সমাজৰ দেহা ডোখৰা-ডুখুৰি কৰে। আমাৰ অৱস্থা বেয়া হ'লে আমি এবাৰ কপালক, এবাৰ ঈশ্বৰক দোষ দিওঁ। দৰাচলতে কপালবো দোষ নহয়, দেবতাবো দোষ নহয়, আচলতে ধনতন্ত্ৰবাদী সমাজ ব্যৱস্থাৰ দোষ। বিধাতাই মানুহকহে সৃষ্টিছে, ধনী দুখীয়া সৃজন কৰা নাই। ধনী হিচাপে কাৰোবাক সৃজন কৰাহেঁতেন, ধনীৰ ল'ৰা মাকৰ গৰ্ভৰ পৰা জোতা-চোলা পিন্ধি বজা হৈ ওলালহেঁতেন, সৰ্বহাৰা দুখীয়াৰ ল'ৰাৰ দৰে ধনীৰ ঘৰৰ কেঁচুৱাইয়ো নভটা হৈ ওপজে। ধনতন্ত্ৰবাদী সমাজ ব্যৱস্থাই গুপতে গোপনে ধনীৰ ল'ৰাক ভালকৈ খুৱাই বুৱাই পিন্ধাই ৰাখে। ৰাইজৰ অসুখ অশান্তিৰ ওৰি হৈছে ধনতন্ত্ৰবাদহে।'

বিষ্ণু প্ৰসাদ বাভা কিন্তু আশাবাদী আছিল। কৃষক-শ্ৰমিক, হালোৱা-হজুৱা, নিম্ন-মধ্যবিত্তৰ এদিন উত্থান হ'ব। এই সকলে মেহনতী মানুহৰ গণতান্ত্ৰিক বিপ্লবে দেশলৈ সমাজতন্ত্ৰ কঢ়িয়াই আনিব। এই গভীৰ আশাবাদ তেওঁৰ লেখাত প্ৰকাশিত হৈছিল।.....সেই বিপ্লবেই ধনতন্ত্ৰবাদ ধ্বংস কৰিব, আইনৰ পেৰা যন্ত্ৰটো নষ্ট কৰি পেলুৱ, সমাজতন্ত্ৰবাদ থাকিব। ৰাইজেই বজা, জাতিয়েই গদাৰ সোঁত বোৱাক-সেই সেই কাষত কৃষক বনুৱা পঞ্চায়ত ৰাজৰ সৰগ পাতিব। সেয়ে হৈছে সমাজতান্ত্ৰিক বিপ্লব। ..... বিপ্লব হ'বই।'

বিষ্ণুপ্ৰসাদ বাভাৰ মতে বিপ্লবৰ মাজেৰে অহা সমাজ পৰিবৰ্তন, জোৰা তাপলি মৰা পৰিবৰ্তন নহয়, সেয়া হ'ল আমূল পৰিবৰ্তন। বাভাৰ ভাষাত-

'বিপ্লব কটা খোঁচা নহয়। বিপ্লব হৈছে-নতুনকৈ সলনি। শিপাৰে উভলোৱা গছৰ দৰে-সকলোকে সলোৱা পৰিবৰ্তন কৰা-আমূল পৰিবৰ্তন।'

বিষ্ণু প্ৰসাদ বাভাই মৰ্মে মৰ্মে উপলব্ধি কৰিছিল যে নিৰ্দোষিত জনগনৰ সকলো দুখৰ মূল কাৰক হ'ল ধনীক শ্ৰেণীৰ শোষণ আৰু সেই ধনীৰ গাত আউজি প্ৰতিপালিত হোৱা শাসক গোষ্ঠীয়ে চলোৱা নিৰ্মম শাসন আৰু পুঁজিপতিক মুনামাৰ বাট মুকলি কৰি দিয়া কলা আইনবোৰ। স্বৰাজ্যোত্তৰ কালৰ দেশৰ চৰকাৰৰ শোষণ নিষ্পেষণ বহু ক্ষেত্ৰত বৃষ্টি

চৰকাৰৰ নিৰ্মমতাও চৰকাৰী সমাজ সচেতন, মানৱতাবাদী এই অন্যায়ৰ প্ৰতিবাদ তেওঁৰ মুকৰ দাম দহ হাজাৰ ৰাইজতকৈ ডাঙৰ হ'ব নোৱাৰে। ৰাইজৰ প্ৰতি হৃদয় নিগৰি ওলাইছিল-

বিপ্লবী ৰাইজে যদি

শোষণ-দোলনৰ বিৰুদ্ধে কাম শাসক শ্ৰেণীৰে সেই জনগন বিপ্লবৰ বুৰঞ্জীৰ পৰা এনেকুৱা বৰীজ নাখে কোৱাৰ নাই আৰু সমাহৰণৰ ফলতে জনগন মূল ভেটি মিলন-মিশ্ৰণ আৰু সংস্কৃতি আছে তাক সংগত কৰি আহিছে তাকো অসমীয়াৰ তেতিয়াহে আমাৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি অসমীয়া জাতি বাচিব। (অসম

বিষ্ণুবাভাৰ তীব্ৰ সমাজ গণসংযোগ। সমাজ জীৱনৰ সাহিত্যিকৰ সৃষ্টিয়েই সমূহ নোৱাৰে। জনজীৱনৰ আশা-বিপ্লবী তথা সমাজকৰ্মীয়ে মাঞ্জেৰে। বিভেদৰ দ্বাৰা কোৱা বাভা আছিল সমন্বয়ৰ ধৰ্ম নাই। বিষ্ণু বাভাই সশস্ত্ৰ বিপ্লব-গণতান্ত্ৰিক বিপ্লবৰ পথ গ্ৰহণ কৰিছিল।

বিষ্ণু বাভা আজি নাই। কিন্তু অক্লান্ত সহকৰ্মীবৃন্দ আৰু সাম্যবাদী বিপ্লব কৰিছিল (১৯৪৮-৫৩ ই। আমোলাতন্ত্ৰ আৰু পুঁজিবাদী শাসন বিষ্ণু বাভাৰ চিন্তা আদৰ্শ আৰু বিজ্ঞানসন্মত বিশ্লেষণেৰে বাভাৰ আৰু কাৰ্যকৰী কৰাটো অতি জৰুৰী সন্তীয়া আৰু হঠকাৰী সুখ-সন্তোষ আৰু জাতিৰ বাবে মুঠেই ওচৰ সমন্বিত সমাজ জীৱন গঢ়াৰ বিষ্ণু প্ৰকৃতার্থত এখন সুখ-সমৃদ্ধিৰ

আৰু সাগৰৰ পাৰে পাৰে

ড° অমিয়া মহন্ত, প্ৰাক্তন সহযোগী অধ্যাপিকা,
অসমীয়া বিভাগ,
বি.এইচ.বি মহাবিদ্যালয়

প্ৰেম কাহিনী নহয়, মোৰ অনুভৱৰ এটা বালক। মোৰ সামৰ্থ্য
সীমাবদ্ধ, তদুপৰি অসমদেশৰ নহয় ভাৰতৰ পশ্চিম সীমাৰ দেশ
কথা ক'ব খুজিছোঁ।

হয়, মই ক'ব খুজিছোঁ গুজৰাট ৰাজ্যৰ কথা। যোৱা বছৰৰ শেষৰ
মই মোৰ বান্ধবী কনকলতা দত্ত চৌধুৰী (অকনি) আৰু মঞ্জু
সৈতে আছিলো দিল্লী নগৰীৰ পাহাৰগঞ্জৰ এখন হোটেলত আৰু
ৰাজধানী এগ্ৰেছেবে উপস্থিত হৈছিলো গুজৰাটৰ ৰাজধানী
আহমদাবাদত। আহমদাবাদৰ লাল দৰৱাজাত অৱস্থিত হোটেল
ত আমি মুঠ তিনিটা নিশা আছিলোঁ। আহমদাবাদৰ প্ৰায়বোৰ
সৈতে গৈ নিশা সেইখন হোটেললৈকে উভতি আহিছোঁ। আমি
আহমদাবাদৰ পৰা গৈছিলো ভেৰাবল, ডিউ, গাঁৱ, পোৰবন্দৰ, বান অৱ
আৰু দ্বাৰকালৈ। সকলো ঠাইৰ সামাজিক সাংস্কৃতিক, অৰ্থনৈতিক,
আৰু ৰাজনৈতিক দিশৰ যি আভাস লৈছিলো তাৰ এক সাধাৰণ
প্ৰকাশৰ প্ৰয়াস।

ঐতিহাসিক কালৰপৰা গুজৰাট এক চহকী দেশ। 'গুজৰাট' নাম
ভাৰত বুৰঞ্জীত লিপিবদ্ধ হৈ আছে এক পাৰম্পৰিক মন্তব্য।

কাল আক্ৰমণৰ সময়ত মধ্য এচিয়াৰ এটি উপজাতি গুৰ্জৰসকলে ভাৰতত
প্ৰবেশ কৰে আৰু এওঁলোকে আন ভাৰতীয়সকলৰ সৈতে মিলি গৈ
নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰে। গুৰ্জৰসকলৰ নাম অনুযায়ী 'গুজৰাট' হোৱা বুলি
কোৱা হয়। গুজৰাটৰ পুৰণি নাম লটা। অষ্টম শতিকাৰ মাজভাগৰপৰা
আবৰসকলৰ আক্ৰমণ প্ৰতিহত কৰি গুৰ্জৰসকলে নিজৰ আধিপত্য বিস্তাৰ
কৰে।

গুজৰাটৰ ৰজা শিলাদিত্যৰ ৰাজত্বকালত গুজৰাট ভাৰতৰ এখন
শক্তিশালী ৰাজ্য হিচাপে পৰিগণিত হৈছিল। ইয়াৰ বলভীত থকা
বিশ্ববিদ্যালয়ত গঙ্গা উপত্যকাৰ পৰা অনেক শিক্ষাৰ্থীয়ে বৈদিক আৰু
বুদ্ধশাস্ত্ৰ অধ্যয়ন কৰিবলৈ গৈছিল বুলি বুৰঞ্জীয়ে কয়। গুজৰাটৰ ৰাজধানী
আহমদাবাদ। ১৪০১ চনত আহমদছাহ নামেৰে এজন শাসনকৰ্তাই
আহমদাবাদ নগৰ স্থাপন কৰিছিল।

আহমদাবাদৰ বুকুৰে বৈ গৈছে সবৰমতী নদী। সেই নৈৰ পাৰতে
মহামানৰ মহাশ্বা গান্ধীয়ে স্থাপন কৰিছিল সবৰমতী আশ্ৰম। আশ্ৰমৰ
পৰিবেশ এতিয়াও নিবিবিলি। তাত দায়িত্বত থকা সকলে আজিও যঁতৰত
সূতা কটা ব্যৱস্থা অব্যাহত ৰাখিছে। আশ্ৰমৰ চোতালত এজাক সৰু ল'ৰা
ছোৱালীয়ে ব্যায়াম শিক্ষা লৈ পৰিবেশ সুন্দৰ কৰি ৰাখিছে। আমি গৈছিলো
পোৰ বন্দৰলৈ য'ৰ এটা দহফুটীয়া কোঠাত গান্ধীজীয়ে জন্ম গ্ৰহণ
কৰিছিল। দহফুটীয়া তিনিটাকৈ কোঠাৰ দুমহলীয়া ঘৰ এটা। ঘৰটো পুৰণি
আৰ্হিৰ। অৱশ্যে বৰ্তমান তাৰ চাৰিওফালে কেবাটাও ঘৰ সজা হৈছে।
পোৰবন্দৰৰ পৰা কিছু আঁতৰও আছে সুদামাৰ মন্দিৰ। সুদামা ঠগৰান
শ্ৰীকৃষ্ণৰ প্ৰিয় বন্ধু। আমি ভাবো বিপ্ৰ দামোদৰ বুলি আমি যাক জানো,
তেবে সুদামা। কিয়নো কাহিনীবোৰ একে। তাত সুদামাৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব
আছে।

জানুৱাৰী মাহটোত আহমদাবাদত অনেক উৎসৱ-পাৰ্বন অনুষ্ঠিত
হয়। সেই উপলক্ষে ৰাইজৰ প্ৰস্তুতিও লক্ষ্যনীয়। আয়োজন হৈছে ভিন
ভিন ঠাইত হস্ত মেলা, ফুড ফেষ্টিভেল, কাইট ফেষ্টিভেল আদি। গুজৰাটৰ
কাইট ফেষ্টিভেলক আমাৰ অসমৰ হোলী উৎসৱ যেনেই লাগিল।
আহমদাবাদৰ বজাৰ আৰু অন্যান্য কিছু চাই আমি গৈছিলো চুলতান মামুদৰ
সমাধি ক্ষেত্ৰ আৰু তাৰ কাষতে থকা মছজিদটোলৈ। তাৰপৰাই গৈছিলো
চৰ্দাৰ বল্লভ ভাই পেটেলৰ মিউজিয়ামলৈ। মহাশ্বা গান্ধীৰ সকলো
পৰ্য্যায়তে সোঁহাত স্বৰূপ আৰু অক্লান্ত কৰ্মী পেটেলৰ মিউজিয়ামৰ পৰা
কিছু জ্ঞান আৰহণ কৰিলো। এই কথাও জানিলো যে ভাৰতৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী
হবলৈ নেহেৰুৰ সমানেই আছিল পেটেলৰ যোগ্যতা। অথচ কিবা
মেৰপাকত সেই যোগ্যতা কাৰ্য্যকৰী নহ'ল। চাবলৈ গৈছিলো এম এফ
হুচেইনৰ আৰ্ট গেলাৰী। গেলাৰীত সেই সময়ত উৰিষ্যাৰ এটা অ'ডিচি
নৃত্যদলে নৃত্য কৰিছিল। সেয়ে আমি অতি কম সময়তে তাৰপৰা ওলাই
আহিছিলো।

আহমদাবাদৰ পৰা আমি গৈছিলো ভেৰাবললৈ। ভেৰাবলত কেইবা
শতিকাৰ পুৰণি জিবমন্দিৰ চালো। মন্দিৰটো এটা প্ৰকাণ্ড কুঁৱাৰ ওপৰত

নির্মিত। কোনো এগৰাকী বাণীৰ হেনো সেয়া আছিল স্নানকুঁৱা। কুৰাটোলে নামি যাবপৰা অনেক সুন্দৰ খটখটি আছে যদিও দুৰ্ঘটনা পতিত হোৱা হেতুকে সেই পথ চাবহে পাৰি তললৈ যাব নোৱাৰি। সমগ্ৰ মন্দিৰটোত প্ৰয়োগ কৰা স্থাপত্যৰ সুন্দৰ কাৰুকলা সচাকৈ চমকপ্ৰদ আৰু বিস্ময়কৰ। বাহিৰৰ পৰা চালে মাটিৰ লেভেলৰপৰা ইমান তলত এটা মন্দিৰ আছে বুলি অনুমান কৰিব নোৱাৰি। ভেৰাবলত আছে ভুলভুলীয়া আৰু আশ্চৰ্য্যজনক আইনাৰ মন্দিৰ যি প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ বলত গঢ়ি তোলা অনন্য সম্পদ।

আমি গৈছিলো এসময়ৰ বুৰঞ্জী খ্যাত হুমাযুনৰ সমাধি ক্ষেত্ৰলৈ। বিস্তীৰ্ণ এলেকা এটাত ভিন ভিন উপলক্ষত সাজিছে তোৰোণ আৰু গৃহ। পৰিকল্পিত ভাবে আৰু শৃঙ্খলাৰে মন্দিৰৰ বেৰৰ কাষে কাষে ঔষধি তৰু-তৃণ কই দিছে। আকৰ্ষণীয় স্থাপত্যৰ প্ৰতি হুমাযুনৰ আছিল প্ৰবল আকৰ্ষণ। তেওঁ পাৰ্ছী হিন্দু, আৰু মোগল আৰ্হিত স্থাপত্য নিৰ্মান কৰিছিল। দেশীয় শিল্পীৰ উপৰিও পাৰস্যৰ পৰা মীৰ চৈয়দ আৰু খাৱাজা আন্দুচ চামাদ নামৰ দুজন শিল্পী আনিছিল। হুমাযুন নিজেও এজন চিত্ৰশিল্পী আছিল যাৰ নিদৰ্শন সেই ক্ষেত্ৰত বিৰাজমান।

ভেৰাবলৰপৰা আমি গৈছিলো সোমনাথ মন্দিৰলৈ। জুনাগড়ৰ কাধিৱাৰৰ পশ্চিম উপকূলত অৱস্থিত এইমন্দিৰ। ১৩২৬ চনত চুলতান মামুদে সোমনাথ মন্দিৰ আক্ৰমণ কৰি দুই কোটি স্বৰ্ণমুদ্ৰা, অলংকাৰ আৰু মণি-মুক্তা লুট কৰি নিছিল বুলি বুৰঞ্জীত পঢ়িছিলো। সোতৰবাৰ ভাৰত আক্ৰমণ কৰা মামুদে এইমন্দিৰটো লুট কৰিয়েই এৰা নাই, শেষৰবাৰ যুদ্ধত পঞ্চাশ হেজাৰ পূজাৰী ব্ৰাহ্মণ আৰু অন্যান্য ভক্তৰ প্ৰাণ লৈ মন্দিৰৰ বিগ্ৰহটোও ভাঙি দিছিল। জনা যায় সোমনাথৰ বিগ্ৰহটো হেনো শূন্যত ওলমি আছিল যাৰ প্ৰতি ভক্তৰ আছিল অপবিসীম বিশ্বাস। সেই বিশ্বাসক পদাঘাত কৰি মামুদে অত্যাচাৰ চলাই উভতি গৈয়ে মৃত্যুমুখত পৰিছে। সোমনাথ মন্দিৰটো আৰৱ সাগৰৰ পাৰত। সাগৰৰ পানীয়ে ইয়াৰ চাৰিওফালৰ বেৰ স্পৰ্শ কৰি আছে। মন্দিৰটোলে দৈনিক অসংখ্য ভক্তৰ সমাগমে মন্দিৰৰ আধ্যাত্মিক মহত্বকে ঘোষণা কৰি আছে।

গুজৰাটৰ গান্ধীনগৰত অৱস্থিত 'অক্ষৰধাম' স্নাতন হিন্দু ধৰ্মৰ এক উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ। অসমৰ শংকৰদেৱৰ শ্ৰেণীয়া, বৈদিক ধৰ্মৰ মহান প্ৰচাৰক স্বামীনাৰায়ণে ১৭৮১ৰপৰা ১৮৩০ চনলৈকে সমগ্ৰ ভাৰতত ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিছিল। তেওঁৰ স্মৃতিতে মুঠ ২৩ একৰ মাটিৰ এলেকাত সুন্দৰ পৰিকল্পনাৰে নিৰ্মান কৰিছে অক্ষৰধামৰ ১০৮ ফুট ওখ, ২৪০ ফুট দীঘল আৰু ১৯৩১ ফুট বহল স্মৃতিস্তম্ভ। ৰাজস্থানৰ পৰা ৰঙীন মাৰ্বল আনি নিৰ্মান কৰা ভবনটোত ৭ ফুট ওখ ভগবানৰ সোনৰ মূৰ্ত্তি এটাৰ উপৰিও প্ৰদৰ্শনীকে ধৰি অন্য উপলক্ষ্যৰ গৃহসমূহ আছে। আৰু আছে পানী আৰু পোহৰৰ সহায়ত পৰমব্ৰহ্ম সৎচিদানন্দৰ স্বৰূপ দৰ্শনৰ ব্যৱস্থা। ইয়াৰ লগতে বেদ, বামায়ন, মহাভাৰতৰ কাহিনীকো সংলগ্ন কৰা হৈছে। দৈনিক হেজাৰ হেজাৰ পৰ্যটক আৰু ভক্তৰ সমাগমে অক্ষৰ ধামক কেনে বম্য ভূমিত পৰিণত কৰিছে তাক চালেহে বুজিব পাৰি।

ভেৰাবলত এবাতি থাকি পিচদিন সেইখন মুখ্যতঃ সিংহৰ অৰণ্য তাত ভাগ অন্যান্য জন্তু আৰু চৰাই সংবন্ধিত হৈ ওৱাহাটীৰ চিৰিয়াখানা গীৰৰ অভয়াৰণ্য

আমি গৈছিলো আৰৱ সাগৰৰ পাৰত নামিয়েই আগবাঢ়িছিলো এটি দুৰ্গ চাৰুক ফুটমান ওখ। তোৰোণে সোমাই গৈ দুৰ্ঘৰ কয়দী ৰখাৰবাবে নিৰ্মাণ কৰা জেল বহুৰধৰি সেই জেলখন বন্ধ কৰি থোৱা বাবে তাৰপৰা কয়দী পলোৱাৰ উপায় ন আকৃতিৰ খালি কামানবোৰ পৰি আছে। জ কাৰ্যালয় পাতি লোৱা হৈছে। দুৰ্গৰপৰা দুৰ আহি উপস্থিত হৈছিলো এটা প্ৰকাৰ কাৰ্য্য অতি সুন্দৰ। এইখন ১৬০১ চনত শেষ কৰিছে। বেনেছা যুগৰ শিল্পকাৰ্য্য মাজিত কপত সজোৱা গীৰ্জাটো হিন্দু, মুৰ শাস্তিৰ স্থান একমাত্ৰ Universalist হেনো পৰ্দুগীজ বিশেষজ্ঞৰ জৰিয়তে সৰ বৰ সুন্দৰকৈ সংৰক্ষণ কৰা আছে। তাৰ গীৰ্জাটো সাগৰীয় ঘূৰ্ণিবতাহৰ পৰা ৰক্ষা প্ৰয়োগ কৰা আছে।

তাৰপৰা আমি ডিউৰ চক্ৰতীৰ্থ বীৰ উদ্দেশ্য বহিলো আৰু সাগৰৰ মূদু উৰি সৰ এৰি দিলো। পূহ মাহ হলেও চোকা ৰ কলবৰস পান কৰাত বাদে আন উপায় আৰৱ সাগৰৰ পাৰে পাৰে আমি পুনৰ সৰ পকীপথৰ দুয়োপাৰে পাইনগছৰ শাৰী। স স্পৰ্শ কৰিছে। পথৰ দাঁতিত তালগছৰ শৰ টাকে ডাল থকা দেখিছোঁ। মাজে মাজে থোৱা বাগানডিলিয়াৰ শাৰী। ভিন্ ভিন্ অলপ দূৰ গৈয়ে দৰ্শন কৰিলো গঙ্গেশ্বৰ গোৱা বীছ। এইখন গোৱাৰ সাদৃশ্যত সৰ সূৰ্য্যৰ তীক্ষ্ণ উত্তাপত তপ্ত বলিত খোজ উপস্থিত হলো বীচৰ পাৰত থকা 'ৰাধিকা বিলাসী বিচোৰ্টখনত আমি পানীয়েৰে সৈ খৰচ কৰিবলগীয়া হ'ল। আমি সীমিত বি ভৰিবলৈ টান পাওঁ কিন্তু বিচোৰ্টখনত দায়িত্বত থকা সকলৰ ব্যৱহাৰত আমি অ

ডিউৰপৰা আমি গৈছিলো ঐতিহ্যমণ্ডিত দুখন। এখন মূলদ্বাৰকা আৰু আনখন বৈ

অবস্থিত। তাৰপৰা কিছুনিলাগত আৰু সাগৰৰ মাজত (আমাৰ
 দৰে) অবস্থিত। দ্বাৰকাৰ অন্য নাম মুক্তিধাম বা মোক্ষপুৰী।
 মুক্তিধাম অৰ্থাৎ জীৱৰ মুক্তিৰ দুৱাৰ, ইয়াত ভগৱানক দৰ্শন কৰিলে জীৱ
 মুক্তি পায়। এই ঠাই এসময়ত মৰিচী, আত্ৰি, পুলহ, ক্ৰতু আনকি
 মুনিৰ নিবাস আছিল। মূলদ্বাৰকা আৰু সাগৰৰ পাৰত আৰু গোমতী
 নদী ইয়াতেই আছে। গোমতী ঘাটত অবস্থিত এই মন্দিৰৰ গৰ্ভগৃহ ১৭০
 ফুট ওখ। গৰ্ভগৃহৰ সোঁমাজৰ সিংহাসনত তিনি ফুট ওখ স্বয়ং দ্বাৰকেশ্বৰ
 সাজমান। মুঠ ৭২ টা স্তম্ভৰ ওপৰত নিৰ্মিত এই মন্দিৰটোত গ্ৰীক আৰু
 মৌলীয় শিল্প শৈলী পৰিলক্ষিত হয়। মন্দিৰৰ চূড়াত ২৮ ফুট দীঘল
 সোণৰ বস্ত্ৰৰ ভিন্ন অৰ্থ লৈ নিৰ্মিত পতাকাখনে মনুষ্য উদ্ধাৰৰ কথাই যেন
 সূচনা কৰি আছে। মন্দিৰটোত দুখন দুৱাৰ। এখন প্ৰবেশদুৱাৰ, আনখন
 সোণৰ দুৱাৰ। গোমতী নদীখনৰ সমুদ্ৰৰ যি স্থানত সঙ্গম ঘটিছে তাত স্নান
 কৰিলে মহাপুণ্য হয় বুলি বিশ্বাস। দ্বাৰকাৰ এখন অতি সুন্দৰ হোটেলত
 কটাই কটাই পিচদিনা গৈছিলো বেটুৱাৰকালৈ। বাটতে চালো নাগেশ্বৰ
 মন্দিৰ। মন্দিৰটো প্ৰাচীন নহয়।

আগতেই উল্লেখ কৰিছো বেটুৱাৰকা আৰু সাগৰৰ মাজত অবস্থিত।
 ইয়াত যাবলৈ সাগৰ পাৰৰ পৰা আধাঘণ্টাৰ মূৰে মূৰে ইঞ্জিন নাও চলে।
 বেটুৱাৰকাত কোনো গাঁও নাই, কেৱল মন্দিৰহে। নৌ ভ্ৰমণ এক সুখৰ
 অনুভৱ। সাগৰৰ বতাহে শৰীৰ মন কোবাইছিল। আৰু সাগৰৰ মাজত
 ভ্ৰমণৰে বিচৰণ কৰি কি যে ভাল লাগিছিল এতিয়াও ই মোৰ মনৰ
 মাজত। বেটুৱাৰকাত প্ৰবেশ কৰিয়েই মোৰ উৰিষ্যাৰ পূৰ্বলৈ মনত
 বহিছিল। পূৰ্বৰ সাগৰৰ বীচৰ পৰা মন্দিৰলৈ গলে যেনে ঠেক পথ,
 সোণ হেটিকে দোকান, গলিবোৰ, আনকি মন্দিৰটোও দেখাত কিছু একে।
 ইয়াত মানুহৰ ভিৰ। তথাপিও কিবা এটা ভাল লাগিছিল। বিস্তীৰ্ণ সাগৰৰ
 মাজত থিয় হৈ অনুভৱ কৰিছিলো, মনৰ নীলাবোৰ যেন সাগৰে শুহি লৈ
 গৈছে। ইঞ্জিন নাওখনত বহি থাকি দেখিছিলো চৰাইবোৰৰ বিচৰণ। সিহঁতৰ
 জৰণে যাত্ৰীসকলে খাদ্য লৈ যায়, সাগৰৰ পানীত দলিয়াই দিয়ে
 আৰু বোৰে পানীত উটি উটি খাদ্যবোৰ খায়। কেতিয়াবা দলিয়াই দিওতে
 মনত অৱস্থাতে খাদ্যবোৰ থপিয়াই লৈ যায়।

বেটুৱাৰকাত গোপীতলাবতে আছে। গোপীতলাবতে গোপী
 নদীৰ হোৱা কথা ইয়াত প্ৰচাৰিত। তলাবটোত ডাঙৰ ডাঙৰ মাছবোৰ
 আছে। মাছবোৰক বহুতে মুৰি চিৰা আদি খাবলৈ দিয়ে।
 সাজপাৰে ব্যক্তিৰ নিজস্ব পৰিছয় ঠাঙি ধৰে বুলি কোৱা হয়।
 ইয়াত যাবলৈ যাওঁতে মই মুগাৰ সাজ পৰিধান কৰি গৈছিলো। সেই দেখি
 পৰিয়ালে আমাৰ ওচৰলৈ আহি আমি অসমৰ নেকি অসমীয়াতে
 গৈছিলো। পৰিয়ালটো সবভাৱে ওজৰাটত চাকৰি কৰে। ভাল লাগিলে
 মই আকস্মিক সংযোগত।

তৰাপৰা ওলাই আহি বাটত দেখিছিলো তেতেলী আৰু আকন গছৰ
 বন। পথৰ দাঁতিত ময়ূৰৰ জাক। অলপ দূৰ গৈ দেখিছিলো এটা নিমখৰ
 ফেটুৱী। ফেটুৱীটো সাগৰৰ নিচেই কাষতে। গোটেই পথছোৱাত

নিৰ্দিষ্ট দূৰত্বত আমি কেতবোৰ খুটা দেখিছিলো যাৰ বহু ওপৰত পাংখাসুশ
 উৰি আছে। জানিব পৰিলো সেইবোৰ উইন্দমিন' সাগৰৰ বতাহক কামত
 লগাবলৈ, বতাহক শক্তিলৈ ৰূপান্তৰ কৰাৰ সেয়া ব্যৱস্থা।

দ্বাৰকাৰ পৰা জামপুৰ, বাজকোট হৈ 'পেটেল' নামৰ বেলখনেৰে
 পুনৰ আমি আহমদাবাদৰ হোটেলখনলৈ উভতি আহিলো, কাৰণ আমি
 আমাৰ লাগেজবোৰ তাত এৰি থৈ গৈছিলোঁ।

আঠ জানুৱাৰীৰ নিশা চাবে দহ বজাত আহমদাবাদৰ পৰা 'পেটেল'
 গাড়ীখনেৰে গৈছো ভুজলৈ। বাতিপুৰা চাবে ছয় বজাত বেলৰ পৰা
 নামি অলপ বৈ থাকিলো, এজাক চেঁচা বতাহে আমাক সন্তোষ জনালে।
 যদিও চাবে ছয় বাজিছিল গুজৰাটত দিনটো আৰম্ভ হয় পলমকৈ। সেই
 সময়ত বৈ থকা গাড়ীৰ ড্ৰাইভাৰ দুই এজনত বাদে আন কোনো মানুহ
 পথত নাই কেইটামান কুকুৰে ইফালে সিফালে ঘূৰি আছে। অৱশেষত
 অপেক্ষাৰ অন্ত পেলাই আমি আগতীয়াকৈ ঠিক কৰি থোৱা চেলিম নামৰ
 ড্ৰাইভাৰজনে আমাক লৈ গ'ল তাৰপৰা ৪০ কিঃমিঃ দূৰ দেৱপুৰলৈ।
 দেৱপুৰত আমি থাকিবলৈ এখন বিচোট ঠিক কৰিছিলো। বিচোট খনৰ
 নাম 'দেৱপুৰ হোমষ্টে'।

দেৱপুৰ নামটো কেনেকৈ হ'ল সঠিক নাজানো অনুমান হয় বজা
 হৰ্ষবৰ্দ্ধনৰ সময়ত মালৱা অঞ্চলত দেৱগুপ্ত নামেৰে এজন বজা আছিল
 যিয়ে সেই সময়ৰ ৰাজনীতিত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লৈছিল। কোনো
 বজাৰ ৰাজপুৰীৰ বাবেও দেৱপুৰ হ'ব পাৰে নাইবা দেৱগুপ্ত নামেৰেও
 দেৱপুৰ হ'ব পাৰে।

'দেৱপুৰ হোমষ্টে'ত উপস্থিত হৈ দেখিলো পুৰণি আমাৰ সন্তোষ
 জনাবলৈ বৈ আছে এজন সুদৰ্শন পুৰুষ নাম কৃতার্থ সিং (কৃতার্থ সিং)।
 বিচোটৰ মালিক। তেওঁ আমাক আদৰণি জনাই আমাৰ বাবে ৰখা কোঠা
 দেখুৱাই দিলে। বিচোটটো অতি পুৰণি, ৰাজদিনীয়া। ঘৰবোৰ চাপৰ,
 বেৰবোৰ এফুটমান দাঠ। ডেৰফুটীয়া খিড়িকিবোৰ। আমাক থাকিবলৈ
 দুটা কোঠা দিছিল, তাত সুন্দৰকৈ পাৰি থোৱা চাবিখন বিছনা, পঢ়িবলৈ
 এখন ডাঙৰ টেবুল, কাপেট পাৰি থোৱা কোঠাত বহিবলৈ চকী চ'ফাও
 আছে। কোঠাৰ সৈতে সংলগ্ন গা-ধোৱা আৰু কাপোৰ পিন্ধা ঘৰ আছে।
 বাৰ্থকামত আধুনিক সকলো সুবিধাও আছে। কৃতার্থ সিংৰ পত্নীয়ে পুৰাৰ
 চাহ আৰু সুন্দৰ আহাৰ খুৱালে। ঘৰটোত সোমাই কিবা এক ৰাজদিনীয়া
 অনুভৱ হ'ল।

বিচোটটোৰ গাতে লাগি আছে এখন প্ৰাথমিকৰ পৰা হাৱাচেকেণ্ডাৰী
 স্কুললৈকে থকা বোৰ্ডিং স্কুল। আমি বিচোটত সোমোৱে পুৰাৰ প্ৰাৰ্থনা
 শেষ কৰি ওলাই অহা স্কুলৰ ইউনিফৰ্মে সৈতে ৰক্তা চুৰেটাৰ পৰিহিতা
 এজাক মৰম লগা ল'ৰা-ছোৱালী লগ পালো। সিহঁতৰ সৈতে কাকুৰিনিময়
 কৰি এক বিশেষ আনন্দ অনুভৱ কৰিলো। দহবজাত আমি বিচোটৰপৰা
 ওলালো কালাদঙ্গালৈ। কালাদঙ্গাত স্থানীয় হস্তশিল্প বিপনীবোৰ চাই বৰ
 ভাল লাগিল। তাৰপৰা গলো নীৰোনালৈ। নীৰোনাত 'বোগান আৰ্ট'ৰ
 বিশেষ কান্ধকলা আছে বুলি শুনিছিলো। সুদীৰ্ঘ এটা পথৰ অনেক কেঁকুৰি

পাৰ হৈ সুধি সুধি উপস্থিত হৈছিলো এটা ঘৰত। নীৰোনাব সেই ঘৰটোত বাস কৰা পৰিয়ালটোৱে ৰোগান আৰ্টৰ কৌশল যোৱা তিনিশ বছৰে কৰি ৰাখিছে। ঘৰৰ গৃহস্থৰ নাম চুমাৰভাই। কেটৰ অইল আৰু মিল্যবেল পিগ্‌মেন্ট কালাবৰ মিশ্ৰণত এটা লাডু তৈয়াৰ কৰে আৰু তাত ঘঁহি ঘঁহি থাকোঁতে সূতা ওলায়। সেই সূতাডাল মিহি ব্ৰাছেৰে লৈ কাপোৰত অতি দক্ষতাৰে নানা ধৰণৰ ডিজাইন কৰে। তেওঁৰ হাতখন যেন এটা মেছিন। উল্লেখযোগ্য যে ডিজাইনবোৰ কাপোৰত আঁকি নোলোৱাকৈয়ে তেওঁ হাতেৰে কৰি যায়। মানুহজনৰ শিল্পকলাৰ দক্ষতা দেখি বিস্ময় মানিলো। কি যে সাধনা! দেখাত মানুহজন সুন্দৰ নহয়, কিন্তু মনৰ ভিতৰত কি যে এক সৌন্দৰ্য্য লুকাই আছে। এয়াই শিল্পীৰ শিল্প আৰু মহত।

নীৰোনাবপৰা ওলাই আহিলোঁ। বাটৰ দুয়ো কাষে এৰাগছৰ খেতি। অন্য ঠাইতো চেগাচোৰোকাকৈ এৰাগছ দেখিছিলো, কিন্তু নীৰোনাত বেছি। নীৰোনাব লোকে ব্যবসায় ভিত্তিত এৰাখেতি কৰে। তাৰ পৰা কেটৰ অইল উৎপাদন কৰে। নীৰোনাবপৰা গৈছিলো সীতাপুৰ বীচলৈ। এইটো এটা উপসাগৰীয় অঞ্চল। পর্যটকস্বৰূপে নতুনকৈ সজোৱা যেন লাগিছে, এখন বজাৰ আছে। তাত মই আৰু মঞ্জুবাইদেউ উটৰ পিঠিত উঠিলো। পিচে বিশেষ আনন্দ অনুভৱ নহ'ল। অকনিয়ে নুঠিলে। একে পথেৰে গৈ ৮০ কিঃমিঃ দূৰত 'নিমখৰ পাহাৰ' চাবলৈ গলো। দৰাচলতে পাহাৰ নহয়, পথাৰহে। বান অব কছুছ বীচত এই পথাৰ পোৱা যায়। সাগৰৰ জোৱাৰ ভাটা বা চুনামী আহিলে সাগৰৰ পানী ৩/৪ কিঃমিঃ ভিতৰলৈ সোমাই আহে, দুই চাৰিদিন থাকি পানী যেতিয়া আঁতৰি যায় তেতিয়া তাত পলসৰ সলনি ধৈ যায় নিমখৰ চপৰা। সেয়ে বিস্তীৰ্ণ এলেকা জুৰি কেৱল দেখা যায় নিমখেই নিমখ। আমি য'লৈকে যাব পাৰিছিলো তাৰপৰা সাগৰ হেনো তিনি কিঃমিঃ মান দূৰত আছে। নিমখৰ পথাৰ পর্যটকে চাব পৰাকৈ ডেৰকিঃমিঃ মান দীঘল পকীপথ এটা বান্ধি দিছে। গতিকে বাকী ডেৰ কিঃমিঃ কেৱল নিমখ বোকা বালিৰে পৰিপূৰ্ণ। দেখিবলৈ বৰফ পৰি থকাৰ দৰে, যেন কোনোবাই এখন শুভ্ৰ দলিচাহে পাৰি থৈছে। প্ৰকৃতিৰ কেনে অপৰিসীম দান ভাবিলে ভাল লাগে।

গুজৰাটৰ একেবাৰে পশ্চিম দিশত কছ অৱস্থিত। জাৰ্নিৰ পৰা মতে এই অঞ্চলটো ৮ ম শতিকাৰ পৰাই যদুবংশৰ ৰাজপুৰিয়াদৰ বাসস্থান আছিল। বাৰিষা কছ এটা দ্বীপৰ দৰেহে পৰে তেতিয়া হিন্দুস্তান আৰু পাকিস্তান Great Rann ৰ পৰা পৃথক হৈ যায়। অঞ্চলটো গৰমত গৰম আৰু শীতত ঠাণ্ডা। কছৰ ৰাজধানী ভুজ। প্ৰাচীন কালত এই ঠাইক ভুজৰ বোকা হৈছিল কাৰণ ই হেনো সাপৰ বাসস্থান আছিল। আনহাতে ৰজা খেমসৰ্জীৰ পুত্ৰ শ্ৰীভোজৰাজৰ নাম অনুযায়ী এই ঠাইখনৰ নাম ভুজ হোৱা বুলিও কয়।

কছৰ ভিন্ ভিন্ ঠাইত ভিন্ন প্ৰকৃতিৰ হস্তশিল্প আছে। আমি গৈছিলো 'আইনামহল' চাবলৈ। সমগ্ৰ ঘৰটো আইনাৰে বিশেষ কৌশলত নিৰ্মিত। আইনামহল নিৰ্মান কৰিছিল মহাৰাজ লাখপটজীয়ে। ঘৰটোৰ সোঁমাজত

এটা পুখুৰী-য'ত বহি লাখপটজীয়ে কবিতা লিখিছিল আৰু বীচৰ আইনামহল শিল্পকলাৰ প্ৰতীক।

কছৰ ৰাজপুৰিয়াল এটাৰ যুবৰাজ পৃথিৰাজ সিংহই মহাৰাজ চাহেবৰ ৰাজনন্দিনী প্ৰীতি দেৱীক বিয়া দিছিল। ১৯৩০ তেওঁলোক কছতে আছিল। এতিয়া সন্তান সকল বিদেশত বিচাৰিত তেওঁলোকৰ ফটো সঘনো থোৱা আছে।

উনৈশ শতিকাত কছ বৃটিছসকলৰ দৃষ্টি গোচৰ হৈছিল আৰু যেনে কছৰ পৰ্বতৰ মাটি আৰু শিলত বিশেষ তথ্য পোৱাৰ ইচ্ছাৰে তেওঁলোকৰ জৰীপ মতেহে ভৌগোলিক দিশত কছ বিখ্যাত হৈছিল। বিশেষকৈ Fossil site হিচাপে ইয়াত বেছিভাগ জুৰাচিক and territory fossils গৱেষণাৰ জৰিয়তে চিহ্নিত হৈছিল। বেছিভাগ শিলতে হেনো এনে ফচিলৰ তথ্য লুকাই আছে।

ভুজৰ পৰা ৬০ কিঃমিঃ দূৰৰ মাণ্ডবীত বিজয় বিলাস মন্দিৰ অমি চাবলৈ যোৱা এই মন্দিৰটো ১৯২০ চনত নানা কাৰকস্বৰূপে কৰিছে।

নেৰপুৰৰ পৰা লাখপট ৯২ কিঃমিঃ দূৰ। দহ তাৰিখে কছ অমি নেৰপুৰৰ পৰা ওলালো লাখপট দুৰ্গ অভিমুখে। বাটত 'অশাপুৰ মন্দিৰ' ইয়াত-হেনো যিয়ে যি আশা কৰে তাকে পায়। তাত সেৱা জনালো। অকনিয়ে পুৱোহিতে দিয়া বও মোৰ শিল্পকলা লিলে। সেই ঠাইত বৰ সোৱাদ লগা পেৰা পোৱা যায় সস্তাৰে। পৰা ওলাই বাটতে এখন ঠাইত অমি পোলাও ইডলিৰদৰে মিঠা (বিশেষ গাপৰ) আৰু ধোন্ধা (মণ্ডদাইলৰ পৰা তৈয়াৰ কৰা) খাই লাখপট দুৰ্গলৈ বুলি আগবাঢ়িলো।

দুৰ্গৰ প্ৰায় বাৰশতক লাখপট দুৰ্গ পালো। এশ চল্লিশত এই দুৰ্গটো ১৮৪৫ চনত নিৰ্মাণ কাৰ্য্য সম্পূৰ্ণ হৈছিল। সমগ্ৰ দুৰ্গটো একে ধৰণৰ জুৰি আছে। দুৰ্গৰ সিপাৰে সাগৰ। দুৰ্গৰ পৰা সাগৰলৈ পহৰা দি আছে। অনেক চিৰি বগাই অমি দুৰ্গৰ উত্তীৰ্ণ পৰ্বতৰ সৈতে কথা পাতি জানিব পাৰিলো দুৰ্গটোৰ পৰা ৬০ কিঃমিঃ দূৰত আছে। সাগৰৰ মাজভাগত ডাঙৰ পকী খুটা এটা সেৱা ভাৰত পাকিস্তানৰ সীমা। পিচে বাৰিষা সাগৰত পানী বেছি খুটাতে চুব যায়, সীমা নেদেখা হয়, তেতিয়া উভয় দেশীৰ মানুহ নাৱে সীমা লভখন অপৰাধত ধৰা পৰে। বাতৰি কাকতযোৰে সেই কৰণ পৰ্ণ।

লাখপটদুৰ্গ চাই উভতি আহোঁতে বাটতে পালো চুকপাৰ গাওঁখন। অকনমন বৈ জানিব পাৰিলো চুকপাৰ হেনো এচিয়াৰ তিনিখনী গাঁও। তাত অস্থ সহায়ক গোট অথবা N.G.O. বোৰে কৰ্মী লোকৰ সহায়ত নানা পৰিকল্পনাৰে গাঁওখন আটোমটোকৰি তুলিছে। গাঁও বুলি ক'ব নেৱাৰি, এখন নতুনকৈ গঢ় লোৱা আটোমটো চহৰ। কিন্তু চুকপাৰবাসীয়ে হেনো সেইখন গাঁও হিচাপেহে ৰাখি

এবি আমি কোটেশ্বৰৰ নাৰায়ণ সৰোবৰলৈ গৈছিলো।
পুনৰ ভুজলৈ আহি পুনৰ বেলেৰে আহমদাবাদৰ একেই
নিশাটো থাকিলোঁ। তেৰ জানুৱাৰীত আমাৰ ভ্ৰমনৰ অন্ত
যোগে গুৱাহাটী পালো। মনটো ঘৰমুৱা হ'ল, কিন্তু চকুৰ
বাকিল গুজৰাটখন। গুজৰাটৰ ট্ৰাইভাৰ ইউনিচ, আৰুচ

আদিৰ কথা, হোটেলবোৰ আৰু অন্যান্য ঠাইত লগপোৱা মানুহবোৰ,
পথৰ দাঁতিয়ে দাঁতিয়ে পথাৰবোৰত ঠন ধনি থকা জোৱাৰ, বজৰা, কুঁহিয়াৰ,
নাৰিকলৰ বাৰীবোৰ। আটাইতকৈ মনত লগা কথাটো হ'ল-গুজৰাটত
এজনীও চুলি কটা ছোৱালী বা মহিলা নেদেখিলো। তেওঁলোকক চাই
আধুনিকতাই স্পৰ্শ কৰিব পৰা নাই অথচ গুজৰাট প্ৰায় দিশতে আধুনিক
প্ৰযুক্তি বিদ্যাবে কিমান চহকী হৈছে।***

“ আমি সেই শিক্ষা লব লাগে যি শিক্ষাই চৰিত্ৰ গঢ়ে, মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন
কৰে, বুদ্ধিৰ বিকাশ ঘটায় আৰু প্ৰত্যেককে নিজৰ ভবিষ্যত
থিয় হ'বলৈ শিকায়”

— স্বামী বিবেকানন্দ

ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা-এটি চমু অৱলোকন

বীণা বৰাী ভেক
সহযোগী অধ্যাপিকা, দৰ্শন বিভাগ।

অসমীয়া ভাষা, সাহিত্য, সংস্কৃতিৰ একনিষ্ঠ সাধক, এক উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা, মাৰোৱাৰী মুনৰ সন্তান যদিও তেখেতৰ অৱদান অসমীয়া জাতি গঠনত অনবদ্য। পিতৃ পৰমেন্দ্ৰ আগৰৱালা আৰু মাতৃ কিৰণময়ী আগৰৱালাৰ সুযোগ্য সন্তান জ্যোতি প্ৰসাদৰ জন্ম হয় ১৯৩০ চনত ডিব্ৰুগড়ৰ তামোলবাৰী চাহ বাগিছাত।

জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা একেধাৰে শিল্পী, সাহিত্যিক, নাট্যকাৰ, গীতিকাৰ, কবি, দেশপ্ৰেমিক, বোলছবি নিৰ্মাতা আৰু মানৱতাবাদী পুৰুষ। তেখেতৰ গভীৰ চিন্তা চৰ্চ্চা সমৃদ্ধ ৰছনা ৰাজিৰে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভৰাল চহকী হৈ আছে আৰু থাকিব। ওপৰত উল্লেখিত সকলো কিলক তথ্যৰে তেখেতৰ লিখনি সমূহ চহকী, এনেবোৰ অৱদানেৰে তেওঁ অসমীয়া জাতি গঠনত এক বিশেষ অৰিহনা যোগাই আহিছে। এনে এজন পুৰোধ ব্যক্তিৰ সান্নিধ্যই অসমীয়া প্ৰতিজনৰে হৃদয়ত জাতীয় চেতনা জগাই তোলে।

জোনাকী যুগৰ অসমীয়া সাহিত্য সংস্কৃতিৰ কাণ্ডাৰী জ্যোতি প্ৰসাদৰ লিখনিৰ বীজ অংকুৰিত হৈছিল জোনাকী যুগৰ ৰোমাণ্টিক পৰ্যায়ৰ মাজত আৰু ইয়াৰ পূৰ্ণ বিকাশ ঘটিছিল আৱাহন আৰু বামাধন যুগতহে। মাত্ৰ চৈধ্য বছৰ বয়সতে “শোণিত কুঁৱৰী” ৰছনা কৰি তেখেতৰ অসমীয়া প্ৰতিভাৰ পৰিচয় ডাঙি ধৰিছিল। জ্যোতি প্ৰসাদৰ ৰছনা শোণিত কুঁৱৰী, কাৰেঙৰ লিগিৰী, কপলীম, নিমাতী কইনা, সোন পখিলি, লভিতা, কনকলতা, আদিত নাট্য সাহিত্যৰ নতুনত্ব আৰু বৈচিত্ৰৰ ভাৱ পৰিস্ফুট হোৱা দেখা যায় আৰু সেয়েহে বোধ হয় এই নাটক সমূহ এক নিৰ্দিষ্ট যুগত বন্দী হৈ নাথাকি নিত্য নতুন হৈ থকা আমি দেখা পাওঁ।

পুৰণি স্মৃহিনী এটাৰ আলমত ৰচিত ‘শোণিত কুঁৱৰী’ নাটক খনিত হৃদয়স্পৰ্শী ৰোমাণ্টিক অৱদান অনুভূত হয় যদিও চৰিত্ৰবোৰ মানৱীয় ৰূপ বৈশিষ্টৰ বাবেও বৈচিত্ৰপূৰ্ণ। এই নাটক নাট্যকাৰৰ অনুপম চিত্ৰশিল্পও প্ৰকাশ পাইছে। জগতৰ সুন্দৰ প্ৰকৃতিৰ পৰিবেশ উপস্থাপন কৰি সৌন্দৰ্য্য পিপাসু জ্যোতিয়ে তেওঁৰ প্ৰকৃতি প্ৰেমৰ এক সুন্দৰ প্ৰতিচ্ছবি ডাঙি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

অসমীয়া নাট্য সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত এক বিশিষ্ট নাটক হিচাবে স্বীকৃত ‘শিহিনী’ ত অভিনয় কৰা প্ৰত্যেকটো চৰিত্ৰ যেন স্বকীয় ভাৱ অনুভৱ আৰু ব্যক্তিমতীৰ চৰিত্ৰ ক্ৰমাধ্বয়ে ভাৰতীয় তথাকথিত পুৰুষ আৰু আদৰ্শ নাৰীক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা দেখা যায়। নাট্যকাৰৰ ছেতপীয়েবীয়া ট্ৰেজেদিৰ কৰন ৰসানত্বতিৰ হেনকিৰ ইংৰাজৰ বৈপ্ৰতিক উত্থা বা প্ৰেবণা আৰু লক্ষীনাথৰ ‘জয়মতী কুঁৱৰী’ নাটকৰ ৰোমাণ্টিক আবেদন, এই তিনিওটা ৰূপত আত্মপ্ৰকাশ কৰিছে (জ্যোতি মনীষা, ডাঃ প্ৰহ্লাদ কুমাৰ পৃষ্ঠা-২৫)

‘কপলীম’ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ অপূৰ্ণ সৃষ্টি-এখন গীত সন্মত এই নাটকৰ কাহিনী স্মৃতি, চৰিত্ৰসমূহ বিভিন্ন আৰু বিভিন্ন অনুভৱৰ ভাৱ। ‘কপলীম’ শিল্পী জ্যোতিপ্ৰসাদৰ শিল্পী চেতনাৰ ৰূপ। ‘কপলীম’ সৰ্বশ্ৰ মানসিক সদ্ভাৱ সোমাই আছে সুগঠিত আৰু তৰল। ‘কপলীম’ নাটকৰ নায়িকা কপালীমে প্ৰেমিকা মায়াক পুৰুষৰ ওপৰিও ভাল পাইছিল পিতৃ জুনাফাক, নিজৰ দেশক আৰু জাতিক। নাটকখনিৰ ইতিহাসৰ চৰিত্ৰত বাস্তৱমুখী চিন্তা আৰু ভাৱে প্ৰকাশ পাইছে। নাৰীৰ মৌলিক প্ৰবৃত্তি বিলাক ইতিহাসে আৰু কৰ্মৰ মাজেদি স্পষ্টকৈ উঠিছে।

শিশু নাটক কুলি উল্লেখ থাকিলেও ‘নিমাতী কইনা’ নাটকৰ এক ভাৱগৰু, গভীৰ অৰ্থবহ আৰু জ্যোতি দৰ্শনৰ নাট্যৰূপ। সপ্তকুঁৱৰ ৰচিত ‘নিমাতী কইনা’ ভাৱবস্তৰ ফালৰ পৰা গভীৰ বিৱৰকল্পৰ দিশৰ পৰা বিশাল। এই নাটকত জাৰ্মান নাট্যকাৰ হাৰ আৰু হেট্ৰেচৰ নাটকৰ প্ৰভাৱ পৰা যেন লাগে। নাটক খনিৰ মূল কল্পনা সাকনাৰে সুন্দৰ আৰু সুন্দৰ কবি তুলিব পৰা মনোজাইতল মানৱৰ শক্তি আৰু যথার্থ প্ৰগতি সম্ভৱ হব পাৰে। ‘বীন বৰাগী’ চৰিত্ৰ যেন আমাক ইয়াকে শিকাব বিছাৰিছে। নাট্য সাহিত্যৰ এই কাণ্ড ৰচিত সোন পখিলী, কনকলতা, খনিকৰ, লভিতা আদিও অনুপম প্ৰতিখন নাটকত মানুহৰ সুন্দৰ অনুভূতি, গতিশীলতা, সৌন্দৰ্য্য

শিল্পী গৰাকীৰ সুনিপুন
শত প্ৰতিটো চৰিত্ৰই মানুহৰ ভিন্ন কৰিবোধ প্ৰকাশ কৰাত সফলতা
ৰে। অৱশ্যে সোনপখিলী, কনকলতা আৰু সুন্দৰ কোঁৱৰ
ই ব'ল, তথাপিও নাটক কেইখনত প্ৰকাশ পোৱা তেখেতৰ
প্ৰতিভা অতুলনীয় আৰু অসাধাৰণ।

সুন্দৰ হিচাবেও জ্যোতিপ্ৰসাদ অনন্য। প্ৰাকৃতিক বৰ্ণনাৰ সাৱলীলতা
ৰচিত 'কপহী' গল্পৰ প্ৰাকৃতিক পৰিবেশৰ চিত্ৰ মন কৰিবলগীয়া।
সুন্দৰ আলমত লিখা 'বগীতৰা' গল্পত সামাজিক চিত্ৰখন অংকন
ৰে। এই গল্পত লিখকৰ প্ৰকৃতিপ্ৰেম আৰু বহাগ বিহুৰ জীৱন্ত
ৰচিত জীপাল ৰূপত প্ৰকাশ কৰা হৈছে, সেইদৰে 'সোগতৰা'
ৰ অভিমানে, ফ্ৰান্সৰ পটভূমিও ৰচিত 'যুজাক' মানৱ আক্ৰমণৰ
ৰচিত 'সন্ধি' নামৰ গল্প, বিদেশী গল্পৰ আধাৰত লিখিত গল্প
বী চৰিত্ৰবোৰ পুৰুষ চৰিত্ৰৰ তুলনাত অধিক ত্ৰিাশীল, সামগ্ৰিক
টো গল্পতে বিবাজ কৰা মানবীয় অনুভূতি প্ৰৱণতাৰ গভীৰতাৰ
সোবিলাক গল্পই সুখপাঠ্য।

সুন্দৰ পথাৰত জ্যোতিপ্ৰসাদ যদিও সফল হব পৰা নাই তথাপিও
কমাত্ৰ উপন্যাস 'আমাৰ গাওঁত' ঔপন্যাসিকৰ মিশ্ৰ ৰাজনৈতিক
প্ৰক্ৰিয়া লক্ষ্য কৰা যায়।

বিতা ৰচনাত জ্যোতি প্ৰসাদৰ যথেষ্ট সামাদৰ আছে, তেখেতৰ
ত সমকালীন জাতীয় সমস্যাৰ প্ৰভাৱ, সমকালীন অসমীয়া
ক সাহিত্যৰ প্ৰভাৱ আৰু ঘৰুৱা পৰিবেশিক প্ৰভাৱ পৰিলক্ষিত
তেখেতৰ ৰচিত কবিতাৰ যোগেদি ব্যক্তি জীৱন, সমাজ জীৱন,
জীৱন আৰু সামগ্ৰিক ভাবে মানৱজাতিক গতিশীলতাবে সুন্দৰ
লাৰ আপান প্ৰচেষ্টাক প্ৰাধান্য দিয়া দেখা যায়। বিপ্লৱী চেতনা,
চেতনা, আৰু শিল্প চেতনাই কবিতাসমূহৰ বৈশিষ্ট হিচাবে চিহ্নিত

জ্যোতি প্ৰসাদৰ কবিতাত পৰিস্ফুট বিপ্লৱী চেতনাৰ ধাৰনাত
সুন্দৰ লক্ষন দেখা যায়। কবিতাৰ মাজেদি অৰ্থনৈতিক শোষণ
ৰ মুক্তিৰ বিপ্লৱী চেতনা প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। তেখেতৰ
জাতীয়বাদী ধ্যান ধাৰণাৰ লগত বিশ্ব ভাতৃত্বৰ সুসমন্বয় সাধিত
তেষ্টা বিশেষ ভাবে মনকৰিবলগীয়া।

জ্যোতিপ্ৰসাদ এজন সুপ্ৰতিষ্ঠিত গীতিকাৰ। জ্যোতিসংগীত নামেৰে
তেখেতৰ গীত সমূহ জনপ্ৰিয় তথা সমাদৃত, তেখেতৰ গীতত

বোমাটিক ভাৱধাৰা, শিল্পচেতনা, গভীৰ প্ৰকৃতিপ্ৰেম, দেশপ্ৰেমৰ গভীৰ
নিদৰ্শন চিৰ প্ৰবাহিত। গীতবিলাকত শাস্ত্ৰীয় সংগীত সুৰৰ বৈশিষ্ট থকাৰ
ওপৰিও লোকগীতৰ সুৰেহে অধিক প্ৰভাৱান্বিত কৰিছে। গীত সমূহ
নিতান্তই নিত্যানতুন। তেখেতৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱান্বিত হৈ সুধাকণ্ঠ প্ৰয়াত
ড° ভূপেন হাজৰিকাই জাতীয় ভাৱধাৰাবে পুষ্ট বহুতো মনোগ্ৰাহী গীত
বহুনা কৰি থৈ গৈছে।

জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা অসমীয়া চলচিত্ৰ নিৰ্মানৰ বাটকটীয়া।
তেখেতৰ দ্বাৰা নিৰ্মিত 'জয়মতী' নামৰ ছবিখনি অসমীয়া প্ৰথম বোলছবি।
১৯৩৫ চনত এই ছবিখনি নিৰ্মাণ কৰি বোলছবি জগতত প্ৰথম খোজটো
পেলাইছিল।

এনোবোৰ বিভিন্ন গুণ সম্পন্ন, জ্যোতি প্ৰসাদ শিল্পী দাৰ্শনিক (Artist
philosopher) তালিকাত স্থান প্ৰাপ্ত। তেখেতৰ আদৰ্শৰে অসমীয়া
সাহিত্য, সংস্কৃতি, কলা সকলো দিশ মইয়ান হৈ আছে আৰু থাকিব।
এইজন একনিষ্ঠ সাধক তথা আজীৱন শিল্পী গৰাকীৰ বাচকবনীয়া
ৰচনাৰাজি অসমীয়া জাতি গঠনত এক দিকদৰ্শন হিচাবে চিহ্নিত হৈছে।
তেখেতৰ সৃষ্টিশীল ৰচনা সমূহ সাম্প্ৰতিক কালত যথেষ্ট প্ৰাসঙ্গিক।
তেখেতৰ মহান আদৰ্শক বিশ্বৰ দৰবাৰলৈ লৈ যোৱাৰ দায়িত্ব আমি
সকলোৰে। তেখেতৰ লিখনিৰ ওপৰত উচ্চস্তৰৰ গৱেষণাৰ যথেষ্ট
প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰা হয়। কেৱল জ্যোতি প্ৰসাদৰ মৃত্যু তিথিটো "শিল্পী
দিৱস" হিচাব পালন কৰি আত্মসম্মতি লাভ কৰিলেই তেখেতৰ ব্যক্তিত্ব
প্ৰকৃত মূল্যায়ন কৰা নহব। তেখেতৰ আদৰ্শৰে অনুপ্ৰানিত হৈ প্ৰতিজন
অসমীয়াই তেখেতৰ আদৰ্শ বাস্তৱায়িত কৰাৰ প্ৰয়োজন নিশ্চয় আছে।

শেষত সুন্দৰৰ পূজাৰী ৰূপকোঁৱৰৰ ভাষাৰে লিখনিৰ মৰনিকাত
উপনীত হ'লো।

'সুন্দৰেয়ে ফুলাব মত্ৰ
অহোবাণি মাতে,
সোৱেহে আজি ইমান যুল
প্ৰভাতে প্ৰভাতে?'

সহায়ক পুথিঃ

- ক) জ্যোতি প্ৰসাদৰ বহুৱালী : প্ৰকাশন পৰিষদ।
- খ) জ্যোতি মনীষা : ড° প্ৰহ্লাদ কুমাৰ বৰুৱা।
- গ) বাতৰি কাকতত প্ৰকাশিত লিখনি।

*****

কাৰ্বি জনগোষ্ঠী 'চকেৰয়' উৎসব এটি আলোচনা

ড° অক্ষয়
সহকাৰী
বি,এইচ,বি, মহাবিদ্যালয়

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত বসবাস কৰা এটি জনগোষ্ঠী হ'ল কাৰ্বি বা মিকিৰ জনগোষ্ঠী। কাৰ্বি সকল নৃতাত্ত্বিক দৃষ্টিৰে মঙ্গোলীয় গোষ্ঠী আৰু ভাষা তাত্ত্বিক দৃষ্টিৰে তিব্বত বৰ্মী ভাষা পৰিয়ালৰ অন্তৰ্গত।

কাৰ্বি সকল অসমৰ আদিম অধিবাসী হোৱা কাৰণে ভৈয়ামবাসী অসমীয়া লোকৰ সৈতে প্ৰায় প্ৰথম শতিকাৰ পৰাই সম্পৰ্ক স্থাপন কৰি আহিছে বুলি বুৰঞ্জীত উল্লেখ আছে।

অসমৰ মাজমজিয়াত অৱস্থিত কাৰ্বি আংলং জিলাৰ বাহিৰেও কামৰূপ, নগাওঁ, উত্তৰ কাছাৰ, গোলাঘাট আৰু দৰং আদি জিলা সমূহতো কাৰ্বি জনগোষ্ঠীৰ লোক বসবাস কৰি আছে।

কাৰ্বি জনগোষ্ঠীৰ এটি অন্যতম উৎসব হ'ল 'চকেৰয়' উৎসব। খেতি চপোৱাৰ পিছত পথাৰৰ লখিমীক ঘৰলৈ চপাই আনি পালন কৰা এই উৎসব কাৰ্বি সকলৰ এটি আনন্দ পূৰ্ণ উৎসব। অসমৰ অন্যান্য জনগোষ্ঠীয়ে পথাৰৰ লখিমীক চপাই অনাৰ পিছত লখিমী আদৰা উৎসব পালন কৰাৰ দৰেই কাৰ্বি সকলেও শস্য চপাই লখিমী আদৰা উৎসব পালন কৰে। পাহাৰীয়া জনজাতি কাৰ্বি সকলৰ জীৱিকাৰ একমাত্ৰ সম্বল হ'ল বুম খেতি। পানী খেতিৰ তুলনাত বুম খেতিত কষ্ট আপেক্ষিক ভাবে বেছি আৰু সেই খেতিৰ সময় ছেপাত অনিষ্টকাৰী জীৱ-জন্তু চৰাই চিৰিকতিৰ উপদ্ৰৱে বেছি হয়। সেয়েহে কাৰ্বি সকলে খেতি চপোৱাৰ পিছত লখিমীক স্মাৰণ উৎসব 'চকেৰয়' অতি উলহ মালাহেৰে নৃত্য গীতৰ মাজেৰে কোনোবা এটি জোনাক ৰাতিত পালনৰ দিহা কৰে। অসমৰ জাতীয় উৎসব ভোগালী বিহুৰ দৰে কাৰ্বি সকলৰ 'চকেৰয়' উৎসবতো ভোজ-ভাত খোৱা হয় আৰু শ্ৰম সাৰ্থক হোৱাৰ আনন্দত নৃত্য গীত কৰি আনন্দ কৰে। গোটেই মাহ জুৰি পালন কৰা এই উৎসবত ল'ৰাবিলাকে অংশ গ্ৰহণ কৰে। কাৰ্বি সকলৰ এই 'চকেৰয়' উৎসব প্ৰথমে

গাঁও বুঢ়াৰ ঘৰত আৰম্ভ হৈ মাহজুৰি ৰাতি ৰাতি চলি থাকে।

উৎসবৰ আৰম্ভনিতে গৃহস্থৰ ঘৰৰ চোতালত একুশৰ চাৰিওফালে নৃত্য-গীত কৰা হয়। এই নৃত্যৰ শুভাৰম্ভ কৰে গাঁওবুঢ়াই। এই নৃত্য-গীতৰ পুৰতি নিশাতে সামৰণি মৰা হয়।

কাৰ্বি সকলৰ 'চকেৰয়' উৎসবত গোৱা লক্ষ্মী গীতৰ মাজত হৈ আছে ধানৰ আদিম ইতিহাস আৰু কাৰ্বি সকলৰ কৃষিকৰ্মৰ ধকা সম্পৰ্ক। উদাহৰণস্বৰূপে -

"কুকিচিন দাইপো পেন পেন তেৰণ ব'চ'
চাৰ নাম চেপিনত"

— অৰ্থাৎ প্ৰথমে তেৰণ ব'চন নামৰ বৃদ্ধ লোক এজন মানুহৰ পৰা জৰণ্যৰ ধান গছৰ বিষয়ে জানিবলৈ পালে। সেই গুটিৰ বাকলি গুচাই সিজালে সৃষ্টি হোৱা ভাত খালে মনুহৰ জ্ঞানি বুঢ়াজনে বহুলোকক লগত লৈ বনৰীয়া ধান দাই চপাই বাঢ়ি চ'কেৰয় উৎসব পাতিলে আৰু পোৱাৰ আনন্দত নৃত্য কৰি আনন্দত আত্মাহাৰা হৈ উঠিল।

'চকেৰয়' উৎসবত গোৱা গীতক 'লুনকিৰিণ' আৰু 'কেকনি' বোলা হয়।

হিন্দু সকলৰ বিজয়া দশমীৰ লগত যিটো পূৰ্ণিমা তিথিৰ সেই দিনাই নিজৰ নিজৰ নিয়মানুসাৰে লখিমী উৎসবৰ শৰতলত কাৰ্বি সকলৰ ছকেৰয় গীতৰ এটি উদাহৰণ দাঙি ধৰে

"কুকিচিন দাইপ'
টেৰণ ব'চ'প'
চাৰ্ণাম চেপিনত'
বেংবং কাঠি ৰে ছ'

ক'ল ল' ছিদ ?
 লাং কুলেং ছিদ'।
 কুলেং আবিছ'
 চুপী পাম কং ফ'।
 দাণ্ডবাৰ ছাপ'
 ল' মাথুম দাম ফ'।
 টিম পেন ইম আলি'
 নাংদ' তাৰে অ'
 জ'-আবাণি চক্ৰ'
 বন বন চি ল' প'।"

অৰ্থাৎ টেৰণ বংছ'প' নামৰ এজন লোকে প্ৰথমে লখিমীৰ
 বিছিল। তেওঁ হাবিত ফুৰি ফুৰোঁতে এটি জুৰিৰ পাৰত
 আৰু ধানৰ উপকাৰিতা বুজি পালে। দণ্ডবাৰ ছাপ'
 এটি শুভদিন বাৰ চাই লগত বহু মানুহ লৈ লখিমীক
 নিলে। সেয়ে ছক্ৰেবয়। তেতিয়াৰ পৰাই কাৰ্বি সমাজত
 চলন হ'ল।)

খেতি চপাই আনি ন-ভাত খাবলৈ ল'ৰা-বুঢ়া, জীয়াবী-
 আমত্ৰণ জনোৱা হয় আৰু সকলোৱে একত্ৰিত হৈ
 হুইচ কৰে। 'চক্ৰেবয়' উৎসৱত গাহৰি, কুকুৰা, নতুন

চাউলৰ ভাত আৰু নতুন চাউলৰ মদ তৈয়াৰ কৰি সকলো অপ্যায়ন
 কৰা হয়।

কৃষি প্ৰধান চক্ৰেবয় উৎসৱৰ মূল তাৎপৰ্য হ'ল ধান কঢ়িয়াই অনা
 কাৰ্য। পাহাৰৰ ঝুমতলীত গোটাই থোৱা ধান গাওঁৰ বাইজে সমজুৰা
 ভাবে কঢ়িয়াই আনি গৃহস্থৰ ভঁৰালত থয়। এই উৎসৱত নৃত্য-গীতৰ
 সমাহাৰ হয় যদিও বাদ্য যন্ত্ৰ নাথাকে। আনহাতে নাৰী সকলকো অংশ
 গ্ৰহণ কৰিব দিয়া নহয়। কাৰ্বি সকলে পূৰ্ব-পূৰ্বৰ দিনৰ পৰাই বৰ্তমান
 পৰ্যন্ত পৰম উৎসাহ উদ্দীপনাৰে এই উৎসৱ পালন কৰি আহিছে।

এক বিদ্যায়তনিক দিশত জনগোষ্ঠীয় উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ অধ্যয়নৰ
 জৰিয়তে ন-নচিন্ত্ৰৰ সম্প্ৰয়োগেৰে নতুন পথৰ সন্ধান পাব পাৰি। বৰ্তমান
 সময়ত এই উৎসৱ অনুষ্ঠানৰ আৱশ্যকতা আছে আৰু এনে উৎসৱে
 মানুহৰ কৰ্ম প্ৰেৰণা জগাই তোলাৰ লগতে সম্প্ৰীতিৰ দিশটোৰ কথাও
 আঙুলিয়াই দিয়ে।

সহায়ক গ্ৰন্থ :

- শইকীয়া, পল্লবীঃ কাৰ্বি ভাষা সংস্কৃতিৰ বেঙনি, ২০১২
- তেৰাং, বংবং (সম্পা)ঃ কাৰ্বি সংস্কৃতিৰ ৰূপৰেখা, ২০১০
- লেখক, জিতুকুমাৰঃ অসমৰ লোক উৎসৱ আৰু লোক
 সংস্কৃতি, ২০০৮

*****

“ আনক সমালোচনা কৰাৰ আগতে নিজক সমালোচনা কৰা, নিজে শুদ্ধ
 আৰু পবিত্ৰ হব পাৰিলেহে আনৰ বিষয়ে মতামত দিয়াৰ
 যোগ্যতা অৰ্জন কৰিব পাৰিবা”

—চক্ৰেটীছ

মামণি বয়চম গোস্বামীৰ গল্প-উপন্যাসত নাৰীবাদী দৃষ্টিভঙ্গী : এটি আলোচনা

ড° নমিতা দাস গুৰুং,
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যৰ এগৰাকী উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ মামণি বয়চম গোস্বামী। দুটা যুগৰ সংক্ৰান্তিকালত জন্মগ্ৰহণ কৰা এইগৰাকী লেখিকাই নাৰীৰ ক্ষেত্ৰ, হতাশা আৰু স্থানিৰ চিত্ৰ তেওঁৰ লেখনীসমূহত সুন্দৰভাৱে অংকন কৰিছে। গোস্বামীয়ে তেওঁৰ উপন্যাসত ধৰ্মীয় পোড়ামী আৰু বক্ষলশীল সমাজে নাৰীৰ প্ৰতি কৰা অন্যায় আৰু অবিচাৰৰ বিৰুদ্ধে তীব্ৰ সমালোচনা কৰিছে। চৰিত্ৰসমূহৰ মনস্তাত্ত্বিক বিশ্লেষণ গভীৰ মননশীলতাবে চিত্ৰিত কৰাত তেওঁ সফল হৈছে।

১২

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয় আলোচনী

ড° মামণি বয়চম গোস্বামীয়ে নিজকে লেখিকা হিচাপে আখ্যা দিছে যদিও নাৰীবাদী সাহিত্যত সম্প্ৰতি চলি থকা আলোচনা-বিলোচনাৰ মামণি বয়চম গোস্বামীৰ গল্প উপন্যাসত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ নাৰীবাদী দৃষ্টিভঙ্গীৰে আলোচনা কৰিছে। বিশ্ব পৰিবেশৰ পৰা ডাৰতবৰ্বলৈ, ভাৰত অসম দেশলৈ ক্ৰমশঃ নাৰীবাদৰ প্ৰভাৱ বিকশিত হৈবাজী Feminism শব্দৰ প্ৰতিশব্দ হিচাপে 'নাৰীবাদ' শব্দটো ব্যৱহাৰ কৰা হৈছে।

গ্ৰন্থকাৰ জন চাৰ্ভেই নাৰী আৰু পুৰুষ ধাৰণাকে Feminism বা নাৰীবাদ বুলি কৈছে। আৰু পুৰুষ বুলি সমাজত ভেদভাব থকা কাৰণ মানুহ হিচাপে নিজৰ কচি অনুসৰি সমাজৰ অধিকাৰ পুৰুষ-নাৰী উভয়ৰে সমান হ'ব লাগিব।

মামণি বয়চম গোস্বামীৰ উপন্যাস 'নীলকণ্ঠী' আৰু 'দৰ্ভাল হাতীৰ উইয়ে খোৱা হাওদা'ত দৃষ্টিভঙ্গী প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। অসমীয়া বিধৱা নাৰীৰ স্থান কেনে দুখজনক তাক ড° মামণি গোস্বামীয়ে তেওঁৰ নীলকণ্ঠী ব্ৰহ্ম, উপন্যাসৰ নামৰ চৰিত্ৰটিৰ মাজেৰে অতি স্পষ্ট ৰূপত আৰু সৌদামিনীয়ে তেওঁৰ পতিদেৱৰ অকাল মৃত্যুৰ পিছত গ্ৰীষ্টান যুৱকৰ প্ৰেমত পৰিছে, কিন্তু জাত-শ্ৰেণীৰ বাবে বক্ষলশীল পৰিয়ালৰ মাক অস্বস্তিত উদ্ভিষ্ট হৈ পৰিছে আৰু অৱশেষত মৃত্যু দৰ্শাইছে। জীয়েক সৌদামিনীৰ মনৰ স্থিৰতা ঘূৰি উঠোঁতে ড° বায়চৌধুৰী আৰু মাক অনুপমাই ক্ৰমেয়ে সৌদামিনীক। কিন্তু সৌদামিনীয়ে শেষত মাকৰ জাপ দি আহুহত্যা কৰিছে। সৌদামিনী চৰিত্ৰটো মামণি বয়চম গোস্বামীয়ে সমাজক প্ৰত্যাহ্বান কৰা বিধৱা হৈয়ো বিজাতি যুৱকৰ লগত প্ৰেম কৰিবলৈ সৌদামিনীয়ে দেখুৱাইছে সেয়া অসমীয়া সমাজৰ উত্তম প্ৰতিবাদ।

সামন্ত্ৰবাদী ব্যৱস্থাৰ লাইখুটা হৈছে পুৰুষত্ব (patriarchy)। এইখন সমাজত এগৰাকী নাৰীক পুৰুষৰ হিচাপে তেতিয়াহে স্বীকৃতি দিয়া হয় --যেতিয়া

একান্ত বাধ্য পত্নী আৰু তেওঁৰ সন্তানৰ মাতৃ
কিধৰা নাৰী জীৱন্তে মৃত সদৃশ। কিন্তু মামণি
ৰ 'দৰ্ভাল হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা'
কিধৰা দুৰ্গাই সমাজৰ নিয়মক উলংঘা কৰি
হাত দিছে।

মামণি বয়ছম গোস্বামীৰ গিৰিবালা এটা
চৰিত্ৰ। গিৰিয়েকৰ আদৰ-চেনেহৰ পৰা
লোহাই দুৰ্গা বা সৰু গোস্বামীৰ দৰে স্বামীৰ
সৱটি স্বাভাৱিক কামনা-বাসনাক নিজেই
বি ভুতুনীৰ দৰে জীৱন-যাপন কৰিব খোজা
দুৰ্গা নাইবা সৰু গহেঁনীৰ দৰে বাচি থাকিব

সিহদিনা ভোজৰ মাংস খাই কৰা পাৰাচিতৰ
কোনো পাপবোধ হৱা নাই। '১ (পৃ- ১৫১)
কীয়া আৰু সামন্তবাদী সমাজে কিধৰা নাৰীৰ
কৰি দিয়া নিয়মক গিৰিবালাই মানি লোৱা
তাই বিদ্বান, সজ্জন সৎচৰিত্ৰৰ মাৰ্ক চাহাবৰ
হৈছে আৰু তেওঁৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ
বিছে। ধুমুহা আৰু বাৰিষাই কোবাই থকা এটি
বালাই বৰষুণত তিতি বুৰি মাৰ্ক চাহাবৰ বুকুত
আওৱাই আহিছে, কিন্তু সন্ন্যাসী মাৰ্ক চাহাবে
আকুলতাত সঁহাৰি নিদিলে। চোপ লৈ থকা
গিৰিবালা ধৰা পৰে আৰু শেষত আত্মহত্যা
কৰি নাৰী গিৰিবালাই আত্মত্যাগেৰে নিজৰ
পৰিচয় সমাজৰ আগত দাঙি ধৰিছে।

হাতীৰ উঁয়ে খোৱা হাওদা -
পৃ- ১৫১ বাণী প্ৰকাশ, ১৯৯৭
মামণি বয়ছম গোস্বামীৰ 'সংস্কাৰ' এটি অসাধাৰণ
বিবাদী চুটিগল্প। সংস্কাৰ চুটিগল্পৰ নায়িকা দময়ন্তী
সহিতৰ শক্তিশালী নাৰী চৰিত্ৰ। এনে প্ৰতিবাদী
চাৰিত্ৰীয় সাহিত্য জগততে বিৰল। ধনৰ অভাৱৰ
মহাজনৰ বৰ্দ্ধিতা হ'বলৈ মান্তি হৈছে, কিন্তু
জনৰ লগত বৈবাহিক সম্পৰ্ক গঢ়ি নোৱাৰে।
দৰে এগৰাকী নাৰী ইতিমধ্যেই লাঞ্ছিত। দময়ন্তীক

দিবলৈ মহাজনৰ ভঁৰাল কেইটাত বাহিৰে একো নাই।
দময়ন্তীৰ জৰিয়তে মামণি বয়ছম গোস্বামীয়ে আমাৰ সমাজখনক
তীব্ৰ প্ৰত্যাহ্বান জনাইছে। এটাৰ পাছত এটাকৈ অবাঞ্ছিত
সন্তান দময়ন্তীয়ে ঙ্গতে হত্যা কৰিছে আৰু যান্ত্ৰিক
দক্ষতাৰে সেইবোৰ বেয়া বস্তু ডলুকা বাঁহৰ তলত পুতি
থৈছে। দৰিদ্ৰতাই দময়ন্তীৰ শৰীৰটোক যেনেদৰে এটা 'মাংস-
ধৰা লোহাৰ কামান' ৰ দৰে কৰি তুলিছে ঠিক তেনেদৰে
তাইৰ মনটোকো শিলৰ দৰে কঠিন কৰি আৰু নিষ্ঠুৰ কৰি
পেলাইছে। পীতাম্বৰ মহাজনৰ সন্তান পোৱাৰ যি অদম্য
হেঁপাহ, সি পুৰুষৰ স্বাৰ্থপৰতাৰ নিৰ্লজ্জ প্ৰতীক। পুৰুষে
কেৱল নিজৰ বংশ বৰ্দ্ধা কৰিবলৈহে বিচাৰে। শয়্যাগত
পত্নীক মৰিবলৈ এৰি দি আন এগৰাকী দুৰ্দশাগ্ৰস্ত নাৰীৰ
শৰীৰত অত্যাচাৰ কৰিবলৈ কুৰ্মভাৰ্য্য নকৰে এগৰাকী
সন্তানকামী স্বাৰ্থপৰ পুৰুষে। নাৰীক ভোগৰ সামগ্ৰী বুলি
গণ্য কৰা পুৰুষসমাজখনৰ ওপৰত যেন নিষ্ঠুৰ ভাৱে
প্ৰতিশোধ লৈছে দময়ন্তীয়ে। নাৰীৰ যৌনতাৰ দৰে এটা
জটিল বিষয় হাতত লৈ সেই বিষয়ে সাহসিকতাৰে
লিখিবলৈ প্ৰয়াস কৰা প্ৰথম গৰাকী অসমীয়া লেখিকা
হিচাপে মামণি বয়ছম গোস্বামীৰ নাম ল'ব পাৰি -
"মামণি বয়ছম গোস্বামীৰ উপন্যাসত যৌন-ক্ষুধাৰ প্ৰকৃত
স্বৰূপ নাৰী পুৰুষ দুয়োৰে দৃষ্টিকোণৰ পৰা প্ৰকাশ কৰা
প্ৰয়াস কৰা হৈছে। 'মামবে ধৰা তৰোৱাৰ্হ'ত লেখিকাই
নাৰী চৰিত্ৰবোৰৰ মাজেৰে পেটৰ ভোক আৰু যৌন-ক্ষুধা,
এই দুই ধৰণৰ ক্ষুধাৰ ভাঙনা প্ৰকাশ কৰিছে। ডুঙ ডাইভাৰৰ
জীয়েক কেইজনী বা শিবি ধাছলাৰ-ঘৈণীয়েকে যে কেৱল
পেটৰ ভোক নিৰাৰণৰ বাবেই এটাৰ পাছত আনটো
পুৰুষৰ ওচৰত আত্মসমৰ্পণ কৰিছে এনে নহয়। নাৰায়ণীৰ
বেশাৰী স্বামীজনে যিহেতু তাইক কোনো ধৰণৰ সন্তোগ সুখ
দিব পৰা নাই সেয়েহে তাই সুখৰ সন্ধানতো আন পুৰুষৰ
ওচৰ চাপিছে।"

'অহিৰণ' উপন্যাসত নায়িকা নিৰ্মলাক তেওঁৰ
প্ৰথম প্ৰেমিকজনে বজাৰৰ মাজতে বলাৎকাৰ কৰে। তাৰ
পিছত দুবাৰকৈ বিবাহপাশত আৱদ্ধ হৈও নিৰ্মলাৰ বাসনা
অতৃপ্ত হৈ ৰয়। নিজৰ অতৃপ্ত বাসনা পূৰণৰ বাবে
'নিৰ্মলা'ই বহু কেইগৰাকী পুৰুষৰ লগত সম্পৰ্ক স্থাপন

কৰে আৰু অৱশেষত মানসিক ভাৰসাম্য হেৰুৱাই পেলায়।

২: সম্পা : বিনীতা দত্ত, অসমীয়া সাহিত্যত নারী,

পৃ: ২৮৯-২৯০

‘নাউৰ্ঠ চহৰ’ - নামৰ চুটি গল্পটিত দিল্লী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
অধ্যাপিকা উৰ্মিলাই নিঃসঙ্গ জীৱনৰ পৰা হাত সাৰিবলৈ
একাধিক পুৰুষ বন্ধুৰ ওচৰ চাপিছে।

“তাইৰ মন এটা চিকাৰীৰ মনলৈ কপাত্ৰবিত
হৈছিল। লগ পোৱা প্ৰতিজন পুৰুষৰ মাজত তাই নিজৰ
প্ৰিয়জনক বিচাৰি হাবাথুৰি খাই ফুৰিছিল।”

৩ (পৃ: ১৪৪)

অধ্যাপিকা উৰ্মিলাই যেতিয়া বুজিছিল যে বন্ধুসকলৰ
প্ৰেম দেহ সৰ্বস্ব আৰু সিহঁতে তাইক কেৱল “এচপৰা
উদং মণ্ডহ” বুলিহে গণ্য কৰে - তেতিয়া তেওঁৰ সেই বন্ধু
বোৰক শগুণ যেন লাগিছিল।

মামণি বয়ছম গোস্বামীয়ে ক্ষয়িকু সামন্তবাদী সমাজ
এখনত নারীৰ দুখ-দুৰ্দশাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰিবলৈ
সক্ষম হৈছে।

৩ : মামণি বয়ছম গোস্বামী, সংস্কাৰ, উদয়ভানুৰ চৰিত্ৰ
পৃ: ১৪৪ ইত্যাদি, গুৱাহাটী ১৯৮৬

“মেৰী ওলষ্টোনক্ৰাফট (Mary Woolstonecraft)
ৰ মতে পুৰুষে ভবাৰ দৰে নারী যৌন সজ্জা নহয়। পুৰুষৰ
দৰে নারীও মানৱ সজ্জাহে। সেয়েহে নারীয়েও পুৰুষৰ দৰে
জীৱনৰ পৰিপূৰ্ণতা বিচাৰে। নারী আৰু পুৰুষৰ মাজত
যিহেতু কোনো ভেদ নাই সেইবাবে নারী আৰু পুৰুষে
ডিন্ ডিন্ জ্বলত ডিন্ ডিন্ শিক্ষা লোৱাটো তেওঁ
নিবিচাৰে। ইয়াৰ উপৰি নারীবাদ সম্পৰ্কে চিন্তা চৰ্চা কৰি
তেওঁলোকৰ গ্ৰন্থৰ মাজেদি ‘নারীবাদ’ৰ ধাৰণাটি সফল
কৰি তোলাত অৱদান যোগোৱা লোকসকল হ’ল - সপ্তদশ
শতাব্দীৰ আদিভাগৰ ইউৰোপৰ পণ্ডিত আৰু দাৰ্শনিক
ডেকাৰ্ট (Descartes) ইংৰাজ চিন্তাবিদ জন ষ্টুৱাৰ্ট মিল (John Stuart Mill),
হেৰিয়েট টেইলৰ (Harriet Taylor) আদি।” ৪

৪ : সম্পা : বিনীতা দত্ত, অসমীয়া সাহিত্যত নারী,
পৃ: ৩২২

মামণি বয়ছম গোস্বামীৰ গল্প-উপন্যাসত নারীবাদী

১৪

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয় আলোচনী

দৃষ্টিভঙ্গী প্ৰতিফলিত হয় যদিও সেয়া
নিৰ্মলা, গিৰীবালা, দুৰ্গা প্ৰত্যেকটো নারীবাদী
কু-সংস্কাৰ, বক্ষশীলতা, অন্ধবিশ্বাসৰ বিৰুদ্ধে
সাব্যস্ত কৰিছে। মামণি বয়ছম গোস্বামীয়ে
এনে চৰিত্ৰ ৰূপায়িত কৰিছে তেনে সাহিত্যিক
সাহিত্যত বিৰল।

কম বয়সতে বৈধব্য যত্না ভোগা নারী
দিন “পৰ্বতৰ সমান” হৈ পৰে। স্বামীৰ
উত্তৰাধিকাৰী জন্ম দিব নোৱাৰা এই ফুলকুমলী
সমাজৰ বাবে হৈ পৰে অশুভ, অদৰকাৰী

কিৱা নারীবোৰে যেন সমাজখন কলুষ
তেওঁলোক যেন একো একোটা অশুচি প্ৰাণী

“নুচুবি! নুচুবি! এইমাত্ৰ বাৰী হোৱা
শিবত সেন্দুৰ পিন্ধা তিৰীহাত!!”

৫: দৰ্ভাল হাতীৰ উইয়ে খোৱা হাওদা, পাঠ্য
প্ৰকাশ, ১৯৯৭

বিবাহিত পুৰুষৰ স্ত্ৰীৰ মৃত্যু হ’লে
পতাত সমাজৰ কোনো আপত্তি নাথাকে। কিন্তু
নারীৰ স্বামীৰ মৃত্যু হ’লে পুনৰ বিয়া পতাটো
সমাজৰ এই নীতিক তীব্ৰভাৱে সমালোচনা কৰিছে।
গল্প উপন্যাসৰ নারী চৰিত্ৰ সমূহে কিন্তু নীতি
বহুতো সমালোচকে গোস্বামীক নারীবাদী বুলি
নকৰি মানৱতাবাদী বা বাস্তৱবাদী বুলিহে অভিহিত
কৰে।

মামণি বয়ছম গোস্বামী ভাৰতীয় হিন্দু
সকলৰ বাবে নিজেই এক তীব্ৰ প্ৰত্যাহ্বান। তেওঁ
বঙা শাৰী আৰু বঙা ফোঁটেৰে সমাজৰ বক্ষ
বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ সাব্যস্ত কৰিছে। তথাপি সমাজে
এই মূৰ্ছতো তাক মানি ল’বলৈ অপাৰগ।

প্ৰতিবাদী নারী সমূহে যেনে-গিৰীবালা, সৌদামিনী,
আদিয়ে নিষ্ঠুৰভাৱে আত্মহনন কৰা নতুবা নিৰ্মলাই
ভাৰসাম্য হেৰুৱাই মৃতপ্ৰায় হোৱা কাৰ্যকৰণ বসবাদী
সকলে বহু ক্ষেত্ৰত মানি ল’ব টান পায়। পৰোক্ষভাৱে
বয়ছমৰ দৰে এগৰাকী প্ৰতিবাদী লেখিকাৰ বাবে
এক ব্যৰ্থতাহে।

আনহাতে দময়ন্তীয়ে বাবে বাবে জ্ঞান হত্যা কৰি কি আদৰ্শ দেখুৱাব খুজিছে সেয়াও মামণি
ৰ কণ্ঠগ্ৰাহী পাঠকৰ বাবে এক অসম্ভিকৰ উপলব্ধি বুলিহে গণ্য কৰিব লাগিব।

তথাপিও অসমীয়া গল্প নতুবা উপন্যাস সাহিত্যত পুৰুষ প্ৰধান দ্বিতীয়শ্ৰেণী অসমীয়া সমাজ
সমত মামণি ৰয়ছম গোস্বামীৰ গল্প উপন্যাসৰ দৃষ্টিভংগীয়ে নিশ্চিতভাৱে এক আলোড়নৰ সৃষ্টি
কৰিছে। অসমীয়া সাহিত্যত এই মৌলিক চিন্তাশক্তিত সৃষ্টিশীল ৰচনাৰাজিয়ে আধুনিকতাবাদৰ ক্ষেত্ৰত এওপ
কৰি গৈছে। এই ধাৰণাসমূহেই মামণি ৰয়ছম গোস্বামীক অসমীয়া সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত এক সুকীয়া আৰু
স্বত্বপূৰ্ণ আসনৰ চিৰকাল অধিকাৰী কৰি ৰাখিব।

বহু পুথি :-

- মামণি ৰয়ছম গোস্বামী - নীলকণ্ঠী ব্ৰজ , গুৱাহাটী , ১৯৭৬
মামৰে ধৰা তৰোৱাল আৰু দুখন উপন্যাস , গুৱাহাটী ১৯৮০
অহিবণ , গুৱাহাটী ১৯৮০
মামণি : দৰ্ভাল হাতীৰ উয়ে খোৱা হাওদা , গুৱাহাটী, ১৯৮২
মামণি : সংস্কাৰ , উদয়ভানুৰ চৰিত্ৰ , ইত্যাদি , গুৱাহাটী ১৯৮৬
মামণি : আধালেখা দত্তাবেজ , গুৱাহাটী , ১৯৮৮
John Charvet , Feminism , J.M. Dent & Sons. London 1982.
সম্পাদনা : বিনীতা দত্ত , অসমীয়া সাহিত্যত নাৰী , যোৰহাট, ১৯৯৫
ড° প্ৰফুল্ল কটকী , স্বৰাজ্যোত্তৰ অসমীয়া উপন্যাস সমীক্ষা , গুৱাহাটী, ১৯৭৯
সম্পাদনা : নিকুমণি ছেইন , মামণি ৰয়ছম আৰু প্ৰতিভা , গুৱাহাটী ২০০৮

“পাখি লগা দিনবোৰ অবাবতে নকটাবা। এবাৰ ওছি গলে সোণেৰেও
ক্ৰয় কৰিব নোৱাৰিবা”

— ড° এ.পি.জে আব্দুল কালাম

অসমৰ মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰ আৰু গ্ৰন্থাগাৰি এটি চমু অৱলোকন

সহকাৰী
বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়

গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ জন্ম আৰু ইয়াৰ ক্ৰম বিকাশৰ ইতিহাস কিহৰ তাগিদাত উদ্ভূত আৰু কি প্ৰয়োজন সাধিবৰ উদ্দেশ্যে এই কালৰ বুকুত ধাবমান হৈছে সেয়া গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ লগত জড়িত প্ৰতিজন ব্যক্তিয়েই নিশ্চিতভাৱে জ্ঞাত। নিঃসন্দেহে মানব-সু-বুৰঞ্জীত গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানো এক অভিনৱ সংযোজন। বৰ্তমান বিজ্ঞানৰ যুগত জ্ঞানৰ বিস্তাৰণৰ ফলত আকাশ বতাহ কঁপি উঠিছে। সেয়েহে গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানৰ মহান বিজ্ঞানী সকল জ্ঞানৰ জেউতিৰে জ্যোতিস্থান হৈ গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞান বিকশি উঠিছে।

আজিৰ সৰ্বব্যস্তময় পৃথিৱীক জ্ঞান তথা তথ্য সম্ভাৰৰ সন্ধান দিয়াৰ একান্ত সৰ্বকল্প লৈ গ্ৰন্থাগাৰ বিজ্ঞানে ঢাপলি মেলিছে। পিনে, যাৰ ফলত আজিৰ যুগৰ গ্ৰন্থাগাৰ সমূহ অত্যাধুনিক প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ ইন্টাৰনেট ব্যবস্থাবে শক্তিশালী হৈ এক তথ্য সৰ্বকল্প অনুষ্ঠানলৈ পৰ্য্যবসিত হৈছে। জগতবাসীৰ বাবে লগতে আমাৰ মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰ সমূহো এনে ব্যবস্থাবে সমৃদ্ধিশালী হোৱাৰ আৰু ই এক আনন্দ মিহলি গৌৰৱৰ কথা। গ্ৰন্থ জীৱনৰ দৰেই মূল্যবান আৰু সভ্যতাৰ মুখ্য পৰিৱাহক। এনেহে গ্ৰন্থৰে বিনষ্ট সৰ্ব একো একোজন কু-অভিপ্ৰায়পুষ্ট নিকৃষ্ট মনৰ পাঠকে। কিহৰ ভাঙনাত এনে দুষ্কাৰ্য্য সাধন কৰে তাৰ স্বৰূপ উদঘাটন কৰিবলৈ মাথোন ইয়াকেহে কব পাৰি যে গ্ৰন্থ সংৰক্ষণ প্ৰক্ৰিয়াত এনে দুষ্কাৰ্য্য অতি মাৰাত্মক তথা প্ৰত্যাহান স্বৰূপে বৰ্তমান সময়ত গ্ৰন্থ সম্মুখত থিয় দিছেহি। গতিকে কিতাপ ঘূৰাই দিয়াৰ সময়ত তন্ন তন্নকৈ পৰীক্ষা কৰিব লগা হৈছে। এই কাম পাঠকৰ সংখ্যা কম লগে সীমিত সংখ্যক কৰ্মচাৰীৰ দ্বাৰা তাৎক্ষণিক ভাবে কৰাটো অতি কষ্ট সাধ্য হৈছে। গতিকে এই ক্ষেত্ৰত আমাৰ উৰ্বৰতন কৰ্তৃপক্ষ দিব বুলি আমি আশাবাদী।

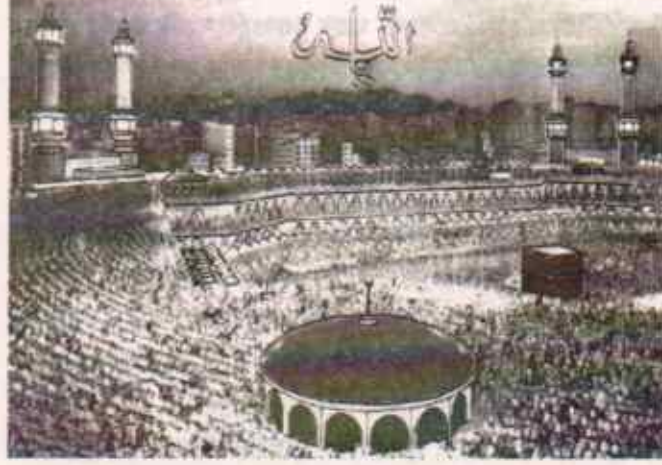
সমস্যাবহুল মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰ সমূহত একোখন শক্তিশালী গ্ৰন্থাগাৰ সমিতি গঠন কৰাটো একান্তই প্ৰয়োজন। কাৰণ, এই সমিতি গ্ৰন্থাগাৰৰ সকলো কাম, কাজ, নীতি, বিত্তীয় অৱস্থা আদিকে প্ৰমুখ্য কৰি সকলো বিকল্প ব্যবস্থা চালিজাৰি চাই গ্ৰন্থাগাৰটোক কাৰ্য্যক্ষম কৰি গঢ়ি তোলাৰ কৌশল নিৰূপন কৰি তোলে। গ্ৰন্থাগাৰৰ সংগঠন আৰু পৰিচালনাৰ সমস্ত দিশত সিদ্ধান্তবোৰ মহাবিদ্যালয় সৰ্বজন সমাদৃত হব লাগিব।

বহু সমস্যাবে জৰ্জৰিত মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰ সমূহৰ বিচাৰ্য্য বিষয় বহুত আছে যদিও ইয়াক বিশ্লেষণ কৰি শেষ কৰাটো চমু আলোচনাত অসম্ভৱ। বঙ্গকান্ত বৰকাকতীৰ মতে “মানুহ যদি পৃথিৱীত বিধাতাৰ জেষ্ঠ পুত্ৰ তেন্তে পৃথিৱীত সেই জেষ্ঠ পুত্ৰৰ শ্ৰেষ্ঠ অৱদান হ’ল আৰু পৃথিৱীৰাল।” আৰু গ্ৰন্থাগাৰিক সকল হ’ল এই পৃথি আৰু পৃথিৱীৰালৰ বন্ধক। নিজৰ ব্যক্তিগত স্বার্থত বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত বাধাগ্ৰস্ত হ’লে গ্ৰন্থাগাৰিক সকল যিহেতু সমাজৰ লগত জড়িত একো একোজন ব্যক্তি গতিকে কিছু পৰিত্যাগ কৰিব লগা হয় সময় বিশেষে।

সি যি কিনিহওক, নিজ প্ৰাপ্যৰ পৰা বঞ্চিত হলেও গ্ৰন্থাগাৰিকসকলে নিজ কৰ্তব্য সূচাৰূপে সম্পাদন কৰি গ্ৰন্থাগাৰ সেৱা আগবঢ়াব নিবই লাগিব। মহাবিদ্যালয়ৰ গ্ৰন্থাগাৰৰ ফালৰ পৰা কৰণীয়খিনি আমি কৰিবলৈ বাধ্য - গ্ৰন্থাগাৰৰ উন্নতি সাধনৰ দায়বদ্ধতাৰ কাৰণ অত্যাধুনিক ইন্টাৰনেট ব্যবস্থা অসমৰ মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰ সমূহতো প্ৰবৰ্ত্তন হৈছে আৰু খিনি মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰত প্ৰবৰ্ত্তন হোৱাৰ সেই ক্ষেত্ৰখন মহাবিদ্যালয় গ্ৰন্থাগাৰতো প্ৰবৰ্ত্তন হ’বই লাগিব মহাবিদ্যালয়ৰ বিকাশ সাধনৰ হকে, আমাৰ ভবিষ্যত প্ৰজন্মৰ উন্নতিৰ আৰু মংগলৰ বাবে। ইয়াকে কৰিবলৈ সকলোৰে সদিচ্ছা লাগিব। গ্ৰন্থাগাৰিকৰ অবিৰত প্ৰচেষ্টা তথা অশেষ কষ্টত্যাগৰ সতে গ্ৰন্থাগাৰ মনোবল লাগিব অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। গ্ৰন্থাগাৰ সমন্বিতে সকলোৰে সদিচ্ছাত সৃষ্টিশীল গতিশীলতাত গ্ৰন্থাগাৰৰ উন্নতিৰ জয়কাৰ হ’ব।

আত্ম শোধনৰ উৎসৱ

নিতুঞ্জিতা চৌধুৰী
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

শব্দটো মূলত আৰবী শব্দৰ পৰা অহা, যাৰ অৰ্থ হৈছে ঘটি অহা ঘটনা (recurring occurrence)। কিন্তু ঈদ শব্দটোৱে 'খুচী' বা আনন্দ কৰাকে বুজায়। ইয়াক এক নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ মূৰে মূৰে এক পবিত্ৰ দিনত সমগ্ৰ লোকসকলে পালন কৰে।

লোকসকলে মূলত দুটা প্ৰধান উৎসৱ বছৰেকত পালন কৰে। 'ঈদুলফিতৰ' আৰু আনটো হ'ল 'ঈদৌজ্জোহা'। চান্দমাছ মাহত উৎসৱ পবিত্ৰ বমজান মাহত পালন কৰা হয়। প্ৰধান 'বমজান' মাহটো নৱম মাহ। এই মাহতে ইছলামৰ প্ৰতিষ্ঠা বৰিচিত হৈছিল। ঈদৌজ্জোহা উৎসৱ জেলহজ্জ মাহৰ পালন কৰা হয়।

হজ্জত মহম্মদে প্ৰবৰ্ত্তন কৰা ধৰ্মৰ নাম ইছলাম ধৰ্ম। অৰ্থ শান্তি। ইছলাম ধৰ্মাবলম্বী লোকসকলেই মুছলমান। আৰবদেশৰ মক্কা নামে চহৰত চেমিটিক জনগোষ্ঠীৰ এক সম্ভ্ৰান্ত বংশত ৫৭০ খ্ৰীষ্টাব্দৰ ১৯ আগষ্টৰ দিনাখনে প্ৰথম জন্ম হৈছিল। পৃথিৱীৰ সমগ্ৰ মুছলমান লোকসকলে চান্দমাছ মাহৰ গণনা অনুসৰি মহম্মদৰ জন্ম দিনকাপে পালন কৰে। ঈদৌজ্জোহা পৰ্বৰ পৰা এক অমাবস্যালৈকে হোৱা এটা মাহক পালন কৰা হয়। "হেবা" নামে পৰ্বতৰ গুহাত সোমাই মহম্মদে এক কল্যাণৰ নিমিত্তে বহু বছৰ তপস্যা কৰিছিল। প্ৰায় তেওঁ প্ৰথম সত্যৰ সন্ধান লাভ কৰিছিল আৰু তেওঁলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি হৈছিল বুলি কোৱা হয়।

হেৰে যে ইছলাম ধৰ্মৰ পবিত্ৰ ধৰ্মপুথি "কোৰাণ শ্বৰিফ" মন হৈছে ঈশ্বৰৰ বাণী হিচাপে হজ্জত মহম্মদকৈ কঢ়িয়াই আনিবলৈ বাণীসমূহ আৰু ইয়াৰ আদেশ নিষেধ সমূহ লিপিবদ্ধ কৰা আছে। মহম্মদে তেওঁৰ অনুগামীসকলক সৰ্বমুহ মানি চলিবলৈ আহ্বান জনাইছিল আৰু শান্তি, সমতা, সন্তোষ আৰু শ্ৰীতিৰে আল্লাৰ প্ৰতি আস্থা ৰাখিবলৈ উপদেশ দিছিল।

প্ৰতিটো মূল স্তম্ভ-ইমাম বা ধৰ্ম বিশ্বাস, নামাজ, বোজা, হজ্জ। সাধাৰণতে হজ্জ আৰু জাকাত অৱস্থাপন্ন লোকসকলে

পালন কৰে। কিন্তু এক আল্লাৰ প্ৰতি বিশ্বাস স্থাপন কৰা নামাজৰ উপাসনা কৰা আৰু বমজান মাহত বোজা ৰখা বা উপবাস ৰখা বাধ্যতামূলক।

ঈদুলফিতৰ উৎসৱটো পবিত্ৰ বমজান মাহত একেবাৰে সম্পূৰ্ণ মাহ বোজা ৰাখি বা উপবাসে থাকি 'চাৱলে' মাহৰ নতুন জোন দেখা দিয়াৰ পিছদিনা 'বোজা' ভঙা বা শেষ কৰাৰ বাবে পালন কৰা হয়। আত্ম শুদ্ধিৰ বাবে মুছলমান লোকসকলে বমজান মাহটোৰ দিনৰ সময়খিনি আহাৰ পানীৰ পৰা বিৰত থাকে। এই সময়ছোৱাত চুব কৰা, মিছাকোৱা, কাম, গ্ৰেণ্ড, লোভ, মোহ, মদ, মাৎসৰ্য ইত্যাদি যিকোনো কু-চিন্তা বা কু-কাম কৰাৰ পৰা বিৰত থাকিব লাগে। ফলত আত্ম সংযম, শক্তি আৰু মনৰ শুচিতা বৃদ্ধি হয় আৰু আল্লাৰ প্ৰতি আস্থা বা আকৰ্ষণ বৃদ্ধি হয়। এই উৎসৱৰ দিনাখন অৱস্থাপন্ন লোকসকলে দুখীয়া লোকসকলক ফিতৰা বা দান দিয়া নিয়ম। এই উৎসৱত মুকলি পথাৰ বা ঈদগ্যাহৰ আদিত বাতিপুৰা সকলো ধনী দুখীয়ালোকে সাধ্যমতে নতুন বা পৰিষ্কাৰ কাপোৰ পিন্ধি নামাজ পঢ়ে। নামাজৰ অন্তত সকলোৱে ইমাম অৰ্থাৎ নামাজ পঢ়াওতা মুৰব্বীজনৰ সৈতে লগ লাগি নিজ নিজ কল্যাণৰ বাবে ক্ষমা মাগি বিশ্ব মানবৰ কল্যাণ কামনা কৰাৰ নিয়ম। এই ঈদৰ আনন্দত এজনে আনজনৰ গাত সাৰিটি ভেঙে জ্ঞাপন কৰে।

বমজান মাহত বোজা ৰাখি থকাৰ সময়ত প্ৰত্যেক অৱস্থাপন্ন মুছলমানে জাকাত বা দান দিয়া বাধ্যতামূলক। ইয়াত জাকাত বা দান সাধাৰণতে দুখীয়া নিচলা ব্যক্তিক অৰ্থাৎ যাৰ অৰ্থৰ প্ৰয়োজন বা সামাজিক অনুষ্ঠান, যিবিলাকে সমাজৰ কল্যাণৰ কাৰণে কাম কৰে তেনেকুৱা ব্যক্তি বা অনুষ্ঠানক দিব কৈছে। জাকাতৰ পৰিমাণ ব্যক্তিৰ জমা টকা বা জমা সোণৰ মূল্যৰ আঢ়ৈ শতাংশ হ'ব লাগে। হজ্জত মহম্মদে বোজা ৰখাসকলক তেওঁলোকৰ বোজা ৰখা সময়ত হোৱা ভুল-ভ্ৰান্তি ইত্যাদিৰ পৰা হাত সাৰি নিজৰ আত্ম শুদ্ধিৰ বাবে জাকাত দিবৰ বাবে উপদেশ দিছে। এই 'জাকাত' দিয়া পৰ্বটো সাধাৰণতে ঈদৰ নামাজ পঢ়াৰ আগতে শেষ কৰা হয়।

'ঈদৌজ্জোহা' হৈছে ইছলাম ধৰ্মাবলম্বী লোকসকলৰ আন এক প্ৰধান উৎসৱ। এই উৎসৱত আল্লাৰ প্ৰতি প্ৰেম আৰু শ্ৰদ্ধাত জীৱ-জন্ত

কোৰবানী দিয়া হয়। জেলহজ্জ মাহৰ ২০ তাৰিখে এই উৎসব পালন কৰা হয়। প্রকৃত অৰ্থত এই উৎসবক আত্মত্যাগ আৰু সৰ্বশক্তিমান আল্লাৰ প্ৰতি গভীৰ প্ৰেমৰ প্ৰতীকৰূপে গণ্য কৰা হয়। কোৰবানী সম্বন্ধে এক সুন্দৰ কাহিনী প্ৰচলিত আছে। আল্লাৰ প্ৰিয় নবী হজ্ৰত ইব্ৰাহীমে এদিন সপোনত সৃষ্টিকৰ্ত্তাৰ পৰা কোৰবান কৰিবৰ বাবে আদেশ পালে। আল্লাৰ প্ৰতি প্ৰেমৰ নিদৰ্শন স্বৰূপে অতি মৰমৰ বস্তুটোক কোৰবানী অৰ্থাৎ বিসৰ্জন দিব লাগে। ৰাতিপুৱা উঠি তেওঁ ছাগলী এটা কোৰবানী দিলে। ৰাতি সপোনত আকৌ পালে যে অতিপ্ৰিয় বস্তু কোৰবানী কৰিব লাগে। হজ্ৰত ইব্ৰাহীমে ভাবি-চিন্তি ভাল ভাল ১০০ টা উট পিছদিনাখন কোৰবানী কৰিলে। সেই ৰাতি পুনৰ সপোনত সৃষ্টিকৰ্ত্তাই নিৰ্দেশ দিলে যে আটাইতকৈ প্ৰিয় বস্তুটোহে কোৰবানী কৰিব লাগে। তেতিয়া ইব্ৰাহীমে ভাবি-চিন্তি দেখিলে যে তেওঁৰ আটাইতকৈ প্ৰিয় হৈছে তেওঁৰ পুত্ৰ হজ্ৰত ইছমাইল। তেতিয়া তেওঁৰ মন আল্লাৰ নিৰ্দেশ আৰু পুত্ৰস্নেহে বিয়াকুল কৰি তুলিলে। পিতৃৰ এই গভীৰ চিন্তাৰ কাৰণ গম পাই ইছমাইলে পিতাকক আল্লাৰ নিৰ্দেশ পালন কৰিবলৈ আৰু তেওঁক আল্লাৰ নামত বিসৰ্জন দিবলৈ নেবা-নেপেৰাকৈ অনুৰোধ জনালে। অৱশেষত ইব্ৰাহীমে মন স্থিৰ কৰি

তেওঁৰ প্ৰাণাধিক পুত্ৰ ইছমাইলক আল্লাৰ নামত কোৰবানী কৰিবলৈ
কিন্তু সকলোৰে আচৰিত হ'ল যে ইছমাইল অক্ষত আ
আৰু তেওঁৰ ঠাইত এটা ডুম্বাহে (ওমবছাগলী) কোৰবানী
তেতিয়া সকলোৰে উপলক্ষি কৰিলে যে আল্লাৰ সন্তুষ্টি
তেওঁৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ সময়ত নিজৰ প্ৰিয়জনক
লগা হ'ব পাৰে। তেতিয়াৰ পৰা মুছলমান লোকসকলৰ মাজত
প্ৰথাৰ প্ৰচলন আছে। কোৱা হয় যে ছাগলী, ভেড়া ছাগলী
ইত্যাদি কোৰবানীৰ বাবে অনুমতি দিয়া হয়। কোৰবানীৰ বাবে
কোনো ধৰণৰ ক্ষত আদিৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগে আৰু সুস্থ
লাগে। কোৰবানী জেলহজ্জ মাহৰ ১০ তাৰিখৰ পৰা ১২
একেৰাহে তিনিদিন দিনৰ সময়ত কৰিব লাগে। মুঠতে সাত
আৰু সাতত্ববোধ কোৰবানী ঈদৰ লক্ষ্য। পিছত ইব্ৰাহীমে
পবিত্ৰ কাবাগৃহ পুনৰ নিৰ্মাণ কৰে। তেতিয়াৰে পৰা কাবা
আল্লাহৰ ঘৰ নামে জনাজাত আৰু ই মুছলমান সকলৰ
হজ্ৰত উপলক্ষে 'মীনা' নামৰ মুকলি ময়দানত সৰু
হজ্ৰতীসকলে নিজৰ পাপ-দোষৰ বাবে ক্ষমা মাগে আৰু
কল্যাণৰ বাবে প্ৰাৰ্থনা জনায়।

*****

“সকলোৰে কথা শুনিবা, নিজে বেছি কথা নক'বা,
সকলোৰে সমালোচনালৈ কাণ পাতিবা কিন্তু
চলিবা নিজৰ বিচাৰ বুদ্ধিৰে”

—শ্বেত্ৰপীয়েৰ

বীৰ প্ৰাচীনতম গ্ৰন্থ

বেদ

ডিম্পী দাস
তৃতীয় যাত্ৰাসিক

শব্দৰ ব্যুৎপত্তি সংহিতাবোৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি উপনিষদ, নাট্যশাস্ত্ৰ, কোশ, কল্প আৰু মনুস্মৃতি আদি গ্ৰন্থলৈ ব্যাপকৰূপে গৈছে। পৃথিবীৰ প্ৰাচীনতম গ্ৰন্থ হ'ল বেদ। 'বেদ' চাৰিটা ধাতুৰ সন্ধি-জ্ঞানে, বিদ, সন্তায়াম, বিদল্ লাভে আৰু বিদ, বিচাৰণে। ভূমিকাত স্বামী দয়ানন্দ সৰ্বস্বতীয়ে 'বেদ' শব্দৰ ব্যাখ্যা এইদৰে

কৃষ্টি, জ্ঞানপ্তি, বিদ্যাশু 'ভবন্তি' অথবা বিন্দতে, লভন্তে, বিদন্তি। সৰ্বমুখ্যঃ সত্যবিদ্যাং যৈৰ্যেষু বা তথা বিদ্বাসেস্ত ভবন্তিতে অৰ্থাৎ য'ৰ পৰা মানুহে সত্য বিদ্যা জানে অথবা লাভ কৰে, লাভ কৰে, অথবা বিদান হয়, অথবা সত্য বিদ্যা প্ৰাপ্তিৰ বাবে হয় সেইবোৰেই বেদ। বেদত প্ৰত্যেক দেৱতাৰ কথা উল্লেখ কৰাৰ সূক্ত সমূহ প্ৰায়েই কোনো এগৰাকী দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে কৃত্তিমূলক মন্ত্ৰৰ সন্মতি।

ৰ জাতিৰ গৌৰৱ আৰ্যাসকলে ভাৰতভূমিত সভ্যতাৰ জ্ঞানৰ কল্যাণৰ কালছোৱাৰ পৰা বহু দিনলৈ বেদৰ বাণীসমূহ গুৰু-গুৰু মুখে মুখে চলি আহিছিল। বেদক ক্ৰমি, ত্ৰয়ী, আগম,

ছন্দস, আদি নামেৰেও জনা যায়। বেদৰ পৰাই ধৰ্ম, কৰ্মফলযজ্ঞ, যজ্ঞফলস্বৰ্গ, পৰ লোকতত্ত্ব, অদৃষ্ট আদি ধৰ্মসম্বন্ধীয় জ্ঞান-মোক্শ আদি জ্ঞান বোধগম্য হয়।

প্ৰচলিত ৰীতি অনুসাৰে বেদ চাৰিখন-(ক) ঋক্ (খ) যজুঃ (গ) সাম আৰু (ঘ) অথৰ্ব। ব্ৰাহ্মণ, আৰণ্যক আৰু উপনিষদক বেদৰ অন্তৰ্গত বুলি ধৰিলেও ই মূল বেদৰ পৰা পৃথক। ধৰ্ম, সংস্কৃতি, দৰ্শন সাহিত্য আদি সকলোৰে কেন্দ্ৰস্থান হৈছে-বেদ। আধুনিক যুগৰ বেদজ্ঞ পণ্ডিত স্বামী দয়ানন্দ সৰ্বস্বতীয়ে বেদৰ সৰ্বজ্ঞানময় স্বৰূপ দাঙি ধৰিছে।

"উদ্दिश्य देवतां द्रव्यात्यागो यागोहविधीयते"- অৰ্থাৎ দেৱতাৰ উদ্দেশ্যে দ্ৰব্য ত্যাগ কৰাৰ নামেই যাগ, যাগৰ লগত দ্ৰব্য আৰু দেৱতাৰ কথাও বেদত বৰ্ণনা কৰা আছে। বেদৰ প্ৰধান ভাগ দুটা-মন্ত্ৰ আৰু ব্ৰাহ্মণ। যিদৰে, 'বেদ' শব্দৰ এক পৰিভাষিক নিজা অৰ্থ আছে, সেইদৰে, 'মন্ত্ৰ' শব্দৰো নিজা শাস্ত্ৰব্যুৎপন্ন, স্বতন্ত্ৰ, অৰ্থ আছে। হিন্দু ধৰ্মত বেদক "ঈশ্বৰীয় আদেশ" বুলি শিবোধাৰ্য্য কৰা হয়।

বেদৰ বিষয়বস্তু

প্ৰত্যেক বেদৰ চাৰিটা ভাগ পোৱা যায়- সংহিতা, ব্ৰাহ্মণ, আৰণ্যক আৰু উপনিষদ। বেদৰ এই চাৰিটা ভাগত কিছুমান মন্ত্ৰৰ দাৰ্শনিক ব্যাখ্যা পোৱা যায়।

(ক) ঋগ্বেদ :- ঐতৰেয় আৰু কৌষীতকি এই দুখন ঋগ্বেদৰ ব্ৰাহ্মণ। ঋগ্বেদ দহ মণ্ডলত সংগৃহীত। ঋগ্বেদৰ সূক্তবোৰত বিভিন্ন নামৰ দেৱ দেৱীসমূহৰ স্তুতি আছে। এই পুৰণ প্ৰধান দেৱতাসকলৰ স্ত্ৰী প্ৰধান দেৱীসকলৰ ভিতৰত ইন্দ্ৰাণী আৰু উষা আদিৰ স্তুতি বিষয়ক মন্ত্ৰ বৰ আকৰ্ষক আৰু ই কাব্যশৈলীত বৰ্ণিত আছে।

(খ) সামবেদ :- আচাৰ্য্য কুমাৰিল ভট্টৰ 'তত্ত্ববায়িক নামৰ গ্ৰন্থত সামবেদৰ আঠখন ব্ৰাহ্মণৰ কথা পোৱা যায়। সামনাচাৰ্য্যই সেই ব্ৰাহ্মণ কেইখনৰ নামাকৰণ কৰিছে-

ক) তাণ্ডমহাব্ৰাহ্মণ	খ) যজুৰিংশ ব্ৰাহ্মণ
গ) ছান্দোগ্যব্ৰাহ্মণ	ঘ) জৈমিনীয় ব্ৰাহ্মণ
ঙ) সামৰিধান ব্ৰাহ্মণ	চ) দেৱতাধ্যায় ব্ৰাহ্মণ
ছ) আনন্দব্ৰাহ্মণ	জ) বংশ ব্ৰাহ্মণ

কৰি সংস্কাৰৰ লগে লগে স্তুতিবোৰৰো আৱশ্যকতা অনুভৱ কৰা হ'ল আৰু ফলত সৃষ্টি হ'ল-কবিত্বপূৰ্ণ আৰু সুবায়ুক্ত কবিতাৰ। সামবেদৰ উৎপত্তিৰ কাৰণো এইটোৱেই।

(গ) যজুৰ্বেদ :- যজুৰ্বেদ দুই শাখাত বিভক্ত - (ক) শুক্লযজুৰ্বেদ আৰু (খ) কৃষ্ণযজুৰ্বেদ। শুক্লযজুৰ্বেদ আৰু কৃষ্ণযজুৰ্বেদক ক্ৰমে- বাজসনেয়ী আৰু তৈত্তিৰীয় সংহিতা বুলিও জনা যায়। শুক্লযজুৰ্বেদৰ ব্ৰাহ্মণৰ নাম শতপথ ব্ৰাহ্মণ। শতপথ ব্ৰাহ্মণৰ বৃহদাৰণ্যকেই যজুৰ্বেদৰ আৰণ্যক আৰু বৃহদাৰণ্যকৰ একেবাৰে শেষত ছটা অধ্যায়ক বৃহদাৰণ্যকোপনিষদ নামেৰে নামাকৰণ কৰিছে। এইবোৰৰ বাহিৰেও যজুৰ্বেদত সপ্তম আৰু নিৰ্গুণ ব্ৰহ্মৰ লক্ষণ বৰ্ণিত আছে।

(ঘ) অথৰ্ববেদ : অথৰ্ববেদৰ ব্ৰাহ্মণখনৰ নাম গোপথ ব্ৰাহ্মণ। মুণ্ডক, মাণ্ডুক্য আৰু প্ৰশ্ন এই তিনিখন অথৰ্ববেদৰ উপনিষদ। প্ৰশ্নোপনিষদত ঋষিসকলে ভগবান পিঙ্গলাদৰ ওচৰলৈ গৈ কৰা প্ৰশ্ন আৰু সেই প্ৰশ্নৰ উত্তৰ লিপিবদ্ধ কৰা হৈছে।

বেদ হিন্দুসমাজৰ মূল গ্ৰন্থ। তাৰ ভিতৰত ঋগ্বেদেই প্ৰধান। বৈদিক ঋষিসকল মূলতঃ আছিল কবি আৰু সাধক। বৈদিক ধৰ্মত বিভিন্ন দেৱ-দেৱী মুখ্য স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। বেদ ভাৰতীয় ধৰ্ম দৰ্শনৰ মূল উৎস। হিন্দু ধৰ্মৰ তথা দৰ্শনৰ পৰৱৰ্তীকালৰ মত সমূহৰ বীজ পোৱা যায় ঋগ্বেদত। বেদৰ মন্ত্ৰবোৰ কিমান যুগ যুগান্তৰ ধৰি আৰ্য্যসকলৰ মাজত পৰম্পৰাগতভাৱে চলি আহিছিল তাক নিৰ্ণয় কৰাটো অতি কঠিন।

বেদৰ অংগ ছয়টা। যেনে-

(ক) শিক্ষা (খ) কল্প (গ) ব্যাকৰণ (ঘ) ছন্দ (ঙ) নিৰুক্ত আৰু (চ) জ্যোতিষ। বেদৰ এই অংগ কেইটা বেদজ্ঞানৰ বাবে অপৰিহাৰ্য্য। সেয়েহে কোৱা হয়-ছন্দ বেদৰ পাদদেশ, কল্প বেদৰ দুইহাত জ্যোতিষ বেদৰ চকু, নিৰুক্ত কাণ, শিক্ষা নাসিকা আৰু ব্যাকৰণ বেদৰ মুখ। এই বেদাঙ্গসমূহৰ সম্যক জ্ঞান নাথাকিলে বেদমন্ত্ৰবোৰৰ অৰ্থ উপলব্ধি কৰিব

নোৱাৰি। বেদাঙ্গসমূহৰ ভিতৰত নিৰুক্তৰ স্থান অতি নিৰ্ভুলভাৱে যজ্ঞত বেদমন্ত্ৰ পাঠ কৰিবলৈ ছন্দ-জ্ঞানৰ অপৰিহাৰ্য্য। বেদ নিত্য, অৰ্থাৎ সৃষ্টিৰ পূৰ্বতে বেদ বিদ্যমান।

বেদৰ কাল :-

বেদ পৰমপুৰুষৰ দ্বাৰা ৰচিত। গতিকে বেদ পৌৰুষেয়। বেদ কাল সম্বন্ধে পণ্ডিত সকলৰ মাজত মতভেদ দেখা যায়। ভাৰতীয় মতে, বেদ অনাদি ঈশ্বৰকৃত। বেদৰ ৰচনা কালৰ কোনো নিৰ্ণয় নাই। জাৰ্মান সংস্কৃত পণ্ডিত মেগ্না মুলাৰৰ মতে, বেদৰ ৰচনা ঋগ্ধৰ্মৰ আৰিৰ্ভাৱ হোৱাৰ আগত। বেদ সম্বন্ধে কোৱা হয়-ই কি 'আদিগ্ৰন্থ' আৰু বিশ্বত জ্ঞানৰ উদয় হোৱাৰ লগে লগে বেদৰে হয়। গতিকে এইদৰে প্ৰাচ্য আৰু পাশ্চাত্যৰ মাজত বেদৰ কাল কৰা সম্বন্ধে অমিল দেখা যায়। সৰ্বশেষত 'উইনটাৰনিথ্ৰে' তীৰ্থ বা ২৫০০ বছৰৰ পূৰ্বে বেদ ৰচনা হয় বুলি সিদ্ধান্তত উপনীত হয়।

গতিকে ওপৰোক্ত আলোচনাৰ পৰা আমি এইটো সিদ্ধান্ত কৰিব পাৰো যে-বেদ হৈছে- পৃথিৱীৰ, হিন্দুসমাজৰ এখন অতি প্ৰাচীন

সংগ্ৰাহক গ্ৰন্থ :-

ক) সংস্কৃত সাহিত্যৰ বুৰঞ্জী।

খ) সংস্কৃত সাহিত্যৰ ইতিবৃত্ত।

*****

“প্ৰতিভাৰ নিৰামৰৈ ভাগেই হ'ল অধ্যাবসায়”

—টমাছ আল্ভা এডিচন

নাৰী-দিৱস আৰু নাৰীবাদী আন্দোলন একেইনে ?

ইয়াছমিন বহমান

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

৮ মাৰ্চৰ স'তে জড়িত হৈ আছে মহিলা শ্ৰেণীৰ ঐক্যবদ্ধ অধিকাৰ সাব্যস্ত কৰা এক বক্তৃতাৰূপী বিপ্লবৰ কাহিনী। ৮ মাৰ্চৰ গুৰুত্ব আৰু ঐতিহাসিক পটভূমি বিশ্লেষণ নকৰাকৈ আমি ইয়াৰ তাৎপৰ্য উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰো। আহক প্ৰবন্ধটোৰ জৰিয়তে ৮ মাৰ্চৰ আন্তৰ্জাতিক মহিলা দিৱসৰ ঐতিহাসিক পটভূমি বিশ্লেষণ কৰি চাওঁ আৰু এই ক্ষেত্ৰত নাৰীবাদী সকলৰ চিন্তাধাৰাই কি দৰে বৰঙণি যোগাই আহিছে।

৮ মাৰ্চৰ ঐতিহাসিক ইতিবৃত্ত : এয়া সৰ্বজন স্বীকাৰ্য যে সমাজৰ শ্ৰমজীৱী শ্ৰেণীৰ লোক সদায় নিপ্পেষিত হয়। ইয়াৰ মাজত নাৰীসকলে নিপ্পেষিত হয়। এইদৰে নাৰীসকল অহৰহ নিপ্পেষিত হৈ থকাৰ ফলত তেওলোকৰ বহুতো ক্ষেত্ৰত সীমাবদ্ধতা থকা সত্ত্বেও প্ৰতিবাদী কৃষ্ণ জাগ্ৰত হয়। শ্ৰমজীৱী মহিলাসমাজে এই বৈশিষ্ট্য ৰূপ আগবঢ়াই বহন কৰি আহিছে। এই শ্ৰমজীৱী মহিলা শ্ৰেণীয়েই যে কেৱল নিজৰ অধিকাৰ লাভৰ বাবেই সংগ্ৰাম কৰিছিল এনে নতুনসমাজৰ সৰ্বসাধাৰণ ৰাইজৰ প্ৰগতিৰ হকেও কাম কৰিছিল। এই সমূহীয়া প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰথম পদক্ষেপৰ সূচনা হৈছিল ১৮২৪ চনত। এই বছৰটোতে আমেৰিকাৰ বোৱণী সকলে নিজৰ অধিকাৰ সুনিশ্চিত কৰাৰ বাবে পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে “ধৰ্মঘট” সংগ্ৰাম কৰিছিল। ১৮৫৭ চনৰ ৮ মাৰ্চতে আমেৰিকাৰ সূতা শিল্পৰ বোৱণী সকলে দৰমহা বঢ়োৱাৰ কাৰণে আৰু দিনটোৰ কামৰ সময় ১৮ ঘণ্টাৰ পৰা ১০ ঘণ্টা কৰাৰ দাবীত প্ৰতিবাদী সভা, শোভাযাত্ৰা কৰিছিল। এই ঘটনাৰ পিছৰ পৰাই দিৱসটোক ঐতিহ্যত পৰিণত কৰিছিল। ঐতিহ্যটো হৈছে স্বাধিকাৰ ৰক্ষাৰ কাৰণে মহিলা সকলৰ ঐক্যবদ্ধ সংগ্ৰাম, জীৱনক সুন্দৰকৈ সজাই পৰাই তুলিবৰ বাবে বিভেদ পৰিহাৰ কৰি সংগতিৰ জয়যাত্ৰা কৰাৰ মানসিকতা তথা কৰ্মসূচী কপায়ণৰ নিৰলস প্ৰচেষ্টাৰ। নেৰানেপেৰা

প্ৰচেষ্টাৰ ফলতেই আমেৰিকাই ১৮৬২ চনত মহিলা শ্ৰমিকৰ বাবে দৈনিক ৮ ঘণ্টীয়া কামৰ নিশ্চয়তা দিয়া আইন কৰিছিল।

১৯১০ চনৰ পৰা আন্তৰ্জাতিক মহিলা (নাৰী) দিৱস পালিত হৈ আহিছে। বৰ্তমান সময়ৰ প্ৰয়োজনত এই প্ৰাসংগিকতা অধিকতৰ হৈ পৰিছে।

নাৰীবাদীসকলৰ (Feminists) ভূমিকা : ঊনৈশ শতিকাৰ পশ্চিমীয়া দেশবোৰত নাৰীৰ অৱস্থা বাককৈ পুতৌ লগা শতিকাৰ ইউৰোপৰ নৱজাগৰণৰ পিছৰ পৰাহে চিত্ৰশীল উপলব্ধি কৰিবলৈ ধৰিছিল যে নাৰীও এক স্বাধীন সত্ত্ব।

১৭৯০ চনত কন্দৰছেট নামৰ লেখকজনৰ ‘The Adm Women to Full Citizenship’ শীৰ্ষক

নাগৰিকত্ব বিয়ক সম-মৰ্যদাৰ বিষয়টো পোন-প্ৰথমে আ

দাৰ্শনিক জন ল’কৰ ‘Second Treaties of Gov

নামৰ গ্ৰন্থখনত, ১৯৭২ চনত মেৰি উইলছটন ক্ৰাফ্ট নামৰ

এগৰাকীয়ে সৰ্ব প্ৰথম নাৰীবাদী ঘোষণা পত্ৰখন ৰচনা কৰি

A Vindication of the Rights of Women

পত্ৰখনে পৰবৰ্তী সময়ত নাৰীবাদী সকলৰ বাবে হাতপুথিৰ

ৰ্তেও লিখনিৰ দ্বাৰা মহিলাসকলৰ মাজত নিজৰ অধিকাৰ

কৰিবলৈ অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। কিতাপখনে মহিলা শ্ৰেণী

দৃষ্টিভংগীৰ বিপৰীতে নৱ দৃষ্টিভংগীৰ উদ্বেগ ঘটাইছিল।

স্বৰূপে নাৰী-পুৰুষৰ সম-মৰ্যাদা সম অধিকাৰৰ প্ৰস্তাৱ

উত্থাপিত হবলৈ ধৰিছিল। ১৮৪৮ চনত আমেৰিকাৰ নাৰী

নেত্ৰী এলি জাবেথ কেডি ষ্টেকটনে “Women Right

কৰি তেওঁৰ সহযোগীসকলৰ সৈতে দীঘদিনীয়া নাৰী আন্দোল

মেলিছিল।

উপৰোক্ত বিভিন্ন লেখন, পুস্তিকা বা আলোচনা

মহিলা সকলৰ মাজত এক স্বকীয় চেতনাবোধৰ অস্তিত্ব

ইয়াৰ ফলশ্ৰুতি স্বৰূপে নিজৰ অধিকাৰৰ প্ৰতি মহিলাসক

পৰিছিল। নিজৰ প্ৰাপ্ত অধিকাৰ সুৰক্ষিত কৰিবলৈ মহিলাসক

হৈ পৰিছিল। সেই ঐক্যবদ্ধ প্ৰচেষ্টাৰ ফলতেই ১৮৫৭ চ

আমেৰিকাৰ বয়ন শিল্পৰ মহিলাসকলে প্ৰতিবাদী আন্দোলন

সেই সময়ৰ ঐক্য আন্দোলনে ইয়াৰ প্ৰভাৱ বাককৈয়ে

নোৱাৰিলেও, সেই আন্দোলনৰ অমিয়া জোকাৰে আজিও

মানুহৰ মন।

৮ মাৰ্চৰ আন্তৰ্জাতিক মহিলা (নাৰী) দিৱসৰ জৰিয়তে

নিজৰ প্ৰাপ্ত অধিকাৰ সমূহ লাভ কৰাৰ বাবে সংকল্পবদ্ধ

সোৱাৰাই দিয়ে। কিন্তু বহুতো লোকে ভবাৰ দৰে এই দিৱস

সকলে পুৰুষৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ স্বতন্ত্ৰ হোৱাৰ কথা নুবুজায়

অধিকাৰ আৰু অন্যান্য সুবিধা লাভৰ বাবে নিজক সচকিত

তাৰ দ্বাৰা মহিলা সকলক পুৰুষৰ পৰা বিচ্ছিন্ন হৈ অন্য সম

সমাজৰ গণ্ডীত থকা উভয়ে নিজৰ অধিকাৰক ভোগ ক

কিবা প্ৰকাৰে মহিলাৰ অধিকাৰ যথোচিতভাবে ভোগ ক

সেই অধিকাৰ সুনিশ্চিত কৰাৰ বাবে এই দিৱস পালন কৰ

‘গীত’ শিশুৰ শিক্ষাৰ অন্যতম আহিলা

পুনম মেধি
ষষ্ঠ বাৰ্ষিক

আই সকলে গোৱা-“আমাৰ মইনা শুব এ, বাৰীতে বগৰী কব এ” এই গীতবিলাক একো ভাষা বুজি নোপোৱা বা কব নজনা পানী কেঁচুৱাক শুৱাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এই গীতবিলাকে শিশুসকলক বাৰুকৈয়ে প্ৰভাৱান্বিত কৰে। কিয়নো এই গীত শুনি শিশুসকলে টোপনি যায় বা কন্দা বন্ধ কৰে বা গীতৰ ছেৰে ছেৰে হাত জোকাবিবলৈ লয়। University of Westnoon Sylleyৰ Royal Children Hospital ৰ চিকিৎসকৰ দল এটাই কেইটিমান ৰুগীয়া শিশুৰ ওপৰত চলোৱা গৱেষণাৰ পৰা এটা সিদ্ধান্তত উপনীত হৈছে যে যে Music ৰে ৰুগীয়া কেঁচুৱাৰ কন্দাৰ প্ৰবনতা হ্রাস কৰাৰ উপৰি ষিংখিঙিয়া স্বভাৱ বহু পৰিমাণে কমায়।

গীতৰ প্ৰভাৱ বিভিন্ন দিশত বিভিন্ন ধৰণৰ। আজিকালি শিশু সকলক গীতৰ যোগেদি প্ৰাৰম্ভিক শিক্ষা দিয়াৰ ব্যৱস্থাটো সফল হোৱা দেখা যায়। গীতৰ যোগেদি এটি শিশুক বিভিন্নধৰণৰ শিক্ষা দিব পাৰি। প্ৰাক-প্ৰাথমিক বিদ্যালয় স্তৰত মাকৰ মৰমৰ মাজৰ পৰা আহি আনুষ্ঠানিক শিক্ষা অৰ্থাৎ পাঠ্যভিত্তিক শিক্ষা আৰম্ভৰ মাজৰ এই সময়খিনিয়েই প্ৰাক-শিক্ষা স্তৰ আৰু এই সময়খিনিয়েই প্ৰত্যেক শিশুৰ বাবে অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ। এই সময়তেই এটি শিশুক পাঠ্যভিত্তিক শিক্ষাৰ বাবে উপযুক্ত ভাবে গঢ়ি তুলিব লাগে। তাৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় মানসিক বিকাশ, শাৰীৰিক বিকাশ, সামাজিক বিকাশ, বিভিন্ন ধাৰণা, সংখ্যাৰ ধাৰণা আদি। এতিয়া কথা হ’ল-এই স্তৰৰ শিশুসকলৰ আখৰ বা ভাষাৰ ধাৰণা নাথাকে। সেয়েহে এই শিশুসকলক যাব ভাষা জ্ঞান বা আখৰ চিনাকী নাই সেইসকলক কেনেকৈ মনোগ্ৰাহী কৰি আনন্দময়ক শিক্ষা দিব পৰা যায় সেই বিষয়ে অধ্যয়নৰ প্ৰয়োজন। এই ক্ষেত্ৰত গীতৰ উপযোগিতা অধিক। গীতৰ যোগেদি শিশুসকলে বিভিন্ন ক্ৰিয়াবিলাক সহজতে গ্ৰহণ কৰিব পাৰে বা আয়ত্ত কৰিব পাৰে।

শিশুসকলক পৰৱৰ্তী পৰ্যায়লৈ প্ৰস্তুত কৰিবৰ বাবে এই গীতবোৰেই হ’ল অন্যতম আহিলা বা ক্ৰিয়া। সেয়েহে এটা সু-সংগঠিত পদ্ধতিত আগবাঢ়ি যাব লাগিব, যাতে, শিশুৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি বা বিকাশ হয়। মন কৰিবলগীয়া কথা হ’ল যে প্ৰাক বিদ্যালয়ৰ কাৰ্যসূচীয়ে সকলো দিশৰ বিকাশ যেনে-শিশুৰ শাৰীৰিক, মানসিক, সৃজনীশক্তি, সামাজিক, অবেগিক বিকাশ আদি সামৰিব পাৰে। গীতৰ গুৰুত্ব এই সকলো দিশৰ ভিতৰত ভাষা বিকাশতেই অধিক। কাৰণ শিশুসকলে গীতৰ জৰিয়তে বহু জ্ঞান

ভাল নোপোৱা মানুহৰ সংখ্যা অতি নগণ্য। অকল মানুহ
জীৱ জন্তু, চৰাই-চিৰিকটি, গছ-গছনি আদিবো গীতৰ প্ৰতি
বিভিন্নজনে বিভিন্ন সময়ত প্ৰমাণ কৰিছে। পঞ্জাবৰ
গৱেষকে খিবাং কৰিছে, যে পণ্ডিত ৰবিশংকৰৰ চেটাৰবাদন
গছবিলাক আন বিলাকতকৈ বেছি শক্তিশালী আৰু
বহু হয়।

চিৰিকটিয়ে গীত গাই বা গীত শুনি ভাল পায় বুলি আমি
বৰ্তমান এচাম বিজ্ঞানীয়ে স্পষ্ট কৰিছে যে গিবনেও গীত
শুনি ছেইন্ট এণ্ড্ৰিউছ বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গৱেষক বিজ্ঞানীৰ দল
কৰিছে বিশেষকৈ শত্ৰুৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ ইহঁতে
লয়। দলটোৱে মন কৰা মতে, গিবনে ‘ৱা’ ‘ছ’ শাৰ্প উৰ’
জ্ঞাৰণ কৰে। এক্টিকেল ছ’চাইটি অৱ আমেৰিকা (Actical
ৰ পত্ৰিকাত এই সম্পৰ্কীয় গৱেষণা-পত্ৰ প্ৰকাশ হৈছে।

সমাজত দেখিবলৈ পোৱা যায় যে প্ৰাচীন কালৰে পৰা
কথা, সাধুকথা, নীতিকথা আদি ধাৰাবাহিকভাৱে পিছৰ
গীতৰ জৰিয়তে চলি আহিছে। গীতৰ জৰিয়তে এই বিলাক
সময়ৰ লগতে প্ৰবাহিত হৈ থাকে। গীতৰ ছন্দ থাকে, লয়
থাকে-সেয়েহে গীতে বাহকৰ ভূমিকা লব পাৰে। যিটোৰ
বিলাক মনত ৰখাত সহায়ক হয়। সেয়েহে গীতবিলাক
আহৰণৰ এটা প্ৰধান আহিলা স্বৰূপ।

শংকৰদেৱে যি প্ৰচেষ্টাৰে সাধাৰণ লোকক আকৃষ্ট কৰিছিল,
সেই আছিল গীত। আমাৰ সমাজখনতো পূৰণি কালৰে পৰাই
শ্ৰেষ্ঠ গীতৰ প্ৰচলন হৈ আহিছে। পানীকেঁচুৱাক শুৱাবলৈ

আয়ত্ব কবিব পাৰে। গীতবিল্যাকত সাধাৰণতে জ্ঞানবাইৰ কথা, নানা সাধুকথা বা কাহিনী আদি থাকে, যাৰ আধাৰত সিহঁতে নানা শব্দৰ লগত চিনাকী হোৱাৰ উপৰি অথবিল্যাক বুজি উঠে।

সাধাৰণতে শিশুসকলৰ বহু সময় ধৰি কথা শুনি থকাৰ ধৈৰ্য নাথাকে বা বেছি সময় এটা বিষয়ত মনোযোগ দিব নোৱাৰে। কিন্তু গীতৰ জৰিয়তে এই মনোযোগ বহুখিনি বঢ়াব পাৰি আৰু একেলগে কেইবাটাও কাম কৰাব পাৰি। উদাহৰণ স্বৰূপে আমি এনেবোৰ অংগী-ভংগীৰে গোৱা গীত উল্লেখ কৰিব পাৰো-

বাতিপুৰা বঙা বেলি
তোমাক প্ৰণাম
এক-দুই-তিনি-চাৰি
আমি গালো গান
পাঁচ-ছয়-সাত-আঠ ফুল ফুলি গ'ল
ন-দহ পখিলাটি তাতে পৰি ব'ল।।

এনেধৰণৰ গীতৰ যোগেদি ৰঙৰ ধাৰণা, সংখ্যাৰ ধাৰণা, ফুল, পখিলাৰ বিষয়ে কোৱাৰ উপৰি পৰিবেশৰ জ্ঞান দিব পাৰি।

শিশুৰে প্ৰথম কথা কোৱাৰ সময়ত সাধাৰণতে সিহঁতৰ জিভাৰ জঠৰতা থাকে, যিটো বহু শিশুৰ ক্ষেত্ৰত বিদ্যালয়লৈ অহাৰ সময়লৈকে থকা দেখা যায়। যাৰ বাবে সকলো শব্দ স্পষ্টকৈ উচ্চাৰণ কৰিব নোৱাৰে। জিভাৰ জঠৰতা ভাঙিবৰ বাবে কিছুমান গীতে যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলায়। যেনে-

— লাক্ পা কুৰ কুৰ
লাক্ পা কুৰ কুৰ
লাক্ পা কুৰ কুৰ মাত।
অ' মৰমৰ পাৰ চবাই
লাক্ পা কুৰ কুৰ মাত।
থাল ভবাই চাউল দিছৌ
পেট ভবাই খাবি
ওখ ওখ বিৰিখলৈ উৰি গুচি যাবি।

এনেধৰণৰ গীতৰ যোগেদি শিশুৰ জিভাৰ জঠৰতা শিথিল হোৱা পৰিলক্ষিত হয় আৰু শেষলৈ শব্দ স্পষ্টকৈ আৰু শুদ্ধ উচ্চাৰণ কৰিব পৰা হয়।

মামাই লৈ গ'ল বস্তাৰ কবিলৈ
ঘুৰি-পাকি লাগিল ভোক
মামাই মাছ দিলে ভালেই হ'ল দে

চিঙৰা খুৰাম তোক।
চিঙৰাটো যে তিনিকোণীয়া
লগতে মামাই কলে
झুলত আকৌ বাইদেউহঁতে
ইয়াকে ত্ৰিভুজ বোলে।

এনেবোৰ গীতৰ যোগেদি শিশুসকলক আকৃতিৰ লগত গীতৰ যোগেদি সাধাৰণ ধাৰণা দিয়াৰ পিছত সঁজুলি বা আন দিয়া শিক্ষা বেছি ফলদায়ক হোৱা দেখা যায়।

ইলাটি মিলটি জিলাটি ৰাম
এক টকাৰ হেজাৰ আম
এটা আমৰ হেজাৰ ঠেং
কুঁৱাত থাকে কুঁৱাৰ বেং
কুঁৱাৰ পানী ঘোলা
ৰাম-ৰহিম বোলা।

এনেধৰণৰ গীতবোৰ শিশুসকলক গাবলৈ শিকোৱাৰে খোলা-মেলা কৰি অংগী-ভংগীৰে গাবলৈ দিলে আঙুলিৰ সহায়, যিয়ে নেকি সূক্ষ্ম পেশী বিকাশত সহায় কৰে আৰু সূক্ষ্ম বিকাশে পিছলৈ পেঞ্চিল ধৰাত সহায় কৰে।

গীতৰ যোগেদি সামাজিক শিক্ষাও দিব পাৰি। চাফ-চিকুনাৰ বিভিন্ন সামাজিক সম্বন্ধ, উৎসৱ-পাৰ্বন, সা-সঁজুলী আদিৰ লগত কৰাব পাৰি।

সেয়েহে শিশুৰ শিক্ষাৰ বাবে গীতৰ বাছনি এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ। বিভিন্ন গীতৰ পৰা শিশুৰ উপযোগিকৈ বিজ্ঞানসন্মত জ্ঞান বাছনি কৰিব লাগে, যাতে বিভিন্ন দিশসমূহ সামৰিব পাৰে। শিশুৰ বাবে গীতৰ বাছনি কৰোঁতে কেইটামান কথাত গুৰুত্ব দিয়াটো প্ৰয়োজনীয় হৈছে—

- ১। গীতবোৰত শুৱলা শব্দ থাকিব লাগে, ছন্দোময় হ'ব লাগিব।
- ২। প্ৰথম অৱস্থাত গীতবোৰ চুটি চুটি হ'লে ভাল যাতে ক্ৰমান্বয়েই শেষ হয়। পিছলৈ লাহে লাহে দীঘল গীতলৈ যাব লাগিব।
- ৩। গীতবোৰত কিবা নহয় কিবা বিষয়ৰ শিক্ষা থাকিব লাগিব।
- ৪। গীতবিল্যাক সুৰ লগাই গাব সহজ হ'ব লাগে।

মুঠৰ ওপৰত কবলৈ হলে গীত হৈছে শিশু শিক্ষাৰ এক আহিলা। শিশুসকলৰ জ্ঞানৰ বিকাশৰ বাবে গীতৰ দ্বাৰা দিয়া শিক্ষা যথেষ্ট ফলপ্ৰসূ হিচাপে পৰিগণিত হৈছে।

*****

অসমীয়া সমাজৰ প্ৰীতিৰ এনাজৰী 'গামোচা'

বৰষা পাঠক
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

“গামোচা গামোচা ফুলামকৈ গামোচা
গামোচা অসমীয়াৰ মান।”

গামোচা সংস্কৃতিৰ এক অপৰিহাৰ্য অংগ গামোচা। অসমীয়া
পৰম্পৰা অধিকাৰ কৰি থকা প্ৰায় মাংগলিক অনুষ্ঠানৰে এৰাব
নোৱাৰে এই গামোচাৰ লগত জাতীয় উৎসৱ বিহুৰো এক নিবিড়
সম্বন্ধ আছে। বিহুৰান বুলি ক'লে সাধাৰণতে এই গামোচাখনকে বুজা
হয়। বিহুৰ আদৰৰ চানেকি এই গামোচাখনৰে জেষ্ঠজনক সেৱা
কৰাৰ মৰ্যম জনোৱা হয়। অৰ্থাৎ গামোচা আমাৰ সমাজৰ প্ৰীতিৰ

শব্দৰ অৰ্থ বিচাৰ কৰিলে আমি পাওঁ যে গা+মোচা=
গা+মোচাৰ পাছত মচিবৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰা গামোচাক
মচিওঁ ভাগত ভাগ কৰা হৈছে।

সাধাৰণ গামোচা
ফুলাম গামোচা
মচিসূচক গামোচা
গামোচা বা বিহুৰানৰ লগত অসমীয়া শিপিনীৰ এক নিবৰচ্ছিন্ন
সম্বন্ধ আছে। অসমীয়া শিপিনীসকলে অতি সযতনে তাঁতত ফুল

বাছি বিহুৰানখন চেনেহৰজনক দিবলৈ ব্যাকুল হৈ থাকে। গামোচাৰ
মাজেদিয়েই অসমীয়া শিপিনীৰ সৌন্দৰ্য্য চেতনা, কৰ্মতৎপৰতা, নিপুনতা
প্ৰকাশ পায়।

গামোচা সকলোৰে আদৰৰ। গামোচা বা বিহুৰান দিব পৰাটোও
গৌৰৱৰ কাৰণ। অভিধানত 'বিহুৰান' শব্দটোৰ অৰ্থ দিয়া হৈছে এনেদৰে-
'Cloth Presented at Bihu Festival' বিহুৰান হৈছে বহাগৰ বিহুত
নৰীয়ে পুৰুষক উপহাৰৰূপে আগবঢ়োৱা গামোচা, হাঁচতি বা চেলেং
আদি জাতীয় এখন নতুন কাপোৰ। ইয়াত দিওঁতাৰ অন্তৰৰ অযুত হেৰ্পাহে
স্বৰ্গতৰ অন্তৰখন প্ৰেমময় কৰি তোলে।

বিহু অসমীয়াৰ আশা-আকাংক্ষা, আবেগ-অনুভূতি, আনন্দৰ উৎসৱ।
দৈনন্দিন জীৱনৰ দুখ-যাতনা সামৰি বিহুত সকলোৰে সামূহিক আনন্দ
উপভোগ কৰে। তাঁতশালত কাপোৰ বৈ আনন্দ উলাহে নধৰা হিয়াৰ
ওলগ যাচিবলৈ অসমীয়া শিপিনীয়ে অতি কষ্ট কৰে। বিহুৰ সময়ত
তাঁতশালৰ খিটখিটনি অসমীয়া গ্ৰাম্য জীৱনৰ অন্যতম সম্পদ। সেনাইক
দিবলৈ কোনটো ফুল বাছি, কি ফুলে সজাব, তাক ভাৰিয়ে তৎনাপায়।

আকাশৰ তৰাটোকে যেন আনিব, পদুমৰ চকা, ময়ূৰৰ পেখম, শৰাই
ভাটো, জাপি আদি কিহে শুৱাব তাক ডাৱিয়ে সৰু সূতাৰ তাঁত লগায়-

“ভমকাফুলীয়া বিহ্বান এখনি বৈছে
তোমালৈ বুলি।

বিহ্বতে নাহিলে মোৰে বধ লাগিব
বুকুৰ ধন নাযাবা ভুলি।।”

অসমীয়া মানুহে দৈনন্দিন জীৱনত ব্যৱহাৰ কৰা গামোচাখনেই
সাধাৰণ গামোচা। গৰখীয়া, বোৱণী, দাবনী প্ৰত্যেকেই কাম কৰা সময়ত
গামোচা এখন মেৰিয়াই লয়।

ৰঙালী বিহ্বত প্ৰিয়জনক দিবৰ বাবে নিজহাতে ফুল বাছি উলিওৱা
খনেই ফুলাম গামোচা। মান্যজনকো এই গামোচা দি সেৱা সংকাৰ কৰা
হয়। ফুলাম গামোচাখনকে অসমীয়া জাতিৰ হিয়াৰ আমঠু বুলি কোৱা
হয়।

মনৰ ভক্তিভাৱেৰে বোৱা গামোচাখন শুচিসূচক গামোচা। নামঘৰ,
কীৰ্তনঘৰৰ থাপনাখনত ভাগৱত ভাগ বা বিভিন্ন ধৰ্মগ্ৰন্থ ঢাকিবলৈ গামোচা-
খন ঢাকি দিয়ে। ঢোল আদিও গামোচাৰে মেৰিয়াই দিয়ে। নামঘৰত
গামোচা আবিহনে সোমোৱাটো নিয়ম মাফিক। পবিত্ৰতাৰ এনাজৰীবে
বান্ধ খাই থকা বাবে এইবিধ গামোচাক শুচিসূচক গামোচা বুলিব পাৰি।

বিহ্বগীতত মনৰ কোমলসনা গাভৰুৱে গায়-

“মৰমৰ দীঘ দি চেনেহৰ বাপি দি
হেপাঁহৰ আঁচুৰে ব'লৌ।

সপোনৰ ফুলেৰে ফুলাম মোৰ বিহ্ব
চেনাইলৈ সাঁচি থ'লৌ।।”

অসমীয়া সমাজত কেইবাবিধো গামোচা ব্যৱহাৰ কৰা
সেইবিলাকৰ ভিতৰত বিহ্ব গামোচা, তিয়নি গামোচা, টঙালি, ভম
গামোচা, পানী গামোচা, আনাকটা গামোচা আদি।

সুদূৰ অতীতৰ পৰা অসমীয়া সমাজত গামোচাখনে এক
স্থান অধিকাৰ কৰি আছে। গামোচাখন প্ৰত্যেক অসমীয়াৰ আ
সম্পদ। প্ৰাণৰ আপোন, হিয়াৰ আমঠু এইবিধ জাতীয় সম্পদ
সংৰক্ষণ কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। সংস্কৃতি যিহেতু বৌদ্ধী সৃষ্টি
পৰিবৰ্তনৰ পৰা ভালখিনি বিচাৰি উলিওৱাটো উচিত। বৰ্তমান
মাজত সোমাই অসমীয়া নাবীয়ে তাঁতৰ শালখন এবিধ লগ
জাতীয় জীৱনৰ আশা-আকাংক্ষা, আবেগ-অনুভূতি জড়িত হৈ
বিহ্বত উপহাৰ দিয়াৰ পৰম্পৰা এতিয়াও আছে। বহাগ বিহ্বতে
আন্তৰিক আশীৰ্বাদ বিচাৰা প্ৰতিজন অসমীয়াই ‘বিহ্বান’ দি
লোৱাৰ পৰম্পৰা অসমীয়া নাবীয়ে অব্যাহত ৰাখিছে। পৰিবৰ্তন
ধৰি আমি অসমীয়াৰ আদৰবৰ গামোচাখনৰ স্বকীয়তা নেহেৰুৱা
ৰূপেৰে জিলিবৰই তুলিব লাগিব। সেয়েহে চেনেহীয়ে চেনেহিনক সপোন
বোৱা বহাগৰ গামোচাখন প্ৰত্যেক বহাগতে দিয়াৰ সময়ত এনেদৰে

“মই বৈয়ে যাম বিহ্বৰে গামোচা
তুমি পাতি দিবা শাল,
ময়ে কৰি যাম বোৱণী-দাবনী
তুমি বায়ে যাবা হাল।”

*****

“হিংসাক প্ৰেমৰ দ্বাৰাহে জয় কৰিব পাৰি।”

—ভগবান বুদ্ধ

বিশ্ব ঐতিহ্য

ভয়াৰণ্য মানাহ

মিতালী দাস

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

কেইবা হেষ্টিৰ মাটিৰ লগতে কালাইগাব, বেতবাৰী, চলচলী, কোকলাবাৰী
ৰাষ্ট্ৰীয় কৃষি পামলৈকে এই বিস্তৃত অঞ্চল বন বিভাগৰ চকুৰ আগতে
দখল কৰি খেতি-বাতি কৰিব ধৰিছে। এচাম লোকে যাৰ বাবে
UNESCO ই মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানক বিপদাপন্ন বুলি ঘোষণা কৰিছিল।
ইয়াৰোপৰি বিভিন্ন অভয়াৰণ্যৰ পৰা মানাহত অসম গৌৰৱ এশিঙীয়া
গঁড়ৰ আগমন ঘটিছিল যদিও এতিয়া সময়ৰ গতিত গঁড় বোৰক নোহোৱা
কৰি পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিছে চোৰাং চিকাৰীবোৰে। ২০১২ চনৰ ২৩
মে'ত উদ্যানখনৰ ভূঞাপাৰা বেঞ্জৰ চেংমাৰী ঝৰণীত এজনী মাইকী
গঁড় চোৰাং চিকাৰীয়ে হত্যা কৰি খৰ্গ কাটি লৈ যোৱাৰ পিছত চলিত
বৰ্ষত জানুৱাৰী মাহত বাঁহবাৰী চেঞ্জৰ ডাতগালী কেম্পৰ কাউৰ বাহাত
পুনৰ এটা গঁড় হত্যা কৰি খৰ্গ লৈ যায়। মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান কৰ্তৃপক্ষ,
অসম চৰকাৰৰ বন বিভাগ আৰু জিলা প্ৰশাসনৰ নিৰ্বিকাৰ তথা গা এৰা
মনোবৃত্তিৰ বাবেই হয়তো মানাহক ধ্বংস কৰাৰ বাবে এক শ্ৰেণীৰ লোকে
উৎসাহ পাইছে। যেনে:- মাটি বেদখল, বন ধ্বংস, গঁড় হত্যা এইবোৰ
চলিয়েই থাকে, যদিও মানাহৰ বণ্য প্ৰাণী, গছ-গছনি, তৰু-তৃণ আৰু জৈৱ
সম্পদ সমূহো নিঃশেষ হৈ পৰাতো নিশ্চিত হৈ পৰিছে। আৰু সেইবোৰ
আমি নিজেই ধ্বংসৰ পথলৈ ঠেলি দিবলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা হৈছে।

আমাৰ ওচৰতে থকা মানাহক আমি নবকণ দিব লাগিব। আমি
সকলোৱে সজাগ হ'ব লাগিব। আমি মানাহক বক্ষণাবেক্ষণ দিব লাগিব।
আমি মানাহক সুস্থ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰাপ্ত কৰিব লাগিব।
মানাহৰ হাতিহাস :- ১৯০৫ চনত মানাহক প্ৰস্তাৱিত সংৰক্ষিত
কনাঞ্চল হিচাপে চৰকাৰী জাননী। ১৯০৭ চনত সংৰক্ষিত কনাঞ্চল হিচাপে
চৰকাৰী পত্ৰ।

১৯১৭ চনত উত্তৰ কামৰূপ আৰু মানাহ বিজাৰ্ডৰ পশ্চিম অঞ্চলক
জীৱ-জন্তু সংৰক্ষণৰ জৰিয়তে সংৰক্ষিত এলেকা ঘোষণা কৰে আৰু
চিকাৰী পথ বন্ধ কৰে।

১৯২৮ চনত ৩৫০ বৰ্গ কিঃমিঃ সংৰক্ষিত এলেকা মানাহ অভয়াৰণ্য
ঘোষণা।

১৯৫৫ চনত ৩৯১০ বৰ্গ কিঃমিঃ লৈকে সংৰক্ষিত এলেকা বৃদ্ধি
আৰু উত্তৰ কামৰূপ কনাঞ্চল মানাহ অভয়াৰণ্যৰ ভিতৰত সংলগ্ন কৰা
হয়।

১৯৭৩ চনত ব্যাঘ্ৰ প্ৰকল্পৰ অধীনত মানাহ অভয়াৰণ্য বাঘ সংৰক্ষিত
কনাঞ্চল হিচাপে ২৮৩৭ বৰ্গ কিঃ মিঃ ঘোষণা কৰিছে।

১৯৭৯ চনত ৰাষ্ট্ৰীয় মেন আৰু বাইয়োস্কৰ কমিটিৰ দ্বাৰা মানাহক
জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ স্থলী হিচাপে চিনাক্ত কৰে।

১৯৮৫ চনত আন্তৰাষ্ট্ৰীয় সংস্থা ইউনেকোৰ দ্বাৰা বিশ্ব ঐতিহ্য ক্ষেত্ৰ
হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে।

১৯৮৯ চনত জীৱ মণ্ডলীয় সংৰক্ষণৰ ক্ষেত্ৰ হিচাপে UNESCO
ৰ আৰু বাইয়োস্কৰ কমিটিৰ দ্বাৰা ২৮৩৭ বৰ্গ কিলোমিটাৰ ঘোষণা।

১৯৯০ চনত আৰু ২০০৩ চনত বাঁহবাৰী বেঞ্জৰ সামৰি ৫০০ বৰ্গ
কিঃ মিঃ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান ঘোষণা আৰু চিৰাং বিপু হাতী সংৰক্ষিত কনাঞ্চল
হিচাপে ২৬০০ বৰ্গ কিঃমিঃ ঘোষণা।

এই স্থান মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান বাক্সা আৰু চিৰাং জিলাৰ
সামৰি ভাৰত আৰু ভূটান আন্তৰ্জাতিক সীমা বেখাত
১৭ বৰ্গ কিলোমিটাৰ জোৰা বিস্তীৰ্ণ এটা অঞ্চল। বণ্য প্ৰাণীকে
সংৰক্ষণ তথা গছ-গছনি আৰু তৰু তৃণেৰে পৰিপূৰ্ণ মানাহ বনজ
সংৰক্ষিত-জিলাক হৈ বৈছে। জীৱ-জন্তু, গছ-গছনি, চৰাই-
পতঙ্গৰে পৰিচিত বাবেই মানাহ 'মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান'
ৰূপিত হৈছে আৰু সেই কাৰণে মানাহক।

ঐতিহ্যৰ স্থান বুলিও কোৱা হয়। (World Heritage) হস্তী
(Tiger Project), ব্যাঘ্ৰ প্ৰকল্প, (Tiger Project) জৈৱ
(Bio-spher Reserve) ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যান (National
পৰিপূৰ্ণ মানাহ।

বিসীমা :- উত্তৰে ভূটান প্ৰদেশ, দক্ষিণে বাক্সা আৰু চিৰাং,
পশ্চিমে সোণ কোষ নদী।

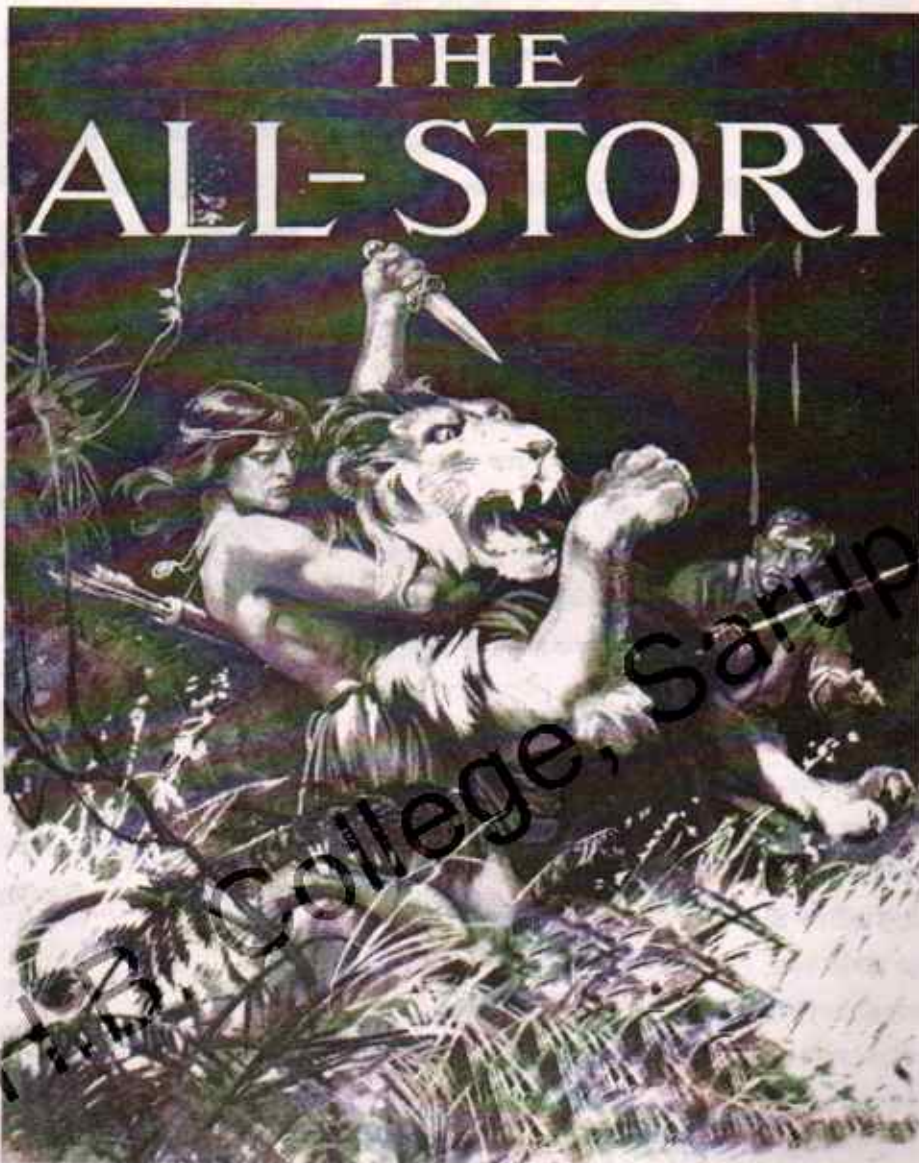
বন ক্ষেত্ৰত মানাহ :- মানাহ ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানত ৬০ প্ৰজাতিৰ
প্ৰাণী পোৱা যায়। ৩১২ ধৰণৰ নানান প্ৰজাতিৰ চৰাই-চিৰিকটি
সৰীসৃপ প্ৰাণী, ৫৪ প্ৰজাতিৰ মাছ, ৭ ধৰণৰ উভচৰ প্ৰাণী
ৰ অধিক বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ কীট-পতঙ্গ পোৱা যায়। ধনেশ
সৰাই যদিও আছিল আজিকালি এইবোৰ প্ৰায় লুপ্ত অবস্থাত।
ই, নলগাহৰি (Pigmy Hog) হিচাপে হেমাৰ, সোণালী
জমান।

প্ৰতি ভাবুকি :- বিশ্ব ঐতিহ্যৰ ক্ষেত্ৰ হিচাপে স্বীকৃত মানাহ
জন এতিয়া পিছে অস্তিত্ব ফলৰ পৰা সংকট প্ৰাপ্ত। আজি-
কাল চিকাৰীৰ ফলত নানান ধৰণৰ সংকটত ভুগিব লগা হৈছে।
ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানক এতিয়াও বিপদ মুক্ত কৰিব পৰা নাই। যেনে :-
বেদখল আৰু গছ-গছনি কাটি ধ্বংস কৰিব ধৰিছে এচাম লোকে
খনক। পানবাৰী, ভূঞাপাৰা বন সংমণ্ডল কাৰ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত

*****

গল্প-

উপত্যকা

তুল্য উপত্যকা

কংকন তালুকদাৰ,
প্রথম বাণ্যাসিক

সহাঁৰি ?

পিচে আপোনালোকতো মোৰ পৰিচয়টো এতিয়াওঁ বৰ্তমানলৈ জানিবকে পৰা নাই। জানিবনো কেনেকৈ ? মই দেখোন আপোনালোকক নিজৰ পৰিচয়তো দিয়াই নাই। মোৰ নাম কংকন তালুকদাৰ। ঘৰ নাজিৰাত। আজি সাতটা বছৰেই হ'লহি মাষ্টাৰ ডিগ্ৰীটো লৈ সৰুপেটা নামৰ এই অচিন চিনাকি ঠাইখনত বি.এইচ.বি. নামৰ মহাবিদ্যালয়খনত মাত্ৰ তিনিহাজাৰমান টকাত সোমাই থকা প্ৰবন্ধা হিচাপে। নানা ঠাইত ইটাৰভিউ দিলো যদিও একবিংশ শতিকাৰ এই পৰত টকাৰ অবিহনে চৰকাৰী চাকৰি এটাৰ আশাকে কৰিবকে নোবাৰি। সেইবাবেই বাদ দিলো আৰু আন উচ্চ পৰ্যায়ৰ চাকৰি এটিৰ কথা। পুনৰ কলেজীয়া জীৱনৰ নষ্টালজিয়াক তুলি লৈছিলো কলেজখনত সোমোৱাৰ পৰা। তুলি লৈছিলো পুনৰ গল্প উপন্যাস কাঠিবোৰক আৰু কবিতাৰ ছন্দৰে ছন্দিত কলমটিক। নিসংগতাৰ সময়বোৰ আলোচনীবোৰৰ মাজত কটাই দিবলৈ মোৰ বাবে আজিকালি খুউব কষ্টকৰ হৈ পৰিছে। কিমাননো আৰু থাকিব পাৰি কবিতা নাইবা গল্পৰ টুকুৰাবোৰৰ মাজত। অবশ্যে নিসংগতাৰ জীৱনটোত সেইবোৰেই সহাঁৰি পাই উঠিছে মোৰ একমাত্ৰ লগৰীয়া হৈ। মাহত গাৱতেই থাকে। মাহত মানে মোৰ ভনী কৰবী, মা আৰু পত্নী অৰুণি। এতিয়া সেয়েহে সৰুপেটাৰ এই অচিন চিনাকি ঠাইখনত মোৰ একমাত্ৰ লগৰী হৈ পৰিছেহি মোৰ ঘৰৰ সম্মুখৰ শেৰালিজোপা, নাহৰজোপা আৰু আন গছ কেইডালমানত থাকিব লোৱা চৰাই কেইটিমান। ঠাইখনত থাকিবলৈ লোৱাৰ আজি ভালেকেইটা বছৰেই হ'ল যদিও মানুহখিনিক যেন সম্পূৰ্ণভাবে আকোৱালি ল'ব পৰা নাই। মাথো কেতিয়াবা সৌজন্যতাৰ খ্যাতিবত দুই এঘাৰ কথাৰ লগতে মিচিকিয়া হাঁহিটিৰ বাবে আন কোনো বিনিময় হোৱা নাই।

নিসংগতাক বিচাৰি বছৰৰ বহি বৈছিলোহি বাবাণ্ডাৰ চকীখনত।
এ একাৰৰ কনাবোৰ ঠাইখনলৈ নামি আহিছিল। তাৰ লগে
আহিছিল কুৱলীৰ শুকুলাৰে ভৰা পলবোৰ। টোপাল টোপাল
না কেইটামানেও আহি মোৰ চকুৱে মুখে চটিয়াই আমনি
লৈছিল। মই উভতি আহিছিলো বাবাণ্ডাৰ চকীখনৰ পৰা ঘৰ
ইতিমধ্যে মধুৰ আবেলিটো গছকি চাবিওদিশে একাৰে আৱৰি
জিকালি মোক সকলোৰে ক'ব বিচাৰেহি যে মই হেনো পলাই
জাৰিছে। কিয় কয় বাক মোক সকলোৰে পলাই যুবা বুলি ?
সেই অবুজ সাঁথৰাটোৰ উত্তৰ। সচাকৈয়ে মই বাক পলাই ফুৰিছো
ই বাক ক'ব পৰা পলাই ফুৰিছো। নিজৰ পৰা, নে আন কিহবাৰ
কৰাৰ পৰা নে কৰ্তাৰ পৰা ? পিচে মই অবুজ প্ৰশ্নটিৰ উত্তৰ
বিচাৰি পামনে ? ইমানদিনে দেখোন বিচাৰি ফুৰাৰ পিচতো
ই নাপালে। সেইবাবে ক'ব বিচাৰিছে যে সময় পালে কেতিয়াবা
হালোকেই দি দিব উত্তৰটি। পিচে পামনে বাক আপোনাৰ পৰা

শাৰদীয়তাৰ এক বঙীল স্বপ্নেৰে ভৰা আবেলিটোতেই চিনাকি হৈছিলো
যৌবনৰ প্ৰথমজাক বৰষুণৰ সতে। যিজাক বৰষুণত তিতিবুৰি আমি
বহুদূৰলৈ আগবাঢ়ি গৈছিলো। আমি মানে অকনি কাশ্যপ আৰু মই।
উভতি চাব বিচাৰিছিলো এবাৰো পিচলৈ। যিজাক বৰষুণৰ নাম দিছো
এক নিম্ন মাপকতাৰে ভৰা শব্দটো "প্ৰেম"। এই শব্দটিয়েই মোৰ হৃদয়ত
থকা সমস্ত আবেগৰ সিচি দিছে বহুতো প্ৰেমৰ কবিতা আৰু গল্পত।
কেতিয়াবা কেইটামান হাঁহিৰ টুকুৰাৰে, কেতিয়াবা কেইটোপালমান নীৰস
চকুপানীৰে। কিন্তু কিমানদিন ? কিমানদিন বাক নিষ্ঠুৰ নিয়তিৰ সম্মুখত
মোৰ কবিতা গল্পৰ টুকুৰাবোৰে প্ৰাণ পাই থাকিব ? এই প্ৰশ্নটিয়ে প্ৰাণ
পাই উঠাৰ লগে লগে সকলোবোৰ যেন দলিয়াই পেলাই দিমহি মোৰ
স্বপ্ন-দুৰ্ঘণৰ এই ভগ্নাংশবোৰক। কিন্তু পিচ মুহূৰ্ততে যেন কথাটো ভবাৰ
লগে লগে শিয়ৰি উঠিছেহি— "নাই হেৰাই যাব দিব নোৱাৰো তাক, নোৱাৰো
মৰিব মোৰ জীৱন নাটৰ এই বিক্ষিপ্ততাৰ ছবিবোৰক। জীয়াই ৰাখিব

বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয় আলোচনী

লাগিব পঞ্চাশটি বসন্তক এৰি অহা মোৰ মাৰ বাবে, দুৰ্ভগীয়া একমাত্ৰ সন্তানক হেৰুওৱা পত্নী অৰুণিৰ বাবে আৰু নিষ্ঠুৰতাই কাঢ়ি নিয়া মোৰ সন্তান 'অনুৰাগৰ' বাবেই।

যোৱাকালি সন্ধিয়া গাওঁলৈ অহাৰ পিচতেই বাহিৰৰ বাৰাণ্ডাখনত বহি মা, কৰবী, অৰুনি আৰু মই আবেলিৰ চাহকাপ খাবলৈ লোৱাৰ পৰতেই মায়ে পুনৰ 'অণু'ৰ কথাটো উলিয়াইছিল কেইটোপালমান চকুপানীৰে। দেখিছিলো মাৰ দুচকুত আৰু অৰুনিৰ দুচকুত কাৰোবাক হেৰোৱাৰ হাঁহাকাৰৰ ছবিখনিক। কিন্তু সেইজনে বাক দেখিছেনে? যিজনে অতি নিৰ্দয়, পাৰ্বিকভাৱে সেই শিশুবোৰক হত্যা কৰিছে বোমা বিস্ফোৰণৰ দ্বাৰাই। সন্তানটিৰ হত্যাৰ দ্বাৰা উদং কৰিলে মাতৃদৰ কোলা, কাঢ়ি নিলে মাতৃদৰ সেই অপকৰুণ গৌৰৱক। পিতৃক হত্যা কৰি নিধৰুৱা কৰিলে সন্তান দুটিক আৰু কাঢ়িলে দুৰ্ভগীয়া নাৰীৰ কপালৰ জ্বলন্ত দীপ্ত আভাক। নাই সেইজনে হয়তো দেখা নাই, সভ্যতাৰ পোহৰ যিজনে সেই কামটো কৰিছে। কাৰণ সভ্যতাৰ পোহৰেৰে গচকা কোনো মানুহেই তেনেকুৱা কাম কৰিব নোৱাৰিব। কি দোষ কৰিছিল বাক সেই তিনি-চাৰি বছৰীয়া শিশু কেইটাই। কাৰ কেঁচা টোপনিত ব্যাঘাত জন্মাইছিল সিহঁতে। যাৰ বাবে ধূলিসাৎ কৰি দিয়া হ'ল সিহঁতৰ স্বপ্নক।

৩০ অক্টোবৰৰ। সেই বক্তান্ত ছবিখনি মোৰ মনত এতিয়াও যেন স্পষ্টকৈয়ে জিলিকি আছে। অনুৰ তেজেৰে লুতুৰি পুতুৰি দেহটো। সেই দেওবাৰটিৰ বুকুত নেদেখাজনে যেন লিখিয়েই থৈছিল আপদীয়া ছবিবোৰ। অনুহতৰ বিদ্যালয়ৰ পৰা ত্ৰিশ-পয়ত্ৰিশজনমান শিশুক সেইদিনা লৈ যোৱা হৈছিল কোনো এখন গ্ৰছমেলালৈ। যাৰ সময়ত মাজতে ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ মাজত কিবা খোৱা বস্তু আনিবলৈ বুলি যোৱাৰ অন্তত বাচখন কিছুসময়ৰ বাবে ৰখোৱা হৈছিল। ঠিক সেই মুহূৰ্ততে হঠাতে ভূমিকম্প অসম্ভৱ ভাৱে ৰূপি উঠিছিল আৰু পিচমূহূৰ্ততে চাৰিওদিশে ধোৱা, ছাইৰ লগতে পোৰা পোৰা গোন্ধ বিয়পি পৰিছিল। ক্ষত্ৰক পিচতেই বাগৰি আহিছিল কলিমা সনা খবৰটো "স্কুল বাচত কোনো দুবুত সংগঠনে ঘটোৱা বোমাত বহুজনৰ প্ৰাণ কাঢ়ি নিয়াৰ খবৰটো।"

মই সেইদিনটোত এসপ্তাহ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা চুটা লোৱা হৈছিল ঘৰতেই আছিল। ঘটনাটো শুনাৰ লগে লগে মোটেই অফলটোতে যেন হাঁহাকাৰ লাগি গৈছিল। মই পোনে পোনেই ঘৰৰ পৰা বন্ধ অৰ্ণবৰ সৈতে প্ৰায় দুঘণ্টাৰ মূৰত বিশ্বেষণস্থলী পাইছিলো যদিও ইতিমধ্যে বহুপলম হৈ গৈছিল। জানিবলৈ পাইছিলো পয়ত্ৰিশজনীয়া বিদ্যালয়ৰ গ্ৰুপটোৰ ১২ জন মানুহকে কিছু অক্ষত অবস্থাত পোৱা গৈছিল। বাকীবোৰৰ সম্পূৰ্ণভাৱে ঠিকনাই হেৰুৱাই পেলাইছিল প্ৰত্যক্ষদৰ্শীয়ে।

প্ৰত্যক্ষ দৰ্শী এজন ব্যক্তিৰ পৰা পোৱা খবৰ অনুযায়ী আহতসকলক ইতিমধ্যে ওচৰৰে বিভিন্ন মেডিকেল কলেজ, নাৰ্ছিং, হোম আদিত ভৰ্তি

কাৰোৱাৰ খবৰটো শুনাৰ পিচত ধুমুহাত বিক্ষম হোৱাৰ অৰুণিক বুকুত সাবটিয়েই উৰা মাৰিছিলো লাইফ কেয়াৰ নক্স খনলৈ বুলি। হাঁহাকাৰ কৰি উঠিছিল বাবে বাবে অৰুনিৰ কাষত কেবিনত নীৰবে আপোনমনে শুই থকা অণুক কাম

কিন্তু নিয়তিৰ কি নিষ্ঠুৰ পৰিহাস। সম্পূৰ্ণ দুটা দিন মৃত্যু যুঁজি অবশেষত ভাগৰি পৰিছিল মোৰ সন্তান অণুৰে। লগে লগে গৈছিল হৃদস্পন্দনৰ কোবাল গতি আৰু এসময়ত বাঢ়ি উঠি পৰিছিল। নুমাই গৈছিল নতুনকৈ জ্বলি উঠা এটি দীপ্ত চকিৰ অবশেষত জ্বলি জ্বলি শলিতাডাল শেষ হোৱাৰ দৰে অণুৰ জীৱন চাকিটি। আঁতৰি গৈছিল সাতাইশজনে উদং কৰি মা

হঠাতে হৈ যোৱা বিশ্বেষণটিৰ ফলস্বৰূপেই অণুৰ হেৰুৱাই পেলাইছিল ভৰি দুখনক আৰু সোঁহাতখনক। হেৰুৱাই দুই ওঠত জিলিকি থকা থিলু থিলু হাঁহিটোক। যেতিয়া শেষবাৰৰ বাবে অণুক সকলোকে দেখা কৰিব দিছিল তেতিয়া অৰুনিয়ে তাৰ ওচৰলৈ গৈ চিঞৰি চিঞৰি কান্দি উঠিছিল নীৰবে বৈ গৈছিল। যেন কান্দিবলৈকো পাহৰি পেলাই আঁতৰাই আনিব পৰা নাছিলো অৰুণিক চিৰদিনৰ বাবে পৰি কাষৰ পৰা নাই, অণুৰেই যে অকল মৃত্যু হৈ যোৱা নাই লগেই মৃত্যু হৈছে অৰুনিৰ মানসিকতাখিনিৰ। মৃত্যু হৈছে মমতাখিনিৰ।

অণুৰ মৃতদেহটোক সংকাৰৰ বাবে ওভোটাই আনিব যদিও মেডিকেল কৰ্তৃপক্ষই কাৰ্যটোত সম্পূৰ্ণৰূপে বাধা দি সেইক্ষেত্ৰত ইতিমধ্যে প্ৰায় তিনিদিন আগতেই হৈ যোৱা ঘটনা অণুৰ দেহৰ মাংসবোৰ প্ৰায় এৰাই টুকুৰা টুকুৰ যেন সো অৱশেষত চিকিৎসালয় কৰ্তৃপক্ষই জনাই দিছিল খবৰটোক অনুক অবশেষত চিৰদিনৰ বাবে টোপনিৰ কোলাত শুই পেলাইছিলো "মৃত্যু উপত্যকাৰ" পৰা, মোৰ একমাত্ৰ সন্তান উপত্যকাৰ" পৰা। আঁতৰাই আনিছিলো মাতৃৰ মমতাৰ অৰুণিক অদূৰৰ "মৃত্যু উপত্যকাৰ" পৰা। আজি প্ৰায় দুবছৰ গ'ল এই ঘটনাবোৰ ঘটি যোৱা। মই বহুদিন বহুবাৰ চেপ্টা কৰি আনিব অৰুনিৰ মুখৰ হাঁহিটিক। কিন্তু পাৰিমনে? ঘূৰাই আনিব হঠাতে বিক্ষম ধুমুহাজাকে নোহোৱা কৰি থৈ যোৱা ম ভাৰাখনিক। কিন্তু মই যেন বাবে বাবে মাথো নিৰ্বাশ হৈ পৰি ফুৰিব বিচাৰিছো হেৰুৱা মসৃণ অতীতৰ পৰা। কিন্তু বাবে বা মুখামুখি হ'ব লগাত পৰিছো সেই জটিল প্ৰশ্নবোৰৰ সতে। এনেকুৱা হৈ পৰিছে সমাজখনত, দেশখনত? আমিহেই স্বা শতিকাৰ সভ্যতাৰ পোহৰেৰে উজ্জ্বলিত অসমীয়া নহয়নে? এ

ও দিশে সন্ধ্যাসৰ বীজবোৰ সিঁচি দিছোঁহি। হ'ব নেকি বাক
 ৰ বাঙালী আভাৰে আমাৰ সোণোৱালী ভবিষ্যতৰ সুকম।
 সন্ধিয়া অকণিয়ে আবেলিৰ চাহকাপ দিবলৈ আহোতে
 কথাবোৰৰ প্ৰসংগ দাঙি ধৰি কৈ উঠিছিল-“জানা সোণ,
 কালি বহুত সলনি হ'ল। মানুহে মানুহৰ বাবে আৰু অকণো
 নিজৰ মানুহে কেইটামান টকা নাইবা নিজৰ লোভৰ বাবে
 ইবা পিতৃ-মাতৃ, সন্তানকো হত্যা কৰিব পৰা হ'ল। খুউব
 মানুহ সময়ৰ লগে লগে সলনি হৈ গ'ল। তাৰ লগে লগে
 ব, ব্যক্তিত্বৰ নিষ্ঠুৰতাৰ ফলতেই আজি অণু অদূৰত থাকি
 তে মোক আকাশৰ পিনে দেখুৱাই কৈ উঠিছিল-এইপিনে
 সোটাে আমাৰ অণুৱে কিদৰে আমাৰ পিনে চাই লাজুকী
 জানা, সি মোৰ কোলাত বহি সাধু শুনিব বুলি কৈ আছেহি।
 ই সন্ধ্যাসবাদী বন্ধু পীপাসু, নবখাদকসকলৰ বাবে আহিবলৈ
 তি।” মায়ে শেষ কথাখিনি কৈ যোৱাৰ লগে লগে অকণিয়ে
 ন জোৰেৰে খামোচ মাৰি ধৰিছিল আৰু পিচমূহৰ্ততে

দুচকুৰ কোনেৰে বাগৰি আহিব বিচৰা চকুপানীখিনিক চাদৰৰ আঁচলৰে
 বাধা দি ৰাখিবলৈ বিচাৰিছিল মাৰ দৃষ্টিৰ আঁৰ লৈ। কিন্তু মই। মই মোৰ
 চকুপানীক বাধা দিব পৰা নাছিলো। বাধা দিব পৰা নাছিলো পুকুৰ মনটোক।
 মাথো বাৰিষাৰ পানীৰ দৰে বাগৰি আহিছিল নিৰবচ্ছিন্ন ভাৱে।

মায়ে অকণো মিছা কোৱা যেন নালাগিল মোৰ। সঁচাকৈয়ে, সভ্যতাৰ
 পোহৰেৰে প্ৰাণ পোৱা এই মানুহে অমানুহৰ ৰূপ ধৰি হত্যা কৰি গৈছে
 কাবোবাৰ আপোনজক, কাবোবাৰ স্বপ্নক। মই মাৰ কথাবোৰত একো
 এটিও সঠিক প্ৰত্যুত্তৰ দিব পৰা নাছিলো? মাথো পঞ্চাশটি বসন্তক এৰি
 অহা মাৰ মুখখনিলৈ চাই কৈ উঠিছিলো-“জানা মা, অণু আৰু আমাৰ
 পৰা দূৰত নাথাকে, নহয়? অতি সোনকালেই উভতি আহিব পুনৰ আমাৰ
 কাবলৈ। আমি তাক এই নিষ্ঠুৰতাৰ সংশয়ৰে ভৰা সমাজখনৰ পৰা বহু
 আতৰত ৰাখিম। সি উভতি আহিব পুনৰ তোমাৰ কোলাত উমলিবলৈ
 আৰু অকনিৰ হাঁহিটিক ঘূৰাই আনিবলৈ।”

(খিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ গল্পটি ৩০ অক্টোবৰৰ বোমা
 বিস্ফোৰণৰ ফলত নিহতসকলৰ স্মৃতিত উচৰ্গা কৰিলোঁ-কংকন।)

****

“আনৰ দোষ বিচৰাতকৈ,
 নিজৰ ভুল সংশোধন কৰা।”

—মহাত্মা গান্ধী

জীৱন

জুমীশ্ৰী দাস

বি.এ. দ্বিতীয়, যান্ময়িক

উচ্চ শিক্ষাৰে শিক্ষিত, মানুহৰ প্ৰতি অসীম ভালপোবা থকা এগৰাকী আদৰ্শবান ব্যক্তি; তেওঁ হ'ল- অজয় হাজৰিকা, সমাজখনৰ এজন উচ্চ প্ৰতিষ্ঠাসম্পন্ন ব্যক্তি। তেওঁৰ একোৰে অভাৱ নাই। টকা পইচা, সুউচ্চ অট্টালিকা, বিলাসীগাড়ী যাৰ দ্বাৰা এজন মানুহ সুখী বুলি এচামে বিবেচনা কৰে। বৰ্তমান সঁচা অৰ্থত ক'বলৈ গ'লে হাজৰিকা এজন সুখী মানুহ। তেওঁৰ মৰমৰ পত্নী সাগৰিকা আৰু তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ পুত্ৰ তন্ময়। তন্ময়ক লৈয়ে অজয় আৰু সাগৰিকাৰ সপোনৰ ঘৰ।

তন্ময় হৈছে এনে এজন ল'ৰা যাৰ সকলো সা-সুবিধা তাৰ ঘৰখনে বহন কৰিছে। যেতিয়া যি বস্তুৰে প্ৰয়োজন হৈছে তাকেই তন্ময়ে পাইছে। সি কেতিয়াও একো বস্তুৰে অভাৱ অনুভৱ কৰা নাই। দামী গাড়ীৰ পৰা মোবাইল সকলো খিনিয়ে। তন্ময় সৰুৰে পৰা পঢ়াত চোকা আছিল। সি সদায় শ্ৰেণীত প্ৰথম হৈছিল। যাৰ বাবে তন্ময় আছিল মাক দেউতাকৰ আলাসৰ লাড়ু।

লাহে লাহে তন্ময় ডাঙৰ হ'ল। তাৰ মাক দেউতাকে উচ্চ শিক্ষাৰে বাবে তাক বিদেশলৈ পঠিয়ায়। অজয়ৰ এটাই ইচ্ছা আছিল যে নিজৰ পুত্ৰক এজন ডাক্তৰ হিচাপে দেখা আৰু তন্ময়েও তাকেই কৰিছিল।

আজি সাগৰিকাৰ মন উণ্ডল-থুণ্ডল লাগি আছে। কাৰণ আজিয়ে তেওঁৰ মৰমৰ পুত্ৰ ডাক্তৰ হৈ অসমলৈ ঘূৰি আহিব। ৰাতিপুৱাৰ পৰাই সাগৰিকাই বিভিন্ন ধৰণৰ বস্তু বন্ধাত ব্যস্ত। যিবোৰ তন্ময়ৰ প্ৰিয় বস্তু সেই সকলোবোৰ সাগৰিকাই বনাই আছিল। শেষত সেই সময়খিনি আহি পাইছিল। স্বাৰ বাবে অজয় আৰু সাগৰিকাই বাট চাই আছিল। তেওঁলোকৰ মৰমৰ পুত্ৰ আহি পাইছিল। কিন্তু তেতিয়াহে অজয় আৰু সাগৰিকা শিল পৰা কপৌৰ দৰে হৈছিল যেতিয়া তেওঁলোকে ল'ৰাৰ লগত এজনী ছোৱালী দেখা পাইছিল, যাক তেওঁলোকৰ মৰমৰ পুত্ৰই বিয়া কৰাইছে। এনেকুৱা কিবা এটা হোৱা কথা তেওঁলোকে সপোনতো কল্পনা কৰা নাছিল। কিন্তু ইমানবোৰৰ পিছতো অজয় আৰু সাগৰিকাই সকলো মানি লৈছিল একমাত্ৰ তন্ময়ৰ সুখৰ কাৰণে।

তেওঁলোকে সেই ছোৱালীজনীকে নিজৰ আকোৱালি লৈছিল। সেই কাৰণে অজয়ে তেওঁৰ সম্পত্তি তন্ময়ৰ নামত লিখি দিলে। ভাবিলে একো একোতো ক'ব নোৱাৰি। তন্ময়ে এটা সাধাৰণ ভুল কৰি একো ডাঙৰ কথা নহয়। বোৱাৰী আৰু ল'ৰাৰ মুখত পাহৰি গ'ল।

সকলো ঠিকেই চলি আছিল। কিন্তু লাহে লাহে সলনি হ'ব ধৰিলে। সৰু সৰু কথা কিছুমান তন্ময়ক লগাই ঘৰখনত অশান্তিৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ তন্ময়েও একো বিচাৰ-বিবেচনা নকৰাকৈ মাক-সেই পাৰিব ধৰিলে। কিন্তু অজয় আৰু সাগৰিকাই সঠিক হ'ব বুলি মনে মনে থাকিল। যি মাক-সেই সুখৰ কাৰণে সকলো কষ্ট কৰিছিল সেই সকলোকে আজি পানী পানী দেখিবলৈ ধৰিছিল। কোনোও নে উচুপি উঠিছিল আৰু ভাবিছিল "যিজন ল'ৰা জীৱনতকৈও ভাল পাইছিলো, যিজন ল'ৰাক জীৱনত অভাৱ বুলি কোৱা কথা অনুভৱ কৰিব দিয়া নাছিল ল'ৰাৰ যেতিয়া ইমান পৰিবৰ্তন হৈছে গতিকে জীৱনত খুব সোনকালে যে অমাৰস্যা আহিব সেই

দিন বাগৰিল। কালৰ কুটিল গতি বুজা বৰ টান নিষ্ঠুৰ। এই নিষ্ঠুৰ সময়তে আজি যেন অজয় আৰু কাৰণে সকলো শেষ হৈ গৈছিল। কাৰণ আজিয়ে তাৰ এটা প্ৰস্তাৱ দিছিল যে শিল্পী সন্মানে হয়তো কাৰণ নহয়। তন্ময়ে কৈছিল যে সি আৰু মাক দেউতাকৰ লগত নাথিব নোৱাৰে। সিহঁতে নিজৰ ভৱিষ্যত পুনৰ আগোঁকাৰণ তাৰ এটা উজ্জ্বল ভৱিষ্যত আৰু এই বসয়ত বুঢ়া মাক দেউতাকৰ লগত লাগি থকা নাই। সেইকাৰণে সকলো ভাবি চিন্তি দেউতাকৰ কবি সিহঁতক থাকিবৰ কাৰণে বৃদ্ধাশ্ৰমৰ ব্যবস্থা কৰি একো মাত মতা নাছিল অজয় আৰু সাগৰিকাই। সৰু শুনি গৈছিল আৰু যাবলৈ সাজু হৈছিল বৃদ্ধাশ্ৰমলৈ উত্তৰ দিয়াৰ ক্ষমতাও দুয়ো যেন হেৰুৱাই পেলাইছিল।

এইবিলাক দেখি শুনিয়ে মনত প্ৰশ্ন হয় যে আজিৰ সমাজ। আজিৰ যুৱ প্ৰজন্ম। যি মাক-দেউতাকৰ কষ্টৰে নিজৰ সম্ভৱনক ডাঙৰ-দীঘল কৰে সেইজনে পিছৰ সময়ছোৱাত মাক-দেউতাকক ভৰণ পোন্দা কৰিব নোৱাৰে। এয়া হৈছে আজিৰ উচ্চ শিক্ষিত যুৱ প্ৰজন্ম।

(খিতাতে লিখা গল্প প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ)

*****

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয় আলোচনা

য়েতো জীৱন

হিমাশ্ৰী কলিতা
প্ৰথম ষাণ্মাসিক

ঘৰখনত ল'ৰা-ছোৱালী বুলিবলৈ উষা আছিল একমাত্ৰ ছোৱালী। তাইক বাপেকে যিমান পইচা লাগিছিল সিমানেই দিছিল। তাই মৰম আৰু আদাৰতে বহুত জেদী হৈ পাবিছিল আৰু মাক-বাপেকেও তাইৰ সকলো জেদ পূৰণ কৰিছিল। প্ৰথমতে উষাই মাক-দেউতাকৰ উপস্থিতি বৰকৈ অনুভৱ কৰিছিল। কিন্তু কি কৰিব দেউতাক সদায় অফিচত busy আৰু মাক ঘৰৰ কামত। কোনোও তাইক সময় দিব নোৱাৰিছিল। যিখিনি সময়ত তাইৰ এটা সৎ চৰিত্ৰ গঠন কৰিব লাগিছিল; সেই সময়তে তাই ঢাল খাইছিল আন এটা ফালে। তাই কলেজলৈ সদায় মাৰুতিত গৈছিল আৰু আহোতে Driver এ তাইক লগত লৈ আনিছিল। ক্লাছ পাতি নকৰিছিল বন্ধু বান্ধবৰ লগত any time ঘূৰি ফুৰিছিল। কলেজ খন হৈ পৰিছিল তাইৰ কাৰণে এটা Enjoyment ৰ বস্তু এটা ক্লাছতে দুই তিনিবাৰকৈ ফেইল কৰিছিল। মাকে এইবোৰ কথা বছৰদিন মন কৰি দেউতাকক ভয়ে ভয়ে ক'লে যে any time তাই মোবাইলতে ব্যস্ত থাকে পঢ়া-শুনাও নকৰে তাতকৈ তাইক ককাৰু-আইতাকৰ লগত গাঁওতে থৈ পঢ়াব পাৰে। তাৰ কলেজখন ভালেই। বীৰেনে প্ৰথম কথাতো উফৰাই দিছিল যদিও জীয়েকৰ মতি-গতি ভাল নেদেখি তাইক গাওঁত থোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। তাত গৈ তাইৰ বন্ধুবোৰক, ঘৰখনলৈ, বৰকৈ মনত পৰিছিল। তাতে তাই একো সুবিধা পোৱা নাছিল। বোকা পানী গচকি কলেজলৈ গৈছিল। মাক-বাপেকৰ ওপৰত তাইৰ ভীষণ খং উঠিছিল। তাই আকোৰাগোজ হৈ পৰিছিল। কলেজলৈ গৈছিল যদিও তাইৰ অৰুণে মন বহা নাছিল। ঘৰলৈ আহিও কামৰ ভিতৰত সোমাই থাকে। প্ৰথমতে মাকে তাইক ফোন কৰিছিল। কিন্তু দেউতাকে তাইৰ কোনোদিন খবৰ লোৱা নাছিল। কিছুদিন যোৱাৰ পিছত সিহঁতৰ ঘৰৰ কাষৰে তাইৰ লগত পঢ়া এটা ল'ৰাক তাইৰ ভাল লাগিল। ল'ৰাজনৰ নাম দ্বীপ। দ্বীপ অতি দুখীয়া ঘৰৰ ল'ৰা আছিল। লাহে লাহে সিহঁতৰ বন্ধুত্ব হ'ল আৰু তাৰ পিছত প্ৰেম। দ্বীপৰ মাক প্ৰথমতে ভালেই আছিল। কিন্তু পিচলৈ তেওঁ নিষ্ঠুৰ আৰু লোভী হৈ পৰিছিল। তাই যেতিয়া গম পালে উষা বীৰেণৰ একমাত্ৰ ছোৱালী, তেতিয়া তাইৰ মনতো লোভী হৈ আহিছিল আৰু ভাবিছিল দ্বীপে উষাক বিয়া কৰোৱাৰ পিছত সেই সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হ'ব দ্বীপ। সেয়েহে দ্বীপক ফুঢ়ুলাই ফুঢ়ুলাই উষাক পলুৱাই অনাৰ কথাটো বাৰে বাৰে তাৰ কাণ চুৱাইছিল। আনফালে উষাকো মাকে কয় যে তাইৰ দেউতাকে জানি

শুনি কোনোদিন দুখীয়া ঘৰলৈ বিয়া নিদিয়ে। গতিকে তাই দ্বীপক পাহৰি যোৱাটোৱে ভাল। কিন্তু উষাৰ পক্ষে সেয়া সম্ভৱ নাছিল। সেয়ে উষাই আগ-পিছনভৰাকৈ দ্বীপৰ লগত পলাই আহে। উষাই ভাবিছিল দেউতাকে দুদিন মান খং কৰিব তাৰ পিছত হয়তো অহা যোৱা কৰিব। দ্বীপৰ মাকেও সম্পত্তিৰ আশাত দুদিন মান উষাক মৰম কৰি ৰাখিলে। কিন্তু কিমানদিন থাকিব তেনেকৈ। দ্বীপৰ হাতত নিজা কাম একো নাছিল। বিধৱা মাকে কাম কৰি যি আনিছিল তাৰেই গোটেই ঘৰখনৰ খৰচ কৰিব লাগিছিল। ইফালে উষাৰ সিহঁতৰ ঘৰখনত চলিবলৈ, খাবলৈ বহুত অসুবিধা হৈছিল। প্ৰথমতে শাহুৱেকে সকলো কাম কৰিছিল কিন্তু পিছত উষাকে সকলো কাম সপি দিলে। কোনোদিন কাম কৰি নোপোৱা উষাৰ সদায় চকুলো সংগী হৈ পৰিছিল। দ্বীপেও উপায় নাপায় মদকে সংগী কৰি ললে। ইফালে শাহুৱেকৰ গালি শপনি, পিছলৈ দ্বীপেও আহি তাইক মাৰে। সদায় সদায় সৰু কথাতে তাইক দ্বীপে ঘৰৰ পৰা ওলাই যাবলৈ কয়, যিটো তাইৰ সহ্যৰ বাহিৰত আছিল। সিফালে বাপেকে ও লাজে, অপমানে নিজেও কোনোদিন জীয়েকৰ ঘৰলৈ নাহে আৰু মাককো আহিব নিদিয়ে। উপায়-নাপায় এদিন উষাই লাজে, ভয়ে দেউতাকৰ ওচৰলৈ সহায়ৰ ভিক্ষা মাগিবলৈ গ'ল যদিও বাপেকে তাইক নানা ধৰণৰ তিবন্ধাৰ কৰি খেদি দিলে। ঘৰলৈ আহি তাই সকলোবোৰ ধোঁৱা, কোঁৱা দেখিলে। ইফালে

তিনিদিনৰ পেটৰ ভোক। গধূলি আহি দ্বীপৰ শাহুৱেকেও যেন এবাৰ মুখ মেলিলে বন্ধ হোৱাৰ কাৰণে এদিন উপায় নাপায় সেয়াই কৰিলে যি কোনোও সন্তানৰ কোনোও গম পোৱা নাছিল সিদিনা গোটেই বাতিটো উলিওৱা দ্বিতীয় দিনা পুৱা সিহঁতৰ ওচৰৰ খালটোত উষাৰ মৃত্যু হৈছিল। খবৰটো শুনি সকলোৰে চকু নকনিকৰ বাবে ভাঙি আৰু কৈছিল ইমান ডাঙৰ ঘৰৰ ছোৱালী হৈয়ো উষাৰ মৃত্যু হ'ল? তাইৰ জেদৰ কাৰণে নে বাপেকৰ অহংকামৰ কাৰণে সম্পত্তিৰ যদি অকনমান ধন জীয়েকক দিলেহেতেন উষাৰ মৃত্যু খন সুখৰ হ'লহেতেন। তাই মৰিছিল যদিও শাহুৱেকে এটা নুটুকিলে। কিন্তু দ্বীপ, দ্বীপ যেন ভিতৰি ভিতৰি ক'বলৈ কোনোদিন তাইক সুখেৰে ভাত এসাজো খুৱাব নোৱাৰে। সময়ৰ আগত হাব মানিছিল। উষাই হয়তো তাক কোনোদিন তাই যেন দুনাই ঘূৰি নাহে এই নিষ্ঠুৰ সংসাৰলৈ।

(দুদিনীয়া জীৱন। জীৱনৰ বাটত সুখ, দুখ ঘটি পৰি কৰিয়ে থাকিব। সেই বুলিয়েই জীৱনৰ লগত হাব মানি ক'বলৈ শিকাতো প্ৰশংসনীয়)।

*****

“নিজক জাননী বুলি ভবাজন আটাইতকৈ মুৰ্খ।”

—ভল্টেয়াৰ

B.H.B. College, Sarupeta

জীৱন থমকি নৰয়

সবিতা ধৰ
প্ৰথম বাৰ্ষিক

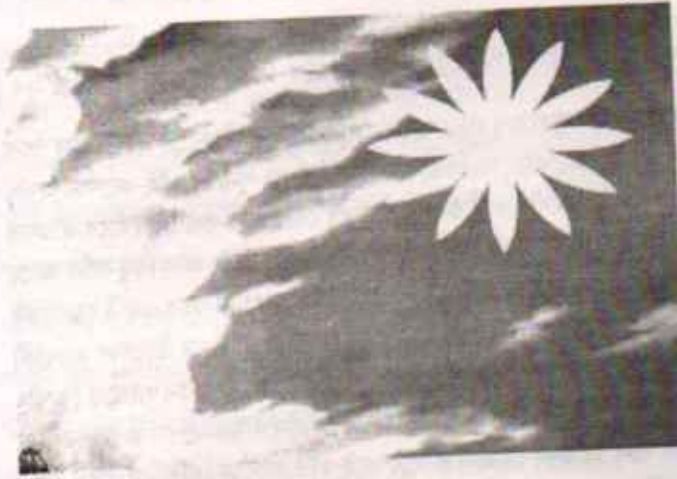
এন্ধাৰ আৰু পোহৰ একেটা মুদ্ৰাৰ ইপিঠি সিপিঠি মাত্ৰ- যেনেকৈ মানৱ জীৱনৰ দুখ আৰু সুখ।

জীৱনৰ দুখবোৰ যদি এন্ধাৰ হয়, তেনেহ'লে সুখবোৰ হয় পোহৰ। আৰু মানুহৰ জীৱনটো হ'ল এন্ধাৰ আৰু পোহৰৰ সমষ্টি। সুখ-দুখ, হৰ্ষ-বিবাদ, পোৰা-নোপোৰা, সফলতা-বিফলতা, হেঁপাহ-শূন্যতা, হাঁহি-কান্দোন অৰ্থাৎ পোহৰ আৰু এন্ধাৰৰ সমষ্টিয়ে জীৱন। পিছে কাৰোবোৰ জীৱনত পোহৰেই বেছি আৰু কাৰোবোৰ বাবে জীৱনত এন্ধাৰেই বেছি। বেছিভাগ মানুহেই এন্ধাৰৰ ওচৰত নতশিৰ হৈ এন্ধাৰৰ বুকুত লীন যায়। আৰু কিছু ব্যক্তি আছে যি কিছু ব্যতিক্ৰম। যি এন্ধাৰতে বাট বুলে। সাহসেৰে এন্ধাৰৰ বিৰুদ্ধে যুঁজে। সংগ্ৰাম কৰে এমুঠি জেউতিৰ সন্ধানত। প্ৰবল ইচ্ছা শক্তি, সাহস আৰু দৃঢ়তাৰ আগত উজলি উঠে জীৱনৰ গতিপথ। ইয়াৰ উদাহৰণ এগৰাকী সাহসী নাৰীৰ কাহিনী। এজনী ধুনীয়া অথচ সাধাৰণ ছোৱালী আজিৰ পৰা সাত আঠ দশকৰ আগতে (অৰ্থাৎ ১৯৫০/৬০ চন) অসমৰ গ্ৰাম্য সমাজ ব্যৱস্থাত ডাঙৰ হোৱা ছোৱালীজনীৰ কোনো ডাঙৰ সপোন বা উচ্চাকাংক্ষা নাছিল। ঘৰৰ বাহীৰন কৰি, তাত বৈ আন দহজনী ছোৱালীৰ দৰে তাই মাত্ৰ সপোন দেখিছিল এখন সুখৰ সংসাৰৰ। কিন্তু, কিন্তু তাইৰ ভাগ্যালিপি ইমান মসৃণ নাছিল। এদিন এজন সম্পৰ্কীয় ককায়েকে ছোৱালীজনী আৰু ভায়েকক পানীত ওপঙি থকা গঁড় দেখুৱাবলৈ নি জাহাজত তুলি তেজপুৰ পালেগৈ। বৰ অপত্যাশিত ভাবে ছোৱালীজনী প্ৰথম অসমীয়া চলচিত্ৰ জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালাৰ 'জয়মতী'ৰ নায়িকা হ'ল। তেতিয়ালৈকে সকলো ঠিকেই আছিল। কিন্তু অভিনয়ৰ কাম শেষ কৰি যেতিয়া ঘৰলৈ ঘূৰি আহিল, তেতিয়াই ছোৱালীজনী সন্মুখীন হ'ল কঠিন বাস্তৱৰ। সেই সময়ত অভিনয় কৰাটোক চৰিত্ৰ নষ্ট হোৱা বুলি আখ্যা দিয়া হৈছিল। ফলত অভিশাপ নামি আহিল ছোৱালীজনীৰ জীৱনলৈ। বাহিৰে ছোৱালীজনীৰ ঘৰখন এঘৰীয়া কৰিলে। ছোৱালীজনীয়ে নিজৰ মূল ঘৰত প্ৰবেশ কৰাৰ অধিকাৰো হেৰুৱাই পেলালে। চোতালত সাজি দিয়া জুপুৰিত অকলশৰে থাকিবলৈ দিয়া হ'ল। অৱশ্যে সমাজে মানুহঘৰক এটা সুযোগ দিলে। ভুল স্বীকাৰ কৰি বাহিৰৰ আগত তামোল-পাণৰ শৰাই দি পৰাচিত হৈ ভোজভাত খুবালে বাহিৰৰ সংগে ল'ব পাৰিব। কিন্তু স্বাভিমতী ছোৱালীজনীয়ে বাহিৰৰ আগত আঠ নল'লে। তেওঁৰ মতে ভুল যেতিয়া তেওঁ কৰাই নাই, তেনে প্ৰায়চিত্ত কিহৰ ? যি সময়ত নাৰীক শিক্ষা দীক্ষাৰ পৰা বঞ্চিত কৰিবলৈ অসমীয়াৰ মাজত বখা হৈছিল, তেনে সমাজ ব্যৱস্থাৰ ছোৱালীজনীয়ে প্ৰত্যাহ্বান জনালে। আৰম্ভ হ'ল এন্ধাৰৰ মাজেৰে এক যত্নগাময় জীৱনৰ কঠিন যাত্ৰা। বোলছবিৰ অভিনয় কৰাৰ বাবেই তেওঁৰ কাহানিও বিবাহ নহ'ল। নহ'ল এখন সুখৰ সংসাৰ। কিন্তু তেওঁ কাৰো পুতৌৰ পাৰ্শ্বীও নহল। জীৱিকাৰ বাবে পাৰ্চি-খৰাহি সাজি বিক্ৰী কৰি স্থালস্বীও হ'ল। সুদীৰ্ঘ দিন ধৰি এন্ধাৰৰ মাজেৰে তেওঁ সংগ্ৰাম কৰি গ'ল। পাৰ হৈ গ'ল মধুৰতম যৌৱন আৰু জীৱনৰ মধ্যাহ্নৰ সময়বোৰ। অৱশেষত এদিন তেওঁৰ জীৱনলৈ পোহৰ আহিল। সুদীৰ্ঘ জীৱনৰ দুখ-বেদনা, যত্নগা আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত তেওঁৰ জীৱন এক বিৰল জ্যোতিৰে উজলি উঠিল। অসমৰ ইতিহাসৰ পাতত তেওঁৰ নাম সোণালী আখৰেৰে লিপিবদ্ধ হ'ল, প্ৰথম অসমীয়া বোলছবিৰ নায়িকা তথা অভিনেত্ৰী ৰূপে। তেওঁৰ কৰ্মই স্বীকৃতি পালে। লাভ কৰিলে অজ্ঞপ্ত সন্মান। তেওঁ হ'ল গোলাঘাটৰ পানীদিহিঙীয়া গাঁওৰ আইদেউ সন্দিকৈ। এই গৰাকী নাৰীক নাৰীমুক্তি আন্দোলনৰ নীৰৱ কৰ্মী বুলি ক'লেও অত্যুক্তি কৰা নহ'ব কিজানি। এনেকৈয়ে এন্ধাৰৰ মাজেৰে সংগ্ৰাম কৰি অৱশেষত তেওঁ যি আঞ্জুৰি আনিলে, সেই জেউতি কোনো এন্ধাৰে নুমাৰ নোৱাৰে। এই জ্যোতি অনিৰ্বাণ।

****

এখন নতুন পৃথিবীৰ সন্ধানত .....

বৰষা পাঠক
তৃতীয় মাধ্যমিক

আলোচনীত গল্প এটি দিওঁ বুলি যেতিয়া গল্প লিখিবলৈ বহীটো মেলি লৈছিলো, তেতিয়া ভাবি পোৱা নাছিলো যে মই কেনেকুৱা ধৰণৰ গল্প লিখিম। বহুত ভাবি চিন্তি এই গল্পটো লিখিবলৈ থিৰাং কৰিলো। এই গল্পটো লিখাৰ এটায়ে উদ্দেশ্য। আজিৰ এই প্রতিযোগিতাৰ যুগত অহত আমি আমাৰ মনটোক এবাৰ সুধি চোৱা উচিত যে আমি কোনপিনে গৈ আছে, আমি মনে বিচৰা ধৰণে কামবোৰ কৰি আছে নে আমি মনক কষ্ট দি দমন কৰি প্রতিযোগিতাত নামি পৰিছো, টকা ঘটাব প্রতিযোগিতা, সমাজত উচ্চ আসন পোৱাৰ প্রতিযোগিতা।

অনুভৱ পৰাশৰৰ হাতৰ কলমটোৱে তাৰ অজানিতেই নোঁকৰি বসন্ত আঁক-বাক কৰি আছিল। কিমান সময় সি এনেকৈ আঁক-বিশ্ৰাৰ হৈ ৰেছ কৰাত ব্যস্ত আছিল-তাৰ উমান-সি পোৱা নাছিল। হঠাৎ যেতিয়া লাইট ফেন বন্ধ হৈ কোঠাটো গৰম আৰু কিছু একাৰ হৈ পৰিল-তেতিয়াহে সি সন্ধিৎ ঘূৰাই পালে। ইমানসময়ে সি আচলতে অধ্যাপক বিনয় শৰ্মাই পাঠদান কৰি থকা এটা শাক্যও শুনা নাছিল। ক্লাছকাম হ'লেও ক্লাছকাম ফেন-লগা কোঠাটো ৪০ বৰ্গ ফুটৰ হ'ব আৰু দুশমান চকী এই ক্লাছকামটোত আছে। অত্যাধুনিক ক্লাছ কম হিচাপে এই কামটোত সকলোখিনি ব্যৱস্থা হৈ আছে। তথাপি অনুভৱে এই কামটোত প্ৰায়ে শ্বাসকৰু হৈ পৰে। মন যায় ক্লাছকামটোৰ উশাহ বন্ধ অৱস্থাৰ পৰা অব্যাহতি পাবলৈ, প্রতিষ্ঠানটোৰ সম্মুখত থকা উদ্যানখনলৈ দৌৰি যাব; অসম্ভৱ। বৃদ্ধ লোকসকলে পুৰা-

গধূলি খোজকঢ়া, শিশু বোৰে খেলি থকা, শ্ৰেণী-ছাত্ৰ বহি মুক্তমণে কথাপাতি থকা এই উদ্যানখনলৈ লোৱাৰ অধিকাৰ অনুভৱইতৰ দৰে মেধাৰী, উচ্চ নাই। ইমান ব্যয়বহুল পাঠ্যক্রম এটা কৰিবলৈ অধিকাৰ ৰেছ কবি থকাৰ অধিকাৰতো অনুভৱৰ দৰে অসুচি, অনুচিত, অধিকাৰ-অনাধিকাৰ, পোৱা-নোপোৱাৰ ব্যক্তিকে মানসিক জগতখন পৰিচালিত নহয়। সেয়ে অনুভৱ কৰে তাৰ মনৰ জগতখনত এনেকৈ কোনো কোনো কাৰণতে অপৰাধী নহয়।

ল'ৰা-ছোৱালীবিলাকৰ গুণ-গুণনি বন্ধ হ'ব ফেন আৰু লাইটৰ পোহৰ পূৰ্বতকৈ প্ৰথৰ হ'ল। থকা চাইক ল'ৰাৰ বিশেষ অধ্যায়টোলে পুনৰ উঠি আজি আৰু অনুভৱৰ ক্লাছত মন নবহে। চাইক ল'ৰা নিজে পঢ়ি বুজি ল'ব লাগিব।

গোটেই পৃথিবীতে এতিয়া ইনফৰমেচন্ টেকন'লজী প্ৰযুক্তিয়ে এতিয়া ইমান আগুৱাই গৈছে যে অনুভৱই লৈ উদ্ভিগ হৈ পৰিছে। আই.আই.টি., কলেজৰ দুয়োটাৰে ইচ্ছা-অনুভৱ এজন আগশাৰীৰ টেকন'লজী দশমমান শ্ৰেণী উত্তীৰ্ণ হৈয়ে সি গুচি গৈছিল স্কুললৈ য'ত দিনে-ৰাতিয়ে কেবল পঢ়া, পঢ়া আৰু পৰিবেশটোৰ লগত অভ্যস্ত হৈ গৈছিল। তথাপি পৰিবেশৰ মাজতো তাৰ স্কুলৰ মালীজনীৰ ছোৱালীজনীক তাৰ ভাল লাগি গৈছিল আৰু তাৰ থকাৰ সময়ত যেতিয়া তাই বাগিছাৰ পৰিবেশ চুলি মেলি থকা ময়ূৰীৰ খিলখিলিয়া হাঁহটিয়ে স্কুলৰ কথাও তাকে পাহৰাই পেলাইছিল। কিন্তু সি সদায় থাকিব পৰা নাছিল, কাৰণ মাক-দেউতাকৰ আই.আই.টি. পঢ়িবলৈ দিল্লীলৈ আহিবলৈ বাধ্য হ'ব অকলশৰীয়া হৈ পৰিল আৰু অত্যাধিক অধ্যয়ন যত্ন তথা জড়তা আঁতৰাবলৈ সি ছবি আঁকিব সময়তে সি বহুতো ল'ৰা-ছোৱালী লগ পালে আৰু ছোৱালী এজনীও সি লগ পালে যিয়ে অনৰ্গল হৰুৱাই হৰুৱাই পেটৰ বিষ তোলাই দিছিল। তাইৰ সময় কেনেকৈ পাব হয় সি গমেই নাপাইছিল। এনে পাই সকলো শিক্ষাৰ্থীৰ দৰে সিও ভালেই পাইছিল। ধেমালীবোৰত বেছিকৈ যোগদান কৰিব পৰা নাছিল। ধেমালীৰ পৰিবেশ আগতে পোৱা নাছিল বাবে সি সহজ হ'ব পৰা নাছিল।

এদিনাখন ৰাতিপুৱা গুই উঠি যেতিয়া তাৰ গুণ-গুণনি শুনিবলৈ পালে কথোটো জানিবলৈ সি

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয়

নিজৰ কাণকে বিশ্বাস কৰিব পৰা নাছিল। সি সপোনতো
 যে তাৰ 'বালমেট' আৰু কলেজৰ মেধাৱী ছাত্ৰ বোহনে
 হ'ব জৰী লৈ মৃত্যুক মাতি আনিব পাৰে। পোষ্টমোর্টেমৰ
 বোহন প্ৰায় ২ বছৰৰ পৰা ডিপ্ৰেছনত ভুগি আছিল আৰু
 কাম কৰিব লগা হ'ল। অনুভবে ভাৱি আচৰিত হয় মনত
 পলে মানুহে বাক এই জীৱনটোৰ মোহ ত্যাগ কৰিব পাৰে?
 বোহনক ভালকৈয়ে জানে। এই বোহনেই এদিন ক্লাছ শেষ
 ত এনেদৰে কৈছিল—"জানা অনুভৱ, মই এই জীৱনটোক
 গুৰু, নিজৰ কাৰণে নহলেও মোৰ মা-দেউতাৰ কাৰণে মই
 বিচাৰো, কৃষ্ণচূড়াল তলত প্ৰেয়সীৰ লগত একান্ত মনে
 পাতিব বিচাৰো, নিজেও হাঁহিব বিচাৰো, আনকো হেৰাব
 আমাৰ এই মনৰ কথা আমাৰ মা-দেউতাই কিয় বুজি
 কেতিয়াও নুশুধে আমাক প্ৰকৃততে আমি কি বিচাৰো?
 আমি যন্ত্ৰচালিত মানৱ হৈ পৰিছো। আমাৰ নিজা কোনো
 ভাললগা-বেয়ালগা অনুভূতি নাই। আমি ব্যস্ত হৈ পৰিছো
 বিবেক লৈ। কোনোবা দিনা তোমাৰ ব্যক্তিগত অনুভূতি
 কলৈ সুকণ্ঠা পাইছানে?" বোহনৰ এনেকুৱা কথাবোৰ শুনি
 ভিত্তি নাপায়। কাৰণ, এয়াই বাস্তৱ, এয়াই সত্য। সেয়ে অনুভবে
 মাথো নীৰবে শুনি যায়। "তুমি জানানে-আজিলৈকে মই
 কি নি পোৱা নাই, মুকলি আকাশৰ তলত জিৰাই আকাশখন
 চাই পোৱা নাই, বিয়া-সবাহৰ দৰে অনুষ্ঠানত গৈ পোৱা
 কেল জানো এটা বন্ধ কোঠা, অজ্ঞান কিতাপ আৰু তাৰ
 ৰি। যদি কেতিয়াবা এই যন্ত্ৰ মানৱ নিষ্ক্ৰিয় হৈ যায়, তেন্তে
 জীয়াই থকাৰ কোনো উপায় নাই। কিন্তু, মাহতে
 তেওঁলোকৰ ইচ্ছা তেওঁলোকৰ ল'ৰাই আই আই টি গ্ৰেজুৱেট

হ'ব লাগে আৰু চুট-টাই পিঙ্কি পৃথিৱী জয় কৰিব লাগে। কিন্তু মোৰ মা-
 দেউতাই এবাৰো চিন্তা নকৰে-তেওঁলোকৰ ল'ৰাই কি সপোন দেখি ভাল
 পায়, কি চিনেমা চাই, কি কিতাপ পঢ়ি, ভাল পায়, (কি চিনেমা চাই, কি
 কিতাপ পঢ়ি), বা কি মিউজিক শুনি ভাল পায়.....।" বোহনৰ এনেকুৱা
 কথাবোৰেই অনুভৱে ভাল পায় কিয়নো তাৰ জীৱনটোও যে বোহনৰ
 দৰে একেই বা হয়তো কলেজৰ প্ৰত্যেক গৰাকী ষ্টুডেণ্টৰ জীৱনটো সিহঁতৰ
 দৰেই থিয় বিকেল, য'ত প্ৰেকটিকেল বোলা বস্তুটো সিহঁতৰ জীৱনত
 সহজে বিচাৰি পোৱা নাযায়।

কিন্তু কিবা এটা অনুভূতিয়ে তাৰ মনটো জোঁকাৰি গ'ল আৰু
 হেৰুৱাকৈ সি বিচনাৰ পৰা নামি আহিল। নাই, সি আৰু এতিয়া এনেকুৱা
 জীৱন অতিবাহিত নকৰে য'ত হাঁহি-ধেমালী নাই, ভাল-বেয়া অনুভূতি
 নাই। কিন্তু, সি বোহনৰ দৰে এই জীৱনটোও ত্যাগ নকৰে। বোহনৰ
 মৃত্যুৰ কৰণ পৰিণতি সি দেখিছে কেনেকৈ যে তাৰ মাক-দেউতাকে
 একমাত্ৰ পুত্ৰৰ মৃত্যুত কান্দি কান্দি পাগলৰ দৰে হৈ পৰিছে। সি কেতিয়াও
 তাৰ মাক-দেউতাকে এনেকুৱা পৰিস্থিতিৰ মুখামুখি হোৱাটো নিবিচাৰে।
 সি আগৰ ময়ূৰীজনীক হেৰুৱাৰ দৰে এই পৰীজনীকো হেৰুৱাব নিবিচাৰে।
 তাৰ মনে যিটো কাম কৰি ভাল পায় সি এতিয়া সেইটোৱে কৰিব। সি
 তাৰ সিদ্ধান্তৰ কথা মাক-দেউতাককো জনাব যে সি এজন পেইন্টাৰহে
 হ'ব বিচাৰে। বোহনৰ মৃত্যুৰ বহুসময় জানি হয়তো তাকো হেৰুৱাৰ ভয়ত
 তাৰ মাক-দেউতাকে তাৰ কৰ্মত বাধা নিদিব। এটা নতুন সিদ্ধান্ত কৰিব
 পাৰি আজি তাৰ মনটো মুকলি লাগিছে আৰু কাইলৈৰ পৰা সি সন্ধান
 কৰি থকা তাৰ নতুন পৃথিৱীখনত সি ভৰি দিব পাৰিব। বহুদিনৰ সপোন
 বাস্তৱত পৰিণত হোৱাৰ আনন্দত সি তাৰ কলেজৰ সন্মুখৰ উদ্যানখনলৈ
 দৌৰি ওলাই আহিল আৰু সেই উদ্যানখনতে কাইলৈ পৰীৰ লগত মুকলি
 আকাশৰ তলত কথা পাতিবলৈ এডোখৰ-নিৰ্দিষ্ট ঠায়ে সি আজিয়েই
 বাছি থলে।

*****

সাতটা মহাপাপ

কৰ্মৰ অবিহনে সম্পত্তি

বিবেক অবিহনে আনন্দ

মানৱতা অবিহনে বিজ্ঞান

চৰিত্ৰ অবিহনে জ্ঞান

আদৰ্শ অবিহনে ৰাজনীতি

নৈতিকতা অবিহনে বাণিজ্য

ত্যাগৰ অবিহনে উপাসনা

—মহাৰা গান্ধী

যন্ত্রণাৰ শেষত

মানসী শৰ্মা
দ্বিতীয় বাৰ্মাসিক

গোটেই পৃথিৱীখনেই যেন অসুখত কেঁকাইছে। ঠিক অসুখ

নহয়, যন্ত্রণাত। হাতেৰে আঁতৰাই দিলেও যি অপ্রতিৰোধ্য, সুকণ্ঠাইন
প্ৰাচীৰেও প্ৰতিহত কৰিব নোৱাৰা এক্কাৰবোৰ যেন এখন গোন্ধ, স্পৰ্শহীন
অথাই সমুদ্ৰ। সৰ্বত্ৰই গ্ৰাস কৰা শত্ৰু-সৈন্যৰ উপস্থিতিৰ ভয় আৰু শংকাই
সমুদ্ৰৰ সজ্জাসক অধিক ব্যাপক কৰি তুলিছে। চিন-অচিন নৈশ চৰাই চিৰিকতি
জীৱ-জন্তুৰ মাতে নৈশ গাভীৰ্য আৰু অধিক জয়াল অথচ যন্ত্রণাকাৰত
কৰি তুলিছে। তমসাগ্ৰামী পথিকক কিষ্কিৎ পথৰ আভাস দিবলৈ জোনাকী
পৰুৱাও অনুপস্থিত। মাজনিশাৰ পৃথিৱীখন সঁচাকৈয়ে বহুসময়, ভয়াবহ,
যন্ত্রণাকাৰত। আস, এই খনেই সেইখন মায়াময় জগত নেকি, বিখনক
আমি নবক বুলি কওঁ? সৃষ্টি-কুবলীৰ ধোৱাত আচ্ছন্ন এই খনেই
জন্মবেদনাত কেঁকাই থকা সেই আদিম জগতখন নেকি? ক'ৰ পৰা ক'লৈ
আহিছোঁ, কলৈ যাম, কিয় যাম এই মুহূৰ্ত্তত এইবোৰ প্ৰশ্ন যেন আস।
ধোৱাৰে আবৃত বন্ধ কোঠা এটিৰ পৰা মুক্ত হ'বৰ বাবে সন্মুখত বহি এক
স্বাভাৱিক আচৰণ, মাথোঁ পোহৰৰ ক্ষুদ্ৰ চিটিকনি আৰু জিলিঙনিৰ আশাত
তীব্ৰ উন্মুখ আজি মানবেন্দৰ তুলুপ্তিত সজ্জা। এইখনেই সেই ভয়াবহ,
কুন্ধুছ জগত নেকি? যাৰ বৰ্ণনা আইতাকৰ মুখত শুনি তেওঁৰ কোলাত
কুছি-মুছি সোমাই পৰিছিল? আইতাৰ কথনভংগীত মুৰ্ত্ত হৈ পৰা ভয়াবহ
দৈত্যবোৰ, কিভুত-কিমাকাৰ জীৱ-জন্তুবোৰ আজি গহীনগভীৰ তমসাজ্জম
পৰিবেশত যেন সোঁ-শৰীৰে চকুৰ সমুখত দেখা দিব। মানবেন্দেই
আকাশলৈ চালে। ট-টকৈ জ্বলি থকা তৰাবোৰে যেন এক গভীৰ উৎকণ্ঠাত
পৰম্পৰে-পৰম্পৰলৈ চকু পিবিকিয়াই আছে। প্ৰকাণ্ড প্ৰকাণ্ড গছবোৰ
এই একাৰত একো একোজন আকাশ চুহী দানবৰ দৰে তালৈ চাই অট্টহাস্য
কৰি আছে। ঙ-কুউ-কু....., অট্টহাস্য নহয় সেয়া। সেয়া কোনো সজ্জাসিত

হাতীৰ বিকট চিঞৰ। অসহ্য যন্ত্রণা আৰু ভয়ত নিমজি
বহি পৰিল। বাওঁভৰিখন বিকল হৈছে। সোঁভৰিখনে
লেকেচিয়াই লেকেচিয়াই যাৰ? বাওঁভৰিৰ কলাফুলত
যেন তাৰ সমগ্ৰ শৰীৰটোকেই নহয়, গোটেই জগতখন
কৰি তুলিছে। জিভা শুকাই খৰখৰীয়া হৈছে। সেইবাবে
কষ্ট হৈছে। এটুপি পানী পিবলৈ পালেও যেন ফল
বিবৰ্ণ দেহটো পুৰণি বস্ত্ৰৰ দৰে পৰিত্যাগ কৰা সন্মুখ
আত্মাকপী পৰীটো যদি সুকণ্ঠকৈ মুক্তাকাশৰ পিনে উৰি
নিবৃতি পালেহেঁতেন এই যন্ত্রণাৰ পৰা, ভয় আৰু উৎকণ্ঠ
এনে সজ্জাসজনিত যন্ত্রণাৰ মাজতো কিয় জানো মানুহ
প্ৰবল হৈঁপাহ জন্মে। এই তমসাকপী দৈত্যৰ কোলাত
আতুৰ ক্ৰন্দন। কিযে অদ্ভুত, অবিশ্বাস্য এই গতানুগত
পৰুৱা মাথো এটি জোনাকী পৰুৱাৰ পোহৰ নহয়।
বেবৰ ফাঁকেৰে স্পষ্ট হোৱা হয়তো চাকিব পোহৰ
ঘূপজপকৈ উঠিল। আস! বাওঁভৰিখন অসাব হৈ গৈছে
তথাপিও সি সেই পোহৰক স্পৰ্শ কৰিবলৈ খাবই
বুলি জানিও মানুহ জীয়াই থকাৰ দৰে সিও জীয়াই
প্ৰাপ্তিত, লক্ষ্যপ্ৰাপ্তিত কুবলীৰ সৃষ্টি হলেও সেই কুবলী
আলোকৰ সন্ধান সিহঁতে পাবই। এনে এক চিৰাচৰিত
মানবেন্দেইত।

লাহে মাহে চাকিব পোহৰ বেছি উজ্জ্বল হৈ
মানবেন্দৰ দৃষ্টিত। বোধ হয় সেই গভীৰ অৰণ্যত
পথাৰৰ মাজত অৱতীৰ্ণ হৈছে। কাৰণ একমাত্ৰ
দুই-এটি খাল-দোণ্ডৰ বাহিৰে সি একো অতিক্ৰম
নাই। এই পথাৰত উপস্থিত হোৱাৰ পৰা সি এটি
সেয়া হৈছে স্ত্ৰ-স্নান্য এতিয়া বিজ্ঞাত। তাৰ পিচ লোৱা
সিহঁতেই পথাৰৰ মাজত সিহঁতৰ ছন্দপতন ঘটি
মাজত সিহঁতে সাজি লোৱা চৰাই বাঁহৰ দৰে বিশ্ৰাম
শত্ৰু-সৈন্যৰ ধাৰা সাৰ গুলী বৰ্ণত চূৰমাৰ হৈ
অক্ৰমণত হতভম্ব সিহঁতে তেতিয়া ফৰিং চিটিকাৰদৰে
আঁতৰোতে অকস্মাৎ এটি গুলী আহি এই বাওঁভৰি
কিযে যন্ত্রণা। গুলীটো ভৰিৰ ভিতৰলৈ সোমাই থাকিল।
আজুৰি আনিব সমগ্ৰ যন্ত্রণাৰ উৎস সেই গুলীটো। কি
হাতেৰে অসম্ভৱ।

হয়,হয়! পথাৰৰ অন্ত মানেই বোধহয় গাঁওখন।
মানবেন্দেই অনুভৱ কৰিলে দুই-এটি পঁজাঘৰ আৰু
শৰীৰ তামোল আৰু নাৰিকল। অত-ত'ত বাঁহনি তাৰ
হৈ পৰা চাকিব পোহৰ। কিয় জানো মানবেন্দৰ মনত
এটি অনুভৱ। এই নিৰ্দিষ্ট তেল-শলিতাৰ আধাৰত
যেন তাৰ ভয় দেহ-উপত্যকাত অস্থিৰ হৈ পৰা প্ৰাণ
আধাৰতেই সি ক্ৰমাৎ চাকিটোৰ ওচৰ চাপিছে। চাকি

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয়

সিও যেন মৃতপ্রায় হৈ পৰিব। ঠিক এই মুহূৰ্ত্তিতেই সকলো প্ৰাণীয়ে একো একোজন ত্ৰানকৰ্তা, উদ্ধাৰকৰ্তাৰ কাৰে। মানবেশ্বৰই মন কৰিলে বাঁহৰ বেৰ এখনে চাকিটোৰ সত্ত্বেও বাধাৰ সৃষ্টি কৰিছে। তাৰমানে চাকি স্থলি থকা সত্ত্বেও সি আহি উপস্থিত হৈছে। মানবেশ্বৰই অনুমানেৰে মুখ বিচাৰি ল'লে। পদূলিমুখৰ বাঁহৰ হংকমাকেই ডাল লৈকেচিয়াই লেকেচিয়াই পোহৰৰ উৎস ঘৰটোলৈ বুলি গৈ মুৰামুখত শব্দ শুনি মানবেশ্বৰ বৈ গ'ল। কোনোবাই কেঁকাই আছে। এই কেঁকনি যেন ইমান সময়ে যজ্ঞপাতত ভাববী প্ৰকৃতিৰ। যজ্ঞপাত কেঁকাই থকা এগৰাকীৰ ওচৰলৈ ত্ৰাণাকাতৰৰ আগমন। মানবেশ্বৰই কি কৰিব কি নকৰিব, ওচৰত যদি অন্য কোনোবা পৰিয়াল আছেও এই মুহূৰ্ত্তত মন সি অসমৰ্থ। আহত ভৰিখনৰ লগতে যেন তাৰ সমস্ত শক্তি কোঙা হৈ পৰিছে। অষ্ট-কষ্ট শুকাই গৈছে। মানবেশ্বৰই মূৰটো ঘূৰোবা যেন অনুভৱ কৰিলে। সি ঠাইতেই পৰা ভাঁহি আহিল এক উৎকণ্ঠিত নাৰীকণ্ঠ, কোন? কেঁকনি কিছু সময় বন্ধ হৈ গ'ল। নাৰীকণ্ঠই পুনৰ প্ৰশ্ন কৰিছত সকলো মৌন। হঠাৎ কেঁকনিযুক্ত নাৰীকণ্ঠই চিঞৰী কৰি এই মাজ নিশা অকলে বাহিৰলৈ নোলাবি। মই কাবৌ কৰে নুখুলিবি। নাৰীকণ্ঠই মাত লগালে-তই মা চিন্তা নকৰিবি। মই কৰিছত হৈছাওঁ। মই চকু মেলি চাই আচৰিত হ'ল। সি এখন বিচনাত শুই বসি অচিন চৰাই কোঁহালি শুনি ভালদৰে নিৰীক্ষণ কৰি কৰিছত কিঞ্জিৎ পোহৰে লুকাভাকু খেলিছে। সি মনত কৰিলে বিগত নিশাৰ ঘটনাবোৰলৈ। হয়, হয় সি চাকি মনৰ সমুখত অশেষ কষ্টেৰে থিয় হৈ আছিল। তাৰ পিছত কৈ নেজানে। মনৰ পালে? মই নিজ চকুক বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পালে। মেবেলা চান্দৰ পানী বোড়নী। তিতা চুলিবোৰ গামোছা এখনেৰে মেৰুৱাই লৈ হয় এইমাত্ৰ গা-পা-মুই আহিল। তাই বিজ্ঞানখন ভালদৰে কৰিলে, মই মুখ-হাত ধুবলৈ পানী দিওঁ। তাৰ পিছত চাহখাব লৈ একো ক'বলৈ, সুধিবলৈ আহৰি নিদি গাভৰুগৰাকী পুনৰ এখন গামোছা, পানী এমগ আৰু এটি ডাবৰ আনি দিয়া ঠিক কৰি দিলে। মুখ ধোৱক।

মানবেশ্বৰ আচৰিত হ'ল। এজন ডেকা ল'ৰা হৈ বিচনাতেই মুখ ধুব কেনেদৰে সি? নাই, মই বাহিৰত মুখ ধুম। মানবেশ্বৰ আপত্তি শুনি গাভৰুজনীয়ে ক'লে-মই আমাৰ ফটাকানিৰে ভৰিখন বান্ধি থৈছোঁ। উঠিলে কষ্ট পাব। মানবেশ্বৰই কন্দলখন আঁতৰাই আঘাতপ্ৰাপ্ত ভৰিখন চালে। আমাৰ দৰে দুখীয়াৰ ঘৰত ডেটোল অথবা বেণ্ডেজ নেথাকে। সেয়ে মই গৰম পানীৰে তেজবোৰ, আঘাতৰ ঠাই টুকুৰা ধুই এইদৰে বান্ধি থৈছোঁ। উঠিলে আপুনি বৰ কষ্ট পাব। প্ৰশান্ত মুখৰ, মিঠা বৰণীয়া, লাহীদেহৰ ছোৱালীজনীলৈ চাই মানবেশ্বৰই ক'লে কষ্ট পালেও মই এই দৰে ইয়াত মুখ নোধোঁ। মানবেশ্বৰ বিচনাৰ পৰা উঠিল। ভৰিখন বিচনাৰ পৰা নমোওঁতে ছোৱালীজনীয়ে সহায় কৰিলে। ধন্যবাদ। আপোনাৰ নামটো? ঘৰটোৰ বেৰ এখনত হাত দি থিয় হোৱা মানবেশ্বৰলৈ চাই ছোৱালীজনীয়ে ক'লে,—মোৰ নাম মধুৱালা। সকলোৰে মাজনী বুলিয়েই মাতে। আপুনিও এই নামেৰে মাতিব পাৰে। হাতত পুনৰ পানীৰ মগটো আৰু গামোছা খনলৈ মধুৱালা মানবেশ্বৰ পিছেপিছে আহি থাকিল। হঠাৎ আন এটা কোঠাত মানবেশ্বৰ বৈ গ'ল। বিচনাত এটি জৰাজীৰ্ণ নাৰীমূৰ্ত্তি যেন পৰি আছে। মাথো দুচকু অমৰাণ্ডটিৰ দৰে জিলিকি আছে। এয়া মোৰ মা। মধুৱালাই চিনাকি কৰি দিয়াৰ লগে লগে মানবেশ্বৰ দুহাতে নমস্কাৰ ভংগী ল'ব খুজিছিল যদিও সমৰ্থ নহ'ল। হঠাৎ সেই কোঠাটোৰ পৰা বাহিৰ হ'বলৈ খোজোতেই কোঠাটোৰ এচুকত স্কুলৰ মালাৰে সজাই থোৱা ফটো এখনলৈ মূৰ্ত্তি পৰাত মানবেশ্বৰ বৈ গ'ল। সি ভয়ে ভয়ে ফটোখনলৈ আকৌ মধুৱালালৈ চালে। সেয়া মোৰ দেউতা। উগ্ৰপৰ্ব্বীয়ে এসপ্তাহৰ আগতে গুলীয়াই মাৰিলে। যাৰফলত মাৰ অৱস্থা আজি এনে। মানবেশ্বৰ আহি ঘৰটোৰ কাঠিত উপস্থিত হ'ল। মধুৱালাই আগবঢ়াই দিয়া পানীৰে সি মুখ ধুলে। গামোছাৰে মুখ মচিলে। মোক পানী এগিলাছ দিব? মধুৱালা আচৰিত হ'ল। যুৱকজনে কাঠিৰ পৰা চোতালত নামি ঘৰৰ কাঠৰ খুঁটা এটাত ধৰিলে। তাৰ পেণ্ট চাৰ্টযোৰ ঠিক কৰিবলৈ বৃথা চেষ্টা কৰি আছে। পানী কিয়, মই চাহ বনাইছোঁ আপোনাৰ কাৰণে। বলক ভিতৰলৈ। মধুমালাৰ কথালৈ কৰ্ণপাত নকৰি মানবেশ্বৰ ঠাইতেই থিয় হৈ থাকিল। মই চাহ নেখাওঁ। পানী এগিলাছ দিলেই যথেষ্ট। মানবেশ্বৰই

পুনৰ ক'লে।

মই পানী নিদিওঁ।

মানবেন্দ্ৰই চকুখাই মধুৱালাৰ পিনে চালে।

মোৰ কথা মতে আপুনি যদি ভিতৰলৈ নেযায়, চাহ-পানী
নেখায় তেন্তে মই আপোনাক পানী নিদিওঁ।

হয়, হয়। মধুৱালাৰ মুখেৰে কথাষাৰ ওলাইছে। তাইৰ মুখ-মণ্ডল
ইতিমধ্যে মান-অভিমানৰে ভৰি পৰিছে।

মই নিচেই পুৱাতে চহৰৰ পৰা ডাক্তৰ আনিবলৈ মানুহ পঠিয়াইছোঁ।
ডাক্তৰ আহি যদি আপোনাক নেপায় মই মিছলীয়া নহ'মনে?

মানবেন্দ্ৰ আৰু আচৰিত হোৱা পাল। এই গাভৰু অকলশৰীয়া
ছোৱালীজনীয়ে ডাক্তৰো মাতি পঠিয়ালে। অথচ তাই নেজানে তাইৰ
দেউতাকৰ মৃত্যুৰ চৰম সত্যটো। এতিয়া ডাক্তৰ আহক, গৰিৰ মানুহে
জানক, তাৰ পিছত তাক শত্ৰু-সৈন্যই। নাই, নাই মই ইয়াত এখন্তেকো
ধাকিব নোৱাৰোঁ। ভৰিৰখনৰ যত্নশাত কৈয়ো যেন এই যত্নশা অধিক
কষ্টকৰ। অসহ্য। প্ৰায় পাগলৰ দৰে হৈ পৰা মানবেন্দ্ৰই চিঞৰি উঠিল,
মই ইয়াত এখন্তেকো নেথাকো।

নাই, আপুনি থাকিবই লাগিব।

পুনৰ সেই দীপ্ত, দৃঢ় অথবা ব্যঞ্জকঠ। মানবেন্দ্ৰই
চকু-মুখতেই সেই দীপ্তি, দৃঢ়তা ব্ৰজৰ কঠিনতা
আপুনি কিয় পলাব খুজিছে মই জানো। মই পেট
কেতিয়াও নলওঁ। প্ৰতিশোধে কেতিয়াও সত্ৰাস-
নোৱাৰে। একেদৰে হত্যািও কোনো বিপ্লৱ অথবা
প্ৰাপ্তিত উপনীত কৰিব নোৱাৰো। এই মুহূৰ্ত্তত
হত্যা কৰা উপপন্থী নহয়। মোৰ সম্মুখত মোৰ
দুৰ্গত, বিধকল্প ব্যক্তি। আপোনালোকৰ বিপ্লৱৰ
শব্দটো হয়তো ক্ৰমাৎ হেৰাই যাব পাৰে, কিন্তু আমৰ
অন্তৰত এই শব্দটো হেৰাই যোৱা নাই।

মধুৱালা মানবেন্দ্ৰৰ ওচৰ চাপিল। সি ইতিমধ্যে
মুখখন আওজাই থিয় হৈ আছে। মধুৱালাই তৰ
সুৰত ক'লে, মই কথা দিছোঁ, আপুনি সম্পূৰ্ণ সুস্থ
ঘৰত নিজৰ ককাইদেউৰ দৰে বাখিম।

মানবেন্দ্ৰই মধুৱালাক সাৱটি ধৰি

*****

*"If you are patient in one moment of anger
you will escape a hundred days of sorrow"*
Chinese Proverb

B.H.B. College,

আশাৰ সপোন

যতিয়া ভাগে

কৃষ্ণা বৰুৱা
প্রথম যান্ত্ৰাসিক

বিয়ালৈ আৰু মাত্ৰ এসপ্তাহ বাকী। ঘৰখনত এটা উখল-
শব্দৰ সৃষ্টি হৈ আছে। সকতে পিতৃহাৰা পপীৰ মাক আৰু
সকলোজনৰ ওপৰত সকলোবোৰ দায়িত্ব পৰিছিল। সকৰে
মৰম পপী কপৱতী তথা গুণৱতীও আছিল। এখন সন্ধান
একমাত্ৰ ল'ৰা মৃগালৰ লগত পপীৰ বিয়াৰ ঠিক হৈছিল।
ঘৰখনলৈ চাই কোনো ধৰণৰ দাবী জনোৱা নাছিল। গাঁওখনৰ
সহযোগত পপীৰ বিয়াখন ভালদৰে পাৰ হৈ গ'ল। কপালত
লৈ আশাৰ সপোন ৰচি পপী নতুন ঘৰখনক আপোন
কবিলে। তাইৰ একমাত্ৰ স্বামী আৰু শাৰুয়েকৰ সৈতে
পৰিয়াল এখন পাইছিল। কিন্তু তাই সুখী হ'ব নোৱাৰিলে।
সেই চৰ অহা আত্মীয় তিবোতা কিছুমানে তাইৰ ঘৰৰ পৰা কি
কি তাই কৈছিল "মই ঘৰৰ পৰা সামৰ্থ্য অনুশীলনী আনিছো
কমীয়ে বেছি অলঙ্কাৰ ভাল নাপায়।" কিন্তু এই কথাবোৰ
তাইৰ সংসাৰৰ জুই হৈ পৰিল। লাহে লাহে আনে কোৱা
তাইৰ শাৰুয়েকক ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে। আনকি মাকৰ
মৃগালেও আনৰ পত্নীৰ লগত বিজাই চাই তাইক অৱহেলাৰ
হ'বিলে। তাই প্ৰথমতে বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল যদিও

তাইক কোনেও বুজিবলৈ চেষ্টা নকৰিলে। পপীয়ে মানসিক অন্তৰ্দৰ্দত
ভুগিছিল। অৱশেষত মৃগালে পপীক বিচ্ছেদৰ ভাবুকি দিছিল। পপীৰ
মুৰত আকাশী সৰগ ভাঙি পৰিছিল।

ইতিমধ্যে পপীয়ে জানিব পাৰিছিল যে তাই মাক হ'বলৈ ওলাইছে।
কথাৰ ক'লে মৃগালৰ কিজানি পৰিৱৰ্তন হ'ব। কিন্তু পিতৃ হ'বলৈ ওলোৱা
মৃগালে তেতিয়াও কোনো গুৰু দিয়া নাছিল।

অৱশেষত সেয়ে হ'ল। পপীয়ে যেতিয়া লাহে লাহে মানসিক শান্তিৰ
উপৰি শাৰীৰিক শান্তিত ভুগিব লগা হৈছিল তেতিয়া তাই সন্তানটিৰ কষ্ট
হোৱাটো সহ্য কৰিব পৰা নাছিল আৰু মাকৰ ঘৰলৈ গৈ জীয়া জুই হিচাপে
থকাৰ হেঁপাহো তাইৰ নাছিল। এদিনাখন পপীয়ে টোপনিত মৰমলগা
স্বামীক অকলশৰে এৰি আত্মহত্যাৰ বাট উলিয়াই লৈছিল। মৃগালৰ বাবে
এৰি থৈ গৈছিল মাথোঁ তাইৰ হাতৰ আঙুলিৰ কেইতামান বজা-বজা শব্দ
এখন কাগজত। "মৰমৰ মৃগাল, মই আহিলো। ইমানদিনে মোক কৰা
শান্তিৰ বাবে মই তোমাক ক্ষমা কৰি দিছো কিন্তু মই আমাৰ হ'ব লগা
সন্তানটিৰ বাবে কোনোদিনেই তোমাক ক্ষমা নকৰিম। আৰু মই ঘৰলৈ
উভতি গ'লে তোমালোকৰ দৰে কোনো কাপুৰুয়েই মোক বিয়া কৰোৱাৰ
বাৰে আগবাঢ়ি নাহিব। কিন্তু মই আঁতৰি গ'লেও তোমাৰ কাৰণে কোনো
ছোৱালীৰ অভাৱ নহ'ব। মোৰ এটা মাত্ৰ অনুৰোধ তুমি দ্বিতীয় বিবাহ
কৰাৰা, কিন্তু তুমি যৌতুকৰ কাৰণে কোনো দ্বিতীয় 'পপী' ক শান্তি নিদিবা।
মোৰ কথাখিনি পঢ়ি তুমি যদিও অনুতপ্ত হ'বা-মই নাজানিম। কাৰণ মই
তোমাৰ পৰা বহু দূৰলৈ আঁতৰি আহিছো।"

পিছদিনা ৰাতিপুৱা মৃগালে পপীক বিছনাত পোৱা নাছিল। পাইছিল
মাথোঁ এটুকুৰা কাগজ য'ত আছিল পপীৰ সমস্ত হৃদয়ৰ ব্যাকুল বেদনা।
পপীৰ মৃত্যুৰে যেন মৃগালৰ চকু মেল খোৱালে। মৃগালে কাগজখন
হাতত লৈ নীৰবে উচুপি উঠিছিল আৰু সেই চকুপানীয়ে ধোৱাই নিছিল
মৃগালৰ হৃদয়ত থকা সকলোবোৰ ঘৃণা। কিন্তু পিছ মুহূৰ্ততে সি ভাগি
পৰিছিল ইমানদিনে কবি অক্ষয়লৰ বাবে। নিকা, স্বচ্ছ হৃদয়খন দেখুৱাবলৈ
সি আৰু তাইক কোনোদিনেই নাপাব। বাথকমৰ বেলিগুত ওলমি থকা
পপীৰ দেহৰ সৎকাৰ কৰিবলৈ মৃগালে সাহস কৰা নাছিল। মৃগালে
চোতালত গোটেই ৰাইজে আওৰি থকা পপীৰ জীৱহীন শৰীৰৰ ফালে
আও ৰাই হৈছিল। মৃগালে পপীৰ কপালত এটি চুমা আঁকি দিছিল। পপীৰ
কপালৰ সেন্দূৰৰ ফোঁটটো আজি আৰু বেছি উজ্জ্বল দেখিছিল মৃগালে।
মৃগালে নিজকে বিশ্বাস কৰিব পৰা নাছিল যে পপী জীয়াই থকা অৱস্থাত
কোনোদিনেই এনেকৈ তাইক মৰম কৰা নাছিল। মৃগালে পপীৰ হৃদয়ৰ
কথা বুজিবলৈ কোনোদিনেই চেষ্টা কৰা নাছিল।

পপীৰ মৃত্যুৰ পিছত মৃগালৰ জীৱনত আৰু একো নাছিল। যি আছিল
তাক সি নিজেই ধ্বংস কৰিছে। কি নাছিল তাৰ? টকা-পইচা, ধনীয়া

ঘৰআৰু এগৰাকী সুন্দৰী পত্নী। কিন্তু তাৰ ভাগ্যচক্ৰৰ বাবে কোন দায়ী, সি নিজেই নে আন কোনোবা। পৰ্পীৰতো একো দোষ নাছিল। নিজৰ পছন্দত সি পৰ্পীক পত্নীৰূপে গ্ৰহণ কৰিছিল। পৰ্পীৰ মৃত্যুৰ প্ৰকৃত কাৰণটো কি? তাইক কৰা নিৰ্যাতন, সমাজত মুখা পিন্ধা ভদ্ৰলোকৰ তিবোতাই পিন্ধা অলংকাৰ দেখি পৰ্পীক হাত, কাণ, ডিঙি-ভৰাই দিব নোৱাৰা যৌতুক। কিহৰ অভাৱত সি যৌতুকৰ লোভ কৰিছিল। সি নিজকেই চম্ভালিব পৰা নাছিল।

দিন বাগৰি গ'ল। মৃগালে সন্ধিয়া ঘৰলৈ উভতি আহি শূণ্য ঘৰখনত একো পোৱা নাছিল। কোনে তাক অহাৰ লগে লগে একাপ গৰম চাহ আনি দিব। অবশেষত মৃগালে বন্ধুবৰ্গৰ দাবীত দ্বিতীয় বিবাহৰ কথা ভাবিবলৈ বাধ্য হৈছিল। আনহাতে বৃদ্ধকালত মাকক চোৰা-চিটা কৰাৰ কাৰণে এগৰাকী পত্নীৰ অভাৱ মৃগালেও কৰিছিল। মৃগালে পৰ্পীৰ ঠাইত কুঁৱলী, নামৰ ছোৱালী এজনীক স্থান দিছিল। প্ৰথমতে মৃগালে পৰ্পীক যিদৰে সহজভাৱে লৈছিল কুঁৱলীকো ঠিক তেনেদৰে লৈছিল। পুৰা উঠাৰ পৰা বাতি শুৱালৈকে কুঁৱলীয়ে মৃগালৰ সকলো পৰিচৰ্যা কৰিছিল। কিন্তু মৃগালে কুঁৱলীক হৃদয়ত স্থান দিব পৰা নাছিল।

আজিকালি মৃগাল যেন আগৰ দৰে নহয়। সকলো সময়তে হাঁহি মুখে থকা মৃগালৰ মুখৰ হাঁহি ম্লান পৰি গৈছিল। প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে কেৱল পৰ্পীৰ ছবিয়ে মৃগালক পাগল কৰি তুলিছিল। পৰ্পীৰ দৰে ৰূপ কুঁৱলীৰো আছিল কিন্তু মৃগালে কুঁৱলীক আপোন কৰি ল'ব পৰা নাছিল। মৃগালৰ মনৰ অবস্থা বুজিব খুজি কুঁৱলী ভাগৰি পৰিছিল। কুঁৱলীয়ে মৃগালৰ জীৱন কাহিনী জানিও কিয় বিয়াত মত দিছিল সেই কথা সি নিজেই বুজিব পৰা নাছিল। তাৰ কেতিয়াবা ভয় লাগে পৰ্পীৰ দৰে কুঁৱলীয়েও তাক অকলশৰে এৰি থৈ যাব নেকি? নাই কেতিয়াও নাযায়। কিয়নো পৰ্পীৰ লগত যি ভুল কৰিছিল, কুঁৱলীৰ ওপৰত সি সেই ভুল কৰা নাছিল। আৰু কেতিয়াও সেই ভুল নকৰে। দিন বাগৰি গৈ দুবছৰ পাৰ হ'ল। মৃগাল আৰু কুঁৱলীৰ কোনো পৰিবৰ্তন হোৱা নাছিল। কুঁৱলীয়ে মাজে মাজে মৃগালক মাত্ৰ এটা কথা কৈছিল—“আমাক সন্তান লাগে, এনেকৈয়ে

দিনবোৰ পাৰ হৈ গ'লে আমি সুখী হ'ব নোৱাৰিম। উল্ৰৰ নিদি মনতে ভাবিছিল জীৱনত বহুতো সুখ পাইছে কিন্তু কুঁৱলীয়ে বিচৰা মতে মৃগালেও সন্তান জনাইছিল। কুঁৱলীয়ে হোৱাৰ আশা আছনে নাই তাৰ সন্দেহ আছিল। কুঁৱলীয়ে চাৰি বছৰ হ'ল। মনক সান্তনা দিব নোৱাৰি কুঁৱলীয়ে কৈছিল। আনকি কুঁৱলীয়ে এনেদৰে কৈছিল যে—“আমি ক'ব যে পৰ্পী মাক হ'ব নাপালে।” মৃগালে নিমাত হৈ কৈছিল—“ক'ব যে মৃত্যুৰ সময়ত পৰ্পী গৰ্ভৱতী আছিল। ক'ব যে নহয় বুলি স্বীকাৰ কৰিছিল।

মৃগালৰ মৰহি যোৱা জীৱন আৰু কেতিয়াও সন্তানক লৈ কুঁৱলী আৰু মৃগালৰ মাজত যি মনোভাৱ মৃগালৰ জীৱন আকৌ অন্ধকাৰ কৰিলে। অবশেষত তাৰ জীৱন কাহিনী ক'বলৈ বাধ্য হৈছিল। যৌতুক কৰা অত্যাচাৰে তাইৰ মৃত্যুৰ ঘাই কাৰণ আছিল। নিমিলিল সেই কথাৰ প্ৰমাণ দিবলৈ মৃগালে কৈছিল—“গৰ্ভত তাৰ সন্তান আছিল। যি সন্তানৰ বাবে পৰ্পীৰ ক্ৰমা নকৰিলে। কথাবোৰ শুনি কুঁৱলীয়ে উচুপি উচুপি দৰে সহজ-সবল পত্নীৰ লগত মৃগালে সসন্মত নোৱাৰিলে। পৰ্পীৰ সন্তানক হত্যা কৰাৰ বাবে সি সন্তান সেয়েহে কুঁৱলীয়ে মৃগালক কোনোদিনেই সন্তান নি

আনহাতে পৰ্পীৰ কাৰণে কৰা ভুলৰ বাবে কৈছিল, “সমাজত ভদ্ৰলোক হৈ নিৰ্ভৰ পত্নীক বৈশিষ্ট্য পথলৈ ঠেলি দিছিল। তেনেকৈ কাপুকুৰৰ লগত মতাপপ” এৰি যেনেকৈ মৃগালে পৰ্পীক বিয়া কৰিছিল, ঠিক তেনেকৈ আজি কুঁৱলীয়ে মৃগালক বিচ্ছেদৰ প্ৰস্তাৱ আগবঢ়াইছিল। মৃগাল মাথোঁ অচিৰ বাবে অপৰাধী আৰু কুঁৱলীৰ বাবে কাপুকুৰ, ঘৰ হ'ব আছে, মৰহি গৈছে আশা।

*****

B.H.B. College

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয়

শাৰ পোহৰ

লিপিকা দেৱী
প্ৰথম বাৰ্ষিক

হ'ল। দীঘলীয়া যাত্ৰাৰ সময় পাৰ হৈ গ'ল। বাছখন ইতিমধ্যে অভয়াপুৰী পাইছেগৈ। ছোৱালীজনীয়ে বাছ আস্থানত নামিল। পিছে পিছে অৰিন্দমেও নামিল, নিশ্চয় এখন লৈ ছোৱালীজনী তাৰ পৰা আঁতৰি গ'ল। অৰিন্দমেও তাৰ পৰা লাহে লাহে পেহীয়েকৰ ঘৰৰ পিনে খোজ ল'লে।

পিছদিনা পেহীৰ ঘৰতেই সেইজনী ছোৱালীৰ আৰ্বিভাৱ হ'ল। অৰিন্দমক দেখি ছোৱালীজনীও আচৰিত হ'ল। অৰিন্দমেও ভবাই নাছিল ছোৱালীজনীক পেহীৰ ঘৰত আকৌ এবাৰ দেখা পাম।

১- 'আপুনি ইয়াত'। কৌতূহলেৰে তাই সুধিলে।

২- হয়। আচৰিত যেন লাগিছে। এই খন মোৰ পেহীৰ ঘৰ। অৰিন্দমে ক'লে।

৩- আচৰিতেই লাগিছে। আপুনি দেখোন এবাৰো কোৱা নাই। তাই হাঁহি মুখেৰে ক'লে।

৪- ক'বলৈ সুবিধা জ্ঞানো পাইছো। সি ক'লে। ছোৱালীজনী ৰঙা পৰি গ'ল।

৫- যোৱাকালিৰ কথা এতিয়াও যেন মনত ৰাখিছে। তাই ক'লে।

৬- নাই। অৰিন্দমে উত্তৰ দিলে।

৭- ছ'ৰী, যোৱাকালি মই আচলতে মানসিকভাৱে সুস্থিৰ নাছিলো বাবেই.....। আবেলি পৰত আমাৰ ঘৰলৈ ফুৰিবলৈ আহিব। কাষতেই আমাৰ ঘৰ। আহিব কিন্তু। যদি নাহে তেনেহ'লে ভাবিম আপুনি মোক ক্ষমা কৰা নাই।

৮- নিশ্চয় আহিম। অৰিন্দমে ক'লে।

এনেতে ঘৰৰ ভিতৰত পৰা পেহীয়েকে মাত লগালে শ্ৰুতি ক'লি আগৰ পৰা চিনি পাৰ নেকি? ঠিক আগৰ পৰা নহয়। যোৱাকালি বাছত উঠাৰ পৰা। বৰ ভাল ছোৱালী পেহীয়েকে ক'লে। কিন্তু দুৰ্ভাগীয়া ছোৱালীজনীৰ দুৰ্ভাগ্য পিছ এৰা নাই। কেনেকৈ দুৰ্ভাগ্য? আগহেৰে অৰিন্দমে সুধিলে। চাৰি বছৰ আগত তাইৰ দেউতাকৰ অকালতে মৃত্যু হ'ল। বৰ্তমান সিহঁতৰ ঘৰত তিনিজন সদস্য শ্ৰুতি, শ্ৰুতিৰ মা আৰু সৰু ভায়েক এজন। পিতাকৰ মৃত্যুৰ দুবছৰ পিছত শ্ৰুতিৰ বিয়া হ'ল। শ্ৰুতিৰ বিয়া হৈছে নিৰুই নোৱাৰি আচলতে। আজিকালিৰ ছোৱালীবিলাক বেছি 'আপ টু ডেট' হৈছে। নহয়নে পেহী। অৰিন্দমে অলপ ধেমেলীয়া সুৰত ক'লে।

৯- বিয়া হৈছে নহয়, হৈছিলহে। পেহীয়েকে ক'লে।

১০- মানে? সি ক'লে।

১১- বিয়াৰ তিনিমাহ পিছতেই তাই স্বামীৰ বাছ দুৰ্ঘটনাত মৃত্যু হ'ল। লগে লগে অৰিন্দমৰ মূৰত যেন বজ্ৰপাত পৰিল। সি থমকি ৰ'ল।

১২- ইমান নিষ্ঠুৰ খেল বিধাতাই তাইৰ লগত খেলিব পাৰেনে? সি ক'লে দ্বিতীয় কোনো বিবাহ?

১৩- নাই, নাই তাইবো ইচ্ছা নাই, আহিলেও বয়সীয়া দৰা আহে সেইবাবেই। পেহীয়েকে ক'লে।

১৪- কিয়, তাই বয়সীয়া দৰাৰ লগত বিয়াত বহিব। তাই এজনী যুৱতী,

খন যাব পূৰ্বা দহ বজাত। অৰিন্দমে পাছে আধা ঘণ্টামান
আস্থান পালেগৈ। খবৰ কাগজ এখন কিনি এনেয়ে আঁত
বৈ থাকিল। অলপ পাছতে বগা চুৰিদাৰ পিন্ধা এজনী
কৰকৈ আহিল। অৰিন্দমে এবাৰ আঁৰ চকুৰে তাইলৈ চালে।
তাৰ বাছখনে 'পি-পি' কৈ এটা হৰ্ণ বজাই দিলে। বাছখন যাবৰ
পূৰ্বৰ পৰা অভয়াপুৰীলৈ তাৰ শুভ যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিব।
একেবাৰে শেষত উঠিল। তাৰ ছিট নম্বৰ দহ, তাতে
বহি আছে। খিৰিকীৰ ওচৰত ছিট বাবেও হ'ব পাৰে। সি
কৈ- 'এককিউজ মি' দহ নম্বৰ ছিটটো.....। ছোৱালীজনীয়ে
চাইকৈ চাই ননম্বৰ ছিটটো লৈ আহিব খুজিলে।

সি যদি দিগদাৰি পাইছে তাতে বহক। অৰিন্দমে লৰালৰিকৈ
কৈ আকৌ এবাৰ কেবাহিকৈ চাই ছোৱালীজনী পুনৰ খিৰিকীৰ
টোলৈ গ'ল আৰু খিৰিকীৰে বাহিবলৈ চাই থাকিল। সি ন
ছিল। বাছখন ইতিমধ্যে গতি কৰিছে। আধা ঘণ্টা পাৰ হৈ
জনীয়ে তেতিয়াও বাহিবলৈ একেবাহে চাই আছে। প্ৰাকৃতিক
কলকৈ উপভোগ কৰিছে বোধ কৰে।

ক'লে তাইৰ মনত কি? অলপ কৰ্কশ মাত্ৰে ছোৱালীজনীয়ে
আপোনাৰ ওৰফিখন উৰি আহি দিকদাৰ কৰিছে। সি
ক'লে।

তাই গ্ৰাহখন ঠেঙ্গিলে আৰু ওৰফি খন ঠিক কৰি ল'লে।
আপুনি অভয়াপুৰীলৈ যাবনে? অৰিন্দমে আগ্ৰহেৰে ক'লে।
সম্পূৰ্ণ বিবক্তিতে তাই উত্তৰ দিলে।

ক'লে নাছিল যে এটা সাধাৰণ প্ৰশ্নত ছোৱালীজনীয়ে ইমান
অৰিন্দমে ছোৱালীজনীৰ ব্যবহাৰত নিজেই যেন লজ্জিত

সুন্দৰী লগতে শিক্ষিত ছোৱালী। ভাল দৰা এজন পাব লাগে আৰু পাবই জোৰ দি ক'লে সি। অকল তিনিমাহত এজনী গাভৰু ছোৱালী কেতিয়াও বিধৱা হ'ব নোৱাৰে। এইটো তাইৰ দুৰ্ভাগ্য। আপোনালোকে তাইক বুজাই ক'ব। নিশ্চয় তাই বিয়াত মত দিব। নহ'লে ছোৱালীজনীৰ জীৱনটো ধ্বংস হৈ যাব, নৰকত পৰিণত হ'ব তাইৰ সুন্দৰ জীৱনটো।

আমি আটাইয়ে শ্ৰুতিক বুজাইছো কিন্তু আমাৰ কাৰো কথা কৰ্পপাত নকৰে। কিজানি তোৰ কথা মানিব পাৰে। অৰিন্দম কবিছোন বোপাই। ছোৱালীজনীৰ কাৰণে মোৰও বৰ দুঃখ লাগে। পেহীয়েকে ক'লে।

আবেলি অৰিন্দম শ্ৰুতিহঁতৰ ঘৰলৈ গ'ল। 'অ' অৰিন্দম দা দেখোন' আহক। ভিতৰলৈ আহক। মা, এইজনেই অৰিন্দম দা। আহা বোপাই, ভিতৰলৈ আহা, তাইৰ মাকে ক'লে। তোমালোকে কথা পাত। মোৰ অলপ কাম কৰিব লগীয়া আছে বুলি কৈ তাইৰ মাকে পাক ঘৰত সোমাল।

:- এয়া আমাৰ ঘৰ। শ্ৰুতিয়ে ক'লে। সিহঁতৰ ঘৰৰ কথা শুধিব খোজতে অৰিন্দমে ক'লে-মই আপোনাৰ ঘৰৰ সকলো কথা পেহীৰ মুখৰ পৰা শুনিছো।

:- বোধকৰো আমাৰ দুখৰ কথা বোৰও আপোনাক শুনাইছে। তাই ক'লে।

:- হয়। সেইবাবে। সচাই বৰ বেয়া লাগিছে আপোনাৰ কথাবোৰ শুনি। বিশেষকৈ আপোনাৰ মৰ্মান্তিক কাহিনীটো শুনি।

:- তাই এটা দীঘলীয়া হুমুনিয়া কাঢ়ি খিৰিকীৰে বাহিৰৰ পিনে চাই থাকিল।

:- শ্ৰুতি, মই আপোনাৰ বন্ধু হ'ব পাবনে? এনেকুৱা বন্ধু যিয়ে আপোনাৰ সকলো সুখ দুখ ভগাই ল'ব পাৰে। অৰিন্দমে ক'লে।

:- তাই থতমত খালে। কিয় নোৱাৰে নিশ্চয়। তাই ভবাই নাছিল যে অৰিন্দমে এনেকুৱা এটা প্ৰস্তাৱ দিব। কিন্তু আপুনি আমাৰ ইয়াত কেৱল কেইদিনমানৰ আলহী। এই কেইদিনত মোৰ দুখৰ কি ভাগ ল'ব। আপুনি গুছি গ'লে মোৰ দুখ মই নিজেই বহন কৰিব লাগিব। অৰিন্দম দা, আপুনি যদি মোক সুখৰ সন্ধান দিব খুজিছে তেনেহলে নিদিব। কৰ্মণ, সুখ নামৰ শব্দটো মোৰ ভাগ্যত লিখা নাই। শ্ৰুতিয়ে ভঙা ভঙা মাতোৰে ক'লে।

:- বন্ধু কাষতেই হওক বা দুৰাতেই হওক প্ৰকৃত বন্ধুৱে সিমুখৰ পৰাও আন বন্ধুৰ সুখ দুখ ভগাব পাৰে। শ্ৰুতি, আপুনি বিয়া হওক। আপোনাৰ গোটেই জীৱনটো পৰি আছে। অতীতত কি হৈছে এইবোৰ মনৰ পৰা ওচাই দিয়ক। ভৱিষ্যতৰ কাৰণে চিন্তা কৰক। আপোনাৰ ভৱিষ্যতে আপোনাক অপেক্ষা কৰি আছে। এবাৰ ভাবি চাওক মাৰাৰ কথা, তেখেতে আপোনাৰ কাৰণে কিমান চিন্তা কৰে!!

:- প্ৰিজ, অৰিন্দম দা, দ্বিতীয়বাৰ এই কথাৰাৰ মোক নক'ব। মই এনেয়ে বহু সুখত আছোঁ। এজনী বিধৱাৰ কোনো ভৱিষ্যত থাকিব পাৰেনে? আপুনি মোক সহজভাবে মানি ল'লেও এইখন সমাজে মোক

মানি নলয়, নহ'লে কিয় মোৰ কাৰণে বয়সীয়া নৰ বিয়া ল'ৰা নাহে কিয়? কাৰণ মই বিধৱা। এইখন পুৰুষৰ কেৱল পুৰুষৰ জীৱনৰ মূল্য দিয়া হয়। কিন্তু নাৰীৰ জীৱনত দৰে, এবাৰ ব্যৱহাৰ কৰাৰ পিছত পেলাই দিয়া হয়। পত্নী মৰে অতি সহজে এজনী গাভৰু ছোৱালীক বিয়া কৰিব কিন্তু এজনী নাৰীৰ ক্ষেত্ৰত এইটো অসম্ভৱ। এজন এজন ডেকা ল'ৰা আপুনি মোক বিয়া কৰাব পৰিলে মোক কথাৰাৰ কৈ পেলালে।

:- অসম্ভৱ। কিয় পাৰিম, নিশ্চয় নোৱাৰিম। মই ছোৱালীক বিয়া কৰাম। এয়া কেতিয়াও সম্ভৱ নহ'ব। এটা কথা ক'ব মই সপোনতো ভৱা নাছিলোঁ। অৰিন্দমে কৈ উঠিল। শ্ৰুতিৰ দুচকুৱেদি দুধাৰি চকুলোঁ ঠেঙাৰ পৰা

:- মই জানো অৰিন্দম দা, আপোনাৰ মুখেৰে আপুনি যিদৰে মোক মানি ল'ব নোৱাৰে ঠিক তেনেদৰে মোক কেতিয়াও মানি নলয়। আপুনি বন্ধু হৈ মোক তেনেহ'লে এই সমাজে মোক কিদৰে মানি ল'ব? শ্ৰুতিখিনি মই মোৰ বুকুৰ মাজত গোটেই জীৱন নিশ্চয় জিলিকাই ৰাখিম। তেওঁৰ জীৱনৰ স্মৃতিখিনি মোৰ হৃদয়ত দুটা মছি তাই ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল। এনেতে তাইৰ মনত বহা বোপা, মই তোমাৰ কাৰণে চাহ আনিছো।

নালাগে বুলি কৈ অৰিন্দমে ঘৰৰ পৰা ওলাই গ'ল। শ্ৰুতিয়ে অৰিন্দমৰ পেহীয়েকৰ ঘৰলৈ গৈ শুনিবলৈ পুৱাৰ গাড়ীত গুচি গৈছে। অৰিন্দমৰ ওচৰত কাম তাইক নিদিলে। অৰিন্দমে এখন তাইলৈ চিঠি দি তাকে তথ্য হৈছে চিঠিখন পঢ়িবলৈ ধৰিলে।

প্ৰিয় শ্ৰুতি,

ক্ষমা কৰিবা, মই তোমাক ইমান কাৰোৰ কথা কলোঁ, যিবোৰ তোমাৰ কেৱল ব্যক্তিগত কাম আঘাত কৰিছিলোঁ। মই কেনেকুৱা যে হৈ পৰিছিলোঁ তাৰ পৰা। জীৱনৰ প্ৰথম বাৰৰ বাবে কোনো এজনী দুৰ্বল অনুভৱ কৰিলোঁ। বোধকৰোঁ এয়া প্ৰেম। ভাল পাইছো। ক্ষম্তকৰ বাবে মই মোৰ ভৱিষ্যত পেলাইছিলোঁ। যাৰ বাবে গঢ়ি উঠাৰ আগতেই মই ছিন্ন কৰি আহিলোঁ। লগতে মোৰ স্মৃতিখিনি পাহৰি এজন 'ব্লাড কেদাৰ' ৰোগী। এই উজ্বল পৃথিৱীৰ কুলা মেহমান। মোক ক্ষমা কৰি দিবা এজন বন্ধু হিচাপে।

লগে লগে শ্ৰুতিৰ চকুৰ পৰা দুধাৰি চকুলো এটোপালমান চকুলো অৰিন্দমৰ নামৰ ওপৰত চিয়াহাখিনি মিলি গ'ল।

*****

অন্ধকাৰ পদূলি

বৰষা মেধি
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

ক মৰমী একেখন গাঁওৰে ছোৱালী। সিহঁত দুয়োজনী
লগে খেল-ধেমালি কৰি একেটি ক্লাচতে পঢ়ি ডাঙৰ
H.S.L.C. পৰীক্ষাত সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ দুয়োজনী
ৰ চহৰত থাকি পঢ়িবলৈ লয়। বীণা আৰু মৰমী দুয়ো
লতে একেটা কামতে থাকে।

মৰমী সোনকালে উঠ। আজি কলেজৰ প্ৰথম দিন।
উপস্থিত হ'ব লাগিব। মই কিন্তু সময় হ'লে ওচৰ
লৈ যাব লাগিব গম পাবি। এইবুলি বীণায়ে কৰ্মটোৰ
বুলি দিলে।

হ অলপ বেছি। পঢ়াত হেনো বৰ চোকা)
নিৰ পৰা ঘৰুৱাকৈ উঠিলে আৰু ঘড়ীৰ ফালে চালে।
ছ। ইমান সোনকালে কিয় উঠালি? তই কেতিয়াবাই

মই ৫.৩০ বজাত উঠিছো তইও সোনকালে উঠ, ৮.০০ বজাৰ পৰা
ক্লাচ আছে গম পাব নহয়?

মৰমী দৌৰাদৌৰিকৈ বিচনাৰ পৰা উঠি বিচনাখন ঠিক কৰি গা-পা
ধুই, ক্লাচলৈ বুলি বীণাৰ লগত একেলগে ওলাল। দুয়ো কলেজৰ গেট
পাৰহৈ যোৱাৰ পিছত কোনোবাই পিছফালৰ পৰা মাত লগালে।

মৰমী, সেইজনী মৰমী নহয় জানো?

মৰমী আৰু বীণা ব'ল। তেতিয়াই এজন অচিনাকী ল'ৰা আহি সিহঁতৰ
সন্মুখত থিয় হ'ল।

মৰমীয়ে বীণাক লাহেকৈ ক'লে...বীণা এইজন কোন? তই চিনি
পাব নেকি?

মই আগতে দেখা নাছিলো কোন বা?

এনেতে ল'ৰাটোৱে মাত লগালে।

তুমি মৰমী নহয় জানো?

মৰমীয়ে ক'লে-হয় আপুনি কোন? আপোনাক মই চিনিব পৰা নাই।

মই বিপ্লব-বিপ্লব শইকীয়া। আজিয়ে কলেজত নামভৰ্তি কৰিছো।

কিন্তু তুমি মোৰ নাম ক'ত গম পালা? বাজীৰ যে তোমালোকৰ লগতে
পঢ়ে চিনি পোৱা চাগে। সিহঁতে কলেজৰ বৰ্ণনা দি থাকোতে ক'লে মৰমী
চলিহা বুলি হেনো বৰ মৰম লগা ছোৱালী এজনী আছে, গানো বৰ
ধুনীয়া গায়।

মৰমী, ক্লাচৰ সময় হ'ল যাওঁগৈ ব'ল।

মৰমীয়ে বিপ্লবক ক'লে এইজনী মোৰ বহুত (এনেকৈ কবলৈ
খোজাত বিপ্লবে ক'লে)

এইজনী তোমাৰ বহুত ভাল বান্ধবী। তোমালোকে সবুৰেপৰা
একেলগে ডাঙৰ-দীঘল হৈছা নহয়নে? হয়। ব'লা আজি আমাৰ প্ৰথম
দিন। শুনিব পাৰিছো অনুপম দাস নামৰ এজন ছাৰ আছে অসমীয়া শিকায়
বোলে বহুত ভাল দৰে বুজাব তেখেতে। (বীণা, মৰমী, বিপ্লব তিনিও
ক্লাচত সোমাল)

এনেতে দাস চাৰ ক্লাচত সোমাই আহিল। অসমীয়া বুজাবলৈ ধৰিলে
সকলোৱে যেন একপলু মনে শূৰি আছে। এনেতে ক্লাচ শেষ হ'ল। সকলোৱে
মুখত এটাই কথা চাব ক্লাচ আকৌ কিছু সময় থকাহলে। এনেকৈ তিনি-
চাৰিটা ক্লাচ গ'ল। জিবণীৰ সময়ত বীণা, মৰমী, বিপ্লব তিনিও কেটিন লৈ
গ'ল আৰু কিবা কিবি খালে। তাৰ পিছৰ ক্লাচবোৰ কৰি নিজৰ নিজৰ
কমলৈ গ'ল।

এনেকৈয়ে বহু দিন গ'ল, ক্লাচত লগ হৈ থাকিল, দুয়োৰে মাজত
বন্ধুত্ব বাঢ়ি গৈ থাকিল।

কলেজৰ পঢ়া-শুনা সমাপ্ত কৰি দুয়ো দুয়োৰে ঘৰলৈ যাবলৈ ওলাল।

বাই, বাই ঘৰলৈ গৈ মাজে মাজে ফোন চোন কৰি থাকিব। হব বাক এতিয়া যাও।

(দুয়োৰে দুখন বাছত উঠি ঘৰলৈ বুলি বাওণা হ'ল)

মৰমীয়ে পদূলিৰ পৰাই চিঞৰি আহিছে মা ....'অ' মা মই আহি পালোহি। (মৰমীৰ মাত শুনি মাকে দৌৰি আহিল)। আহি পালি মোৰ সোণজনী। বাস্তৱত একো অসুবিধা পোৱা নাইতো। নাই নাই মা একো অসুবিধা পোৱা নাই। মই আবামত আহি পালোহি। বাক হাত মুখ ধুইল। মই তোৰ কাৰণে খোৱাবস্তু অলপ আনো।

(মৰমী হাত-মুখ ধুই টি.ভি চাবলৈ ধৰিলে)

মাকো হাতত চাহ লৈ তাইৰ ওচৰলৈ আহিল আৰু ক'লে আহিয়ে টি.ভিটোত ধৰিলি, আমাৰ লগত অলপ কথা বতৰা পাত। 'অ' মা কোৱাচোন কেনে আছা? দেউতা ক'লে গৈছে? খুড়া-খুড়ীহত ভালে আছেনে?

সকলো ভালে আছে। দেউতাবাই বাহিৰলৈ ওলায় গৈছে আহিব ব। (দেউতাক আহিল সকলোৱে ভাত খাই শুই থাকিল)

পিছদিনা বাতিপুৰা তাই নামঘৰলৈ গ'ল আৰু ভগৱানৰ আশীৰ্বাদ লৈ আহিল। তাৰ পিছত চাহ পানী খাই কাষৰে ঘৰৰ মানসীৰ লগতে খেতি পথাৰলৈ গৈ কথা বতৰা পাতিলে। হঠাতে মানসীয়ে কিবা মনত পৰাৰ দৰে ক'লে-বিকাশ ল'ৰাজন বৰ ভাল দেই।

বিকাশ কোন বিকাশ? 'অ' সেই যে আমাক সৰুতে বগৰী পাৰি দিয়া আছিল।

অ সেইজনেই। শুনিছো-তোৰ বাবে খুড়ীদেউহতে তাকে ঠিক কৰিছে? মৰমীয়ে চিঞৰাৰ দৰে কলে কি মোৰ বাবে? এয়া কেনেকৈ সম্ভৱ হ'ব?

ব'ল মানসী ঘৰলৈ যাওঁ।

মৰমীয়ে পদূলিৰ পৰা মাকক মাতিব ধৰিছে-মা, মা 'অ' মা.... 'অ' তহঁত আহিলি? "তোমালোকে মোক নোসোধাকৈয়ে মোৰ বিদ্ৰূপিত কৰি পেলালা যে কিয়?"

"ঠিক কৰা নাই মাজনী। এনেই আলোচনা কৰিছে আৰু সেইলোৱেই যেনিবা তাতে কি হ'ল? বিকাশ ভাল ল'ৰা।"

"হ'ব পাৰে ভাল ল'ৰা। মই তাৰ লগত বিয়াত বহিব নোৱাৰো ম'।"

"কিন্তু কিয়?"

মৰমীয়ে ভয় ভয়কৈ বিপ্লব আৰু তাইৰ সকলো কথা মাকৰ আগত ক'লে।

মাকে ক'লে, "বাক দেউতাবা আহিলে মই আলোচনা কৰি চাম।"

আবেলি দেউতাক আহোতে মাকে ল'ৰাজনক দেউতাকে তাইৰ ওচৰলৈ আহি ক'লে-ল'ৰাজনক মাক-দেউতাকৰ লগতো আলোচনা কৰিব লাগিব।

হব বাক, মই কালিয়েই তোমালোকৰ লগত আন বাতিপুৰা ১০ মান বজাত বিপ্লৱে ফোন কৰিছে। দেউতাকে কথা বতৰা পাতিলে। তাৰ পিছত মাকে বিপ্লবৰ মাক-দেউতাক আহিব।

(পিছদিনা বিপ্লবৰ মাক-দেউতাক আহিল আৰু বাক তেনেহ'লে বিয়াখন ঠিক হ'ল।

এতিয়া আমি আহো।

দুয়োৰে বিয়াৰ দিন ঠিক কৰি বিপ্লবৰ মাক আৰু মৰমী আৰু বিপ্লব দুয়ো আনন্দৰ সাগৰত উঠি উঠি দেউতাকৰো কাম বাঢ়িল। দিনৰ দিনটো কাম আৰু বিয়াৰ দিন ওচৰ চাপিল। ঘৰ সজোৱা মানুহক কিমান কাম।

সেই সুন্দৰ আনন্দৰ সুখৰ নিশাটোৱে মৰমীৰ ঘৰখনলৈ অন্ধকাৰ নমাই আনিব বুলি কোনে উত্থল-মাখল ঘৰখনত। ঘৰখনৰ একমাত্ৰ ছোৱালী গাঁওৰ মানুহকে নিমন্ত্ৰণ কৰিছে। দেউতাকৰ গাঁওৰ মানুহকে নিমন্ত্ৰণ কৰিছে।

পদূলিমুখত থিয় হৈ আলহী অতিথিক মৰমীৰ দেউতাকে ভিতৰলৈ আহি মাকক ক'লে-সময় হবই এতিয়া, প্ৰয়োজনীয় সকলোবোৰ কৰি এনেতে গাঁওৰ কেইগুমান ডেকালবাই আহি

কেবা বোমা বিস্ফোৰণত আন আন মানুহৰ লগত মানুহে মৃত্যুৰ মুখত পৰিল।

এই ঘটনাটোৱে মৰমী আৰু মৰমীৰ ঘৰখনত আনিছে। মৰমী খবৰটো শুনি শিল পৰা কপৌৰ বহি থাকিল। মৰমীৰ মাক দেউতাক আৰু আন আন লাগিল।

এদিন দুদিনকৈ কেইবাদিনো পাৰ হ'ল। মৰমী সদায় পদূলিত বৈ থাকে। কিছুদিন পিছত মৰমী আৰু কেইবাদিন পিছত তাই ঘৰ-বাৰী এৰি বিপ্লবৰ

শেষত এদিন তাইৰ আশা পূৰণ হ'ল। শোক হোৱাত তাই জীৱনৰ মোহ ত্যাগ কৰি চিৰদিনৰ ওচি গ'ল।

হাফ চেঞ্চুৰীৰ তৃপ্তি

বাজেশ দাস
চতুৰ্থ ব্ৰাহ্মসিক

ধুং ধুং..... ক.....ৎ জোৰেৰে এক্সেলডাল পকাই দিলে প্ৰসেনে।

নতুন বাইক চলোৱাৰ মজাই বেলেগ। নিজকে তাৰ চিনেমাৰ হিবো হিবো যেন লাগিল। কাৰ নিচিনা লাগিছে বাক? সুনীল চেট্ৰি, অক্ষয় কুমাৰ, সঞ্জয় দত্ত, অজয় দেবগন। ইয়াচমিনকো কৈয়েই থাকে- “ফিম্মত টেকা এটা মাৰি-চা। ভিলেইন চিলেইন কিবা এটা পাই যাব পাৰ।”

ধুব ভিলেইন। বাইকৰ লুকিং প্লাছমনত মুখ চোৰাতকৈ নোচোৰাই ভাল। মুখখন কিবা পাম্প যোৱা বেলুনটোৰ নিচিনা দীখলীয়া আৰু বেকাহে দেখি।

ঃ প্ৰসেন্ ইমান ফিটফাট হৈ ক'ত যাব বে? তোক কিন্তু আছি

ন'ৰ ভিলেইনটোৰ দৰে লাগিছে অ' প্ৰসেন।—কাষৰ গুৰুটিখনৰ পৰা কোনোৱা এটাই চিঞৰি উঠিল।
লােকৰ শুভযাত্ৰাত বিধি পথালি দিবলৈকে পান দোকানৰ বেঞ্চত ইহঁতৰ এচেন্সলি। আৰ্মি বাপেৰহঁতে ধৰি যেতিয়া কিক্বেগ কনাব
ইন' খোৱা নে-পিছা বস্ত্ৰ পাহৰি যাব। মুখৰ ভিতৰতে ভোৰভোৰাই উঠিল সি।
কাষৰ ৰাস্তাটোৰে প্ৰসেনে তৃপ্তিহঁতৰ ঘৰলৈ বাইক দৌৰাই দিলে। ধুং.....ধুক!
কিয়ে এক অনাবিল তৃপ্তি। যেন আহাৰমহীয়া প্ৰচণ্ড গৰমত খোৱা কোমল জিৰেফৰ তৃপ্তিহে। কলেজতে সি তৃপ্তিৰ লগত চিনাকি
প্ৰেম নামৰ শব্দটোৰে তাৰ অন্তৰত তাণ্ডবনৃত্য আৰম্ভ কৰি দিলে। তৃপ্তিৰ প্ৰথম দৃষ্টিতেই প্ৰসেন বন্ড আউট। তাৰ পাছত একোতে
চকুৰ বেটিনাত বাৰে বাৰে প্ৰতিফলিত হ'ব ধৰিলে তৃপ্তিৰ হাঁহিভৰা মুখখন। মনৰ 'ক্লোজ' আপ' ফ্ৰেমত কেৱল তৃপ্তি আৰু তৃপ্তি।
হ'ল চাৰি পৃষ্ঠাৰ এখন বৃহৎ পেনপেনীয়া প্ৰেম পত্ৰ। কিন্তু কোনো প্ৰফিট নহল-বিপৰীত পক্ষ সম্পূৰ্ণ নিউট্ৰেল। প্ৰেম কি বস্ত্ৰ,
নাপায়। জীৱনত তাই যেন কাৰো প্ৰেমত নপৰিবই। চান্না ছোৱালীবোৰ এনেকুৱাই-প্ৰথমতে কাকো পাটাই নিদিয়ে। কিন্তু পাচত
বেছি হয়। প্ৰসেনো নান্দ্যৰবান্দ্য। তৃপ্তিক সিনিজৰ কৰিবই।
অহুৰাৰ পৰাই হিয়াৰ সম্পৰ্ক গটাৰ ক্ষেত্ৰত পাৰ্গত হৈ পৰা প্ৰসেনে জানে তৃপ্তিৰ নিচিনা ছোৱালীবোৰক কি ফৰ্মুলাত পটাব পাৰি। তলে
ই থাকিল। তৃপ্তিক পটোৱাৰ এক দুঃসাহসিক প্ৰচেষ্টা।
পাছত দেখা গ'ল কলেজৰ দেৱালকেইখনত প্ৰসেনৰ লাভ কোম্পানীটোৰ এড্-ভাৰটাইজমেণ্ট। আগৰ নাৰিকাসকলৰ ঠাইত
নাৰিকাসকলৰ নামৰ সৈতে তাৰ নামটোৰ সুন্দৰ সংযোজন সকলোৰে দৃষ্টি গোচৰ হ'ল। বচ্ তাৰপিছতে তৃপ্তি লাইনত আহি গ'ল। এদিন

প্ৰতাৰণা

চম্পক পাটোবাৰী
প্ৰথম বাৰ্ষিক

কলেজীয়া জীৱনৰ এৰি অহা দিনবোৰে আজি পুনৰ আমনি কৰিবলৈ লৈছে। কিবোৰ স্বপ্ন বুকুত সাৰাটাইছিলো এটোপ দুটোপকৈ। কিন্তু সময়ৰ গতিত সকলোবোৰ গলি গলি শেষ হৈ গ'ল। মাথো পৰি ব'ল মোৰ কলিজাৰ ভগা টুকুৰাৰ স্বপ্নবোৰ।

কোনেও নজনাকৈয়ে, আনকি মই নিজেও নজনাকৈয়ে এদিন নামি আহিছিল ফাণ্ডনৰ মলয়া বতাহজাক। সেইদিনা কলেজৰ পৰা ওভতাৰ পৰতেই বাটত লগ পাইছিলো আচিন চিনাকিজনীক। কিন্তু নজনাকৈয়ে তাৰ লগে লগেই গোটেই বুকুখনতেই বৈ গৈছিল এটি মিঠা সোঁত। পিচদিনা পুনৰ সেই সপোন কুঁৱৰীজনীকেই ক্লাচত দেখাৰ পিচতেই যেতিয়া মোতকৈ এবছৰ চিনিয়ৰ বন্ধু কংকন তালুকদাৰৰ আগত কৈছিলো যেতিয়া বৰ্ণালী, লুনাৰাগি হাঁতৰ আগত কবিতাৰ কলিৰ দৰে গুণ গুণাইছিল।

খুলি দিলো হৃদয়ৰ বান্ধোন
আহা বতাহজাকহে সোমাই
উদং পঁজাৰ নিবস কোঠাক
তুমি তোলা সজাই।

পিছে আপোনালোকেতো এতিয়ালৈকেতো মোৰ পৰিচয়টো জানিবকে পৰা নাই। দিছে দিয়ক মোৰ পৰিচয়টো মোৰ নামটি হীৰক বৰুৱা। একেবাৰেই ফুটপাথত শুই বোবা এজন ব্যক্তিকেই মডেল বুলিব পাৰি আৰু সপোন কুঁৱৰী শিল্পী। আত্মবিশ্বাস পৰিয়াল এখনৰ একমাত্ৰ জীৱনী। সকলোৰে কৰ্ম-প্ৰেম মানেইতো বিবাহ নহয়। কিন্তু মই যেন সেই কথা মানিবকে চিৰিচাবো। কিন্তু আতৰি খুজিও আতৰি জীৱনৰ এটি নতুন অধ্যায়-নএ৪ নাৰ্থক প্ৰেম”।

এটি দুটিকে দিন বাগৰি দুটি সপ্তাহ পাৰ হৈ গৈছিল। মই এখাৰি মাস, অকনমান সময়ৰ বাবে তাইক মনৰ কথা ক'বলৈ আশাৰে বাট চাইছিলো যদিও কিন্তু নিৰাশ হৈ পৰিছিলো। বাৰেবাৰে এখোজ আগবাঢ়িবলৈ গৈ দুখোজ পিছুৱাই আহিব লগাত পৰিছিলো। সেইদিনা

লাইব্ৰেৰীৰ আগত লগ পাওঁতেও দুবাৰ কথা পতল হৈছিল যদিও মোক যেন পাত্ৰাই দিব নিবিচাৰিলে। কিন্তু নাছিলো। যেন যেতিয়াই মই তাইৰ ওচৰ চাপিবলৈ যেতিয়াই তাই বঙিলী হৈ আতৰি গৈছিল ক'বলৈ। কিন্তু সেইদিনা তাই পলাব পৰা নাছিল মোৰ কলেজৰ পাৰ্কখনতেই বহি আছিল কোনোবা দুজনীৰ পকী চাদখনত। কিন্তু মই গৈ তাইৰ কাষ পালে হাঁহিটি মোৰ পিনে দলিয়াই দৌৰ মাৰিবলৈকে তাই তাৰ বাবে যেন বহু আগতেই সাজু হৈ আছিল উঠিছিলো-

“এক মিনিট ব'বাচোন। মোক দেখিলেই নেদেখি খোজা, মোলৈ ভয় লাগে তোমাৰ? ভয় লাগিলে মোৰ কথাখিনি শুনিবানে?”

“ভয় লাগিবই তোমাৰ লগত কথা পাতিবলৈ মোৰ গৰাকী জনৰ সতে মিলিবলৈ। এতিয়া কোবোনে বিচাৰিছা”।

“নাজানো তুমি মই সুধিব খোজা প্ৰশ্নটিৰ বাবে কিন্তু সেয়া মোৰ বাবে ভুল এটিও হৈ পৰিব পাৰে সিদ্ধান্ত লৈ পেলাইছো যে মই তাক ব্যক্ত কৰিবলৈ হয়তো লাহে লাহে ভাল পাই পেলাব লাগিছে তোমাৰ। কিন্তু নাজানো তুমি কি উত্তৰ দিবা? কিন্তু মই বা নাৰ বাবে সাজু হৈ পৰিছো। এতিয়া তুমি মোৰ ছোৱালী দুজনীৰ আগতেই মোৰ শিল্পন কোনেৰে দিছিলো শিল্পাৰ ওচৰত। কিন্তু হঠাতে মুখখনি ভিঙি বগুচুৱা হৈ গালদুখনেৰে তলমূৰ হৈ কৈ উঠিছিল।

কিন্তু তোমাৰ দৰে ল'ৰা এটিয়ে মোৰ বাবে সপোন সাৰাট। আজি অবশ্যে তুমিয়েই জনাই নিদিবা কথা।

“কিন্তু মই বিচৰা প্ৰশ্নটিৰ সঠিক উত্তৰ নিদিব পাৰো”

“সেই প্ৰশ্নটি তুমিয়েই এবাৰ নিজক সুধি চাবলৈ দি। নিজেই গম পাই যাবা মই নোকোৱাকৈয়ে উত্তৰ দিব। ছোৱালীদুজনীৰ সৈতে দুপ-দুপাই দৌৰ মাৰিছিল মোৰ চিঞৰি দিব মন গৈছিল খুউব জোৰে গৈছিল মইয়ো কাবোবাৰ প্ৰেমত পৰিছো বুলি। আকাশ, বতাহ কংকন, লীনা বৰুৱাহতক সকলোকে গোপন বতৰা। কিন্তু কাবোৰেই জনাব লগাত পৰা নাছিল জানি গৈছিল এক নতুন প্ৰেমিক প্ৰেমিকাৰ বিষয়ে। ছাত্ৰ জীৱনী কোঠাৰ বেৰখনত সকলোৰে দৃষ্টি থৈছিল এনেদৰে “হীৰক+শিল্পা”।

পলাশ, কংকনহতে বাৰে বাৰে মাথো মোৰ পৰিবৰ্তে বাধা দি কৈছিল” একে ক্লাছৰে ছোৱালীৰ

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয়

ক এতিয়াই এৰি পেলা বুজিছা। দুদিন পিছত এৰি গ'লে
হ'ল সাজু হ'ব। কিন্তু মানিব পৰা নাছিলো এই কথাবোৰক
সত। মাথো ডেউকা মেলি দিছিলো নতুন স্বপ্নৰ দিশত।
ভবিষ্যতক আকোঁৱালি লোৱাৰ মানসেৰে। উভতি চেৰা
পিছলৈ আগবাঢ়ি যোৱাৰ পৰত।

পৰ হৈ গৈছিল আমাৰ প্ৰেমৰ। এদিন দুয়ো মহাবিদ্যালয়ৰ
ইছিলো স্নাতকৰ ডিগ্ৰী দুটি লৈ। গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত
টো লোৱাৰ ইচ্ছা আছিল যদিও পেলনৰ দৰমহাৰে
কন চলাই যোৱা দেউতাক মন নগ'ল কথাটি জনাবলৈ।
বীয়া বিদায় লৈ দুটোপাল চকুলোৰে সতে শিল্পাও বিলীন
বিদ্যালয় প্ৰাংগনত। মইয়ো কলেজতে থকা ৰাষ্ট্ৰীয় মুক্ত
নিত্যই কোনো ৰকমে ডিগ্ৰী হৈ আৰম্ভ কৰি দিলো এক

গৈছিল। শিল্পাহতৰ ঘৰত লাহে ছেৱালীজনীৰ বিবাহৰ
হৈছিল। শিল্পাৰ পৰা বাৰে বাৰে মাথো ফোন আহিছিল-
এটি কৰা, অতি সোনকালেই। গম পাইছাই দেখোন
কলা কথাবোৰ, কিন্তু তুমি কেনেদৰে নিশ্চুপ হৈ থাকিব
মই বাক সচাকৈয়ে নিশ্চুপ হৈ বৈছোঁহি। কিমান ঠাইত
উত্তীৰ্ণ হ'লো। তথাপি জানো এই একবিংশ শতিকাৰ
পৰা মানুহৰ দেহত প্ৰভাৱ পৰিছে। নাই, সপোনতো

হ'ল হ'ব আমাৰ দৰে মধ্যবিন্ত শ্ৰেণীৰ মানুহবোৰে।
এটি সিদ্ধান্ত ল'ব পৰা নাছিলো বহু চেপ্টা কৰাৰ অন্তত।
এখন ঘৰত গাভৰু এজনী থকা মানেই এই নিষ্ঠুৰতাৰ
অমন ভয় পিতৃ-মাতৃৰ। সময় সলনিৰ লগে লগে সলনি
নৈ, আশ্ব সঙ্গাৰ। এতিয়াও এম.এ.টো হ'বলৈকে এবছৰ
এটো হ'লেই যিয়েই নহলেও কৰবাত প্ৰাইভেট স্কুল
হৰে কথা ভাবিব পৰা যাব। কিন্তু! কিন্তু সকলোবোৰ
শিছিল। ধুমুহাই বিধ্বস্ত কৰি পেলাইছিল সকলোবোৰ।
স্বৰিৰ প্ৰটাবোৰ হেৰাই গৈছিল এটুকুৰা কৰবাত।

জনাই দিছিল খবৰটি। তাইৰ ইতিমধ্যে দেউতাকে
কৰে সিদ্ধান্ত লৈ পেলাইছিল তাইৰ বিয়াৰ। ল'ৰাজন
পন্থ বিষয়া। শিল্পায়ে প্ৰথমাবস্থাত অপ্ৰাপ্তি কৰিছিল
উতাহতৰ ধমকনিত অবশেষত নিশ্চুপ হৈ পৰিছিল।
হৈ গৈছিল বিং চেৰিমনী। অৱ ২২টা দিনৰ পিছতেই
স্বৰ দৰে মই শিল্পাৰ দেউতাকৰ মতৰ হ'কৈ এযাবো
হৈছিলো। কেতিয়াবা আকৌ ভাবিছিলো নিজকেই
কথা। কিন্তু তাকে কৰিব পৰা নাছিলো। বাৰে বাৰে

মাথো তাইৰ মুখখনে আহি আমনি কৰিবলৈ লৈছিল।

আজি এপ্ৰিলৰ ২৩ তাৰিখ। মোৰ প্ৰেয়সী শিল্পা চৌধুৰীৰ বিয়া।
নাই, আজি তাইক প্ৰেয়সী বুলি কোৱাতো হয়তো ভুল হ'ব। এসময়ত
আছিল, আজি আৰু নাই। এতিয়াৰ পৰা তাই কোনোদিনেই আৰু মোৰ
হৈ নাথাকিব। তাই এতিয়াৰ পৰা হৈ পৰিব সম্পূৰ্ণ অচিনাকী। এতিয়াৰ
পৰা তাই মোৰ পৰিবৰ্তে আশ্ৰয় ল'ব সেই অচিনা ডেকাটিৰ বাহুবন্ধনত,
মোৰ দুগালৰ ঠাইত সেই অচিনা ডেকাৰ দুগালত আঁকি দিব দুটি তপ্ত
চুপন। কিন্তু পাহৰিব পাবিব জানো মৰহি যোৱা অতীতটোক।

বিয়াৰ নিমন্ত্ৰণী পত্ৰখন লৈ এয়া মোৰ চিনাকী বন্ধু ককেন তালুকদাৰৰ
সৈতে নিকৰ্দ্দিষ্টভাবে বহি বৈছে। এফাৰৰ কণাবোৰ মাজত দুবৰিৰ
দলিচাখনত। কিমাননো দুৰ হ'বগৈ বাক ইয়াৰ পৰা ৰভাথলী। খুউব
বেছি এশ মিটাৰমান। নাই, শিল্পাৰ বিয়াৰ নিমন্ত্ৰণী পত্ৰ পোৱাৰ পিচতো
নোৱাৰিলো। নাই মই সেই ক্ষমতাক আজি হেৰুৱাই পেলালো। যিখন
ৰভাৰ তলত নিজেই দৰা হৈ থিয় দিয়াৰ সপোন দেখিছিলো তাত আন
কোনোবাই থিয় দিয়াটোক চাব নিবিচাৰিলো।

নিশা ডেৰমান বজাত মোৰ চকুৰ সম্মুখেৰেই ধূলি চটিয়াই সেই
অচিনা ডেকাৰ সতে দামী গাড়ীৰে ধূলি চটিয়াই আতৰি গ'ল মোৰ সপোনৰ
নায়িকাই ভেঙুচালিৰ হাঁহিটিৰে। এফাৰৰ মাজতো দীপ্ত হৈ উঠিছিল
ডেকাজনৰ মুখত বিজয়ৰ হাঁহিটি। মই চিঞৰি চিঞৰি কান্দি দিব
বিচাৰিছিলো, কিন্তু কান্দিব পৰা নাছিলো। নাই, শিল্পা চৌধুৰীৰদৰে
চকুপানীয়েও যেন আতৰি যাব বিচাৰিছে এই দুৰ্ভাগীয়াৰ পৰা। বুকুত
উপচি থকা নিজলৈকে জন্মা ঘূণবোৰৰ দৰে চকুপানীয়েও ফোঁ গোটি
মাৰি গৈছে। কিন্তু এই বন্ধুৱে কিয় বাক মোৰ কাষৰ পৰা আতৰি যাব
বিচৰা নাই। নে সি মোৰ মাজতেই বিচাৰি পাইছে? নে তাৰ আধা লিখা
গল্প-কবিতাৰ কলিবোৰক। নে সিয়ো মোৰেই দৰে কেতিয়াবা এনে দুখৰ
স্বত্বৰ মাজত সোমাই প্ৰত্যৰণ্যকে পাইছে? নাই, নাপাওঁক মোৰ দৰে
সেই বন্ধুৱে তেনে প্ৰত্যৰণ্য।

পুৱতি নিশা অৱশেষত বন্ধুৰ বাঞ্ছানৰ পৰা মুক্তি নাপাই, উভতি
আহিছিলো বন্ধুৰ কাষত উৰ দিয়েই সেই অন্ধকাৰৰ উপত্যকাৰ পৰা।
মই আশা কৰিছিলো মোৰ বন্ধুৱে মোক ঘৰত থৈ আপোনমনে নিজ
ঘৰলৈ উভতি যাব। কিন্তু তেতিয়াও মোক অকলে এৰি আতৰি যাব
বিচৰা নাছিল। মাথো নীৰবে মোৰ কাষতেই পাতল চাদৰখনেৰে গাটো
ঢাকি শুই পৰিছিল। সচাকৈয়ে ভাবিব পৰা নাছিলো কি বিচাৰিছিল মোৰ
পৰা। মাথো নীৰবে মোৰ পিনে একেথিৰে চাই শুই বৈছে। মই কৈ
গৈছিলো-“ভালেই হ'ল, দেই। হয়তো মোৰেই লগত থাকিব লগাত পৰিলে
বেচেৰীয়ে গোটেই জীৱনত সাবাৰি ৰখা সপোনবোৰ হেৰাই গ'লেহেতেন।
তাতকৈ তাই আনৰ লগতেই সুখী হওঁকগৈ।” ইতিমধ্যে অভিশপ্ত নিশাটোক
আতৰাই নামি আহিছিল ৰঙালী প্ৰভাতৰ বন্যা।

*****

শুভ

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

মহা

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

কবিতা-

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

সিদ্দান্ত

B.H.D. College, Sarupeta

‘মৰম’

শ্ৰীকংকন ডেকা
চতুৰ্থ বাৰ্ষিক

কৈ বিচাৰি নফুৰিবা
হত আছে মাথো কাঁইট।
ই মৰম পাব লাগিলে
লাগে ভাই।।
কমিকিয়া বহন দেখি
মতলীয়া হৈ
নাচাপিবা।
সই মৰমক অতি দূৰতে বিদূৰ কৰিবা।।
ই মৰমক মৰম যাচিলে
ই মৰম কৰে অবহেলা।
তোমাৰ মৰম বিতৃষ্ণ আহি
বা এই ভূমিতে লীন হৈ।।
হেতু ফুৰিবা মৰম বিচাৰি
পাবা মৰমক বিচাৰি।
সিব মৰমে
তিদান।।

উদঙীয়া ইচ্ছা

পিংকু নায়ক
দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

আজি বহুদিনৰ পৰা
এটা উদঙীয়া ইচ্ছাই
মোক খুটিয়াই আছে
সুবিধা পালেই সি মোক আগভেটি ধৰে
উজাই আহিব খোজে বুকুৰ ভিতৰলৈ
মনৰ পদূলিত
সি সঘনে আগলৈবা কৰে
আৰু মোক ব্যতিব্যস্ত কৰি তোলে
তোমাৰ কথা সুধি সুধি
তোমাৰ বাৰীৰ পুখুৰীত
হাঁহ হৈ পৰিবগৈ
এজাক বৰফুল হৈ
তোমাক তিৰাই পেলাবগৈ।

স্মৃতি

ধীৰামণি ডেকা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বৰ্ষ

সেউজ পাতৰ দৰে শুৱনি শৈশৱ
মোক হেজাৰ বাৰ কন্দুৱাই
মোৰ হৃদয়ৰ স্তৰে স্তৰে, শৈশৱৰ কাহিনী
অতীতক নাঘাবা পাহৰি।
মনত পৰে তাহানিৰ সেই দিনবোৰলৈ
সোণালী শৈশৱৰ স্মৃতি বোৰলৈ।
অতীতৰ মধুৰ সপোন
এৰি অহা প্ৰেমৰ দাপোণ।
নুবুজিলা মোৰ হৃদয়ৰ কোমল ভাষা
শৈশৱৰ বুকুভৰা মৰমৰ এনাঙ্গৰী।
সেউজীয়া কননিৰ কোমল-কোলাত
মোৰ হৃদয়ৰ বেদনাৰ তীব্ৰতা।
অবুজ ভাষাৰ উন্মাদনা
স্পন্দিত মোৰ দেহ প্ৰাণ।
জীৱনৰ সন্ধিয়া পৰত
মৌনতাৰ আত্মগাৰাৰ শূন্যতাত
মোৰ অস্তিত্বত,
তোমাৰ প্ৰতি থকা বিশ্বাস
হেৰাই গ'ল যদিও
শৈশৱক সুঁৱৰি মোৰ
হৃদয়ে আজিও কান্দে।

B.H.B. College, Sarupeta

হীৰুদা তুমি এৰাৰ আহা...

সুমিত পাঠক
স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

হীৰুদা নাজানো কিয় আজি মোৰ আত্মাই
কেবল তোমাকে বিচাৰিছে
নাজানো কিয় মোৰ হৃদয়ে আজি
কেবল তোমাক লগ পাব খোজে
হীৰুদা তুমি ক'ত লুকাই আছা ?
তুমি দেখোন মোৰ কাষত নাই
এটা নম্বৰ দেহ হৈ গুচি গ'লা তুমি,
কিন্তু মোৰ অন্তৰত আজিও তুমি আছা ।
এটি সুগন্ধি পখিলা হৈ, উৰি থকা
কবিতাৰ আকাশে বতাহে
এটা নিস্তন্ধ পৰিবেশত শুনিবলৈ পাওঁ মই,
বহুত দুৰৰ পৰা ভাঁহি অহা এক জয়ধ্বনি
কাৰ জয়ধ্বনি ? কিহৰ জয়ধ্বনি ?
এয়া তোমাৰেই জয়ধ্বনি হীৰুদা,
আজি তুমি সকলোকে এৰি গুচি গ'লা
কিন্তু তোমাক কোনেও পাহৰিব নোৱাৰে
আজি অসমৰ বুকুত কেবল তোমাৰেই জয়ধ্বনি
তোমাৰ দেশপ্ৰেম, মানৱতা বিশ্বাসৰ জয়ধ্বনি
নাজানো কিয় আজি তোমালৈ বৰকৈ মনত পৰিছে
সেয়ে বগা কাগজৰ ক'লা আখৰেৰে
কিছু মাত্ৰ চেষ্টা কৰিছে লিখিবলৈ,
সুগন্ধি কবিৰ স্মৃতিত এটি মাথো কবিতা
হীৰুদা তুমি এৰাৰ আহা..... ।

****

শিক্ষক

প্ৰিয়ংকৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

হে শিক্ষক !
তুমি জ্ঞানৰ অসীম সাগৰ,
হে শিক্ষক,
তুমি দীপ্ত আভা অন্নান জ্ঞান
যিদৰে সাগৰৰ
নীলিম প্ৰশান্তৰ বুকুত
বৈ যায় লহৰ
তোমাৰ বুকুৱেদি থাকে
আমালৈ মৰম চেনেহ ।
তোমাৰ জ্ঞান
আলোকিত কুসুম বনত,
প্ৰতিটো কলি পৰিণত হয়
এটি পূৰ্ণ প্ৰস্ফুটিত ফুলত ।
হে শিক্ষক,
তুমি জ্ঞানৰ অসীম সমুদ্ৰ
এজন নিঃ স্বার্থ পূজাৰী
এই বিশাল মানৱতাৰ মন্দিৰ
লও আজি হাতত তুলি
তোমাৰ চৰণৰ ধূলি,
জ্ঞান মন্দিৰৰ এয়াই
মোৰ পৱিত্ৰ নিৰ্মালি ।

****

প্রতীক্ষা

মিতালী দাস
স্নাতক দ্বিতীয় বর্ষ

হৃদয়ত আঁকিছিলো
খেনি হেঁপাহৰ ঘৰ
প্রতিটো কোঠালি
স্নান বস্তী সপোনৰে সজাই তুলিছিলো
কোঠালি কৰি তুলিছিলো জীপাল।
তুমি ইয়াৰ মূল্য নুবুজি গুচি গ'লা
কোনকৈ গুচি যোৱাটো কথা নাছিল....
সপোন বোৰ আধৰুৱা কৰি থৈ.... ?
স্বপ্নাল বাক তোমাৰ সেই প্রতিশ্রুতি
হালফুলে সজা হেঁপাহৰ ঘৰখন ?
একোৱেই কৰা নহ'ল
সপোন বোৰ আধৰুৱা হৈ
কৰাৰ বুকুত বৈ গ'ল।
এতিয়াও তোমাৰ প্রতীক্ষাৰত
তোমাৰ বাবে হৃদয় দুবাৰ
স্বপ্ন খোলা থাকিব।
তুমি এবাৰ আহি যোৱা
এবাৰ স্পৰ্শ কৰি যোৱা
স্মৰণ যাবলৈ ধৰা
সপোনবোৰ.....।
জানো তুমি এদিন
হাঁলেও ঘূৰি আহিবা,
উন্মাদনা বুকুত সাঁচিবখা
স্বপ্নবোৰ গুনিবা।
এই এতিয়াও
তোমাৰ প্রতীক্ষাৰত।

*****

মাজনিশা কেতিয়াবা

জিতু তালুকদাৰ
স্নাতক তৃতীয় বর্ষ

মাজনিশা কেতিয়াবা দুভাগ কৰো
মোৰ জীয়া কলিজা,
জানি-গুনি বিক্ৰী কৰো
মইয়ে মোক

মই ক'ব পাৰো এজ্ঞাৰ আৰু পোহৰৰ বাট
আমাৰ বাঙা তেজবোৰ বগা হয়
ওবেটো নিশা ধপ্পপাই থাকিব লাগে
আহত কপৌ জনীৰ দৰে
তাইলৈ হয়টো কোনোবাই ফমুটি মাৰিছিল
আমালৈটো কোনেও ফমুটি মৰা নাই

সি মোক কৈছিল
ক'ত তোৰ ইতিহাস
য'ত আছিল তোৰ সোণবৰণীয়া ঘাটৰ ছাঁ
মই নিৰ্বাক হৈ যাওঁ
দীনদয়ালৰ কাষৰ পৰা উভতি আহি
মোৰ ঘা-বোৰ
আৰু উদ্বেজিত কৰি গতি কৰিব বিচাৰো
সচেতন ভাৱে কামনা কৰো মই
শান্তিৰ শান্তি মাতি
সিহঁতে নাইকীয়া কৰি পেলাওঁক
সোহাতে-বাওঁহাতে
তেতিয়া অইন এটি মাজনিশাত
দুভাগ কৰিব পাৰিম
মোৰ জীয়া কলিজাক
এজন ফকীৰৰ পৰিচয়ৰে
এক সামন্তবাল গতিৰে।

*****

জননী জন্মভূমি

পদ্মবী বায়ন
পঞ্চম বাস্ফাসিক

জননী জন্মভূমি
কি যে ধুনীয়া
কি যে অপকপা সুজলা-সুফলা
বাৰে বৰণীয়া।
বুকুপাতি বৈ আছে
কিমান যে লোকক,
হত্যা লুটন অপহৰণ দেখি
মায়ে কান্দিছে দুখত।
জননীবে সন্তান আমি
একে তেজ বংশৰ লোক
জননী আইৰ কোলাতে পুনৰ
জনম দিয়ে যেন মোক।
দুখৰ ভাগৰ সকলো সময়তে
বুজিম ইয়াৰ ভাৰা,
নিজম এছাৰ নিশা।
অতিকৈ চিনাকি মোৰ
এই ভাৰত দেশ,
কাপে গুণে জাতিস্বাৰ
ক'ত ভাষা ভাষীৰ বেশ।

মায়াবী প্ৰেম

বেজিনা চুলতানা
স্বৰ্গদেৱ

জীৱনলৈ বিচাৰিছিলো যাক
বহুত আশাৰে
বাধাৰ আছাৰ নেওচি
তাৰ কাষলৈ গলো
সক এখন নীওৰে।
বহুত কষ্ট, বহুত যত্না ভুগিছিলো
ভাৰিছিলো তুমি মোৰ আপোন
ভাগৰ নেওচি পাৰ হৈ দেখিলো
সেয়া দেখোন মোৰ মিছা সপোন।
প্ৰত্যেকৰ জীৱনত হঠাৎ কেতিয়াবা
প্ৰেমৰ বতাহে চুই যায়,
সময়ে মানুহক কি নকৰে
কাঁইটৰ ভয়ত খোজ নাকাঢ়িলেও
কাৰোবাক কৰি দিয়ে জয়.....

৫৪

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয় আলোচনী

আমাৰ বিবাদৰ পৃথিৱী

লভিতা তালুকদাৰ
স্নাতক দ্বিতীয় বৰ্ষ

আমাৰ এই পৃথিৱী
কিমান যে গুৱনি
নানা গছ-গছনি আছে
বতাহৰ সুবত হালি-জালি
গছ-গছনি লতা বনেও
অনন্দত এপাক নাহে।
নানা জাতি-জন জাতিৰে পৰিপূৰ্ণ
এই দেশ
মিলিজুলি থাকে সকলোৰে
পৃথিৱীৰ বুকুৰ উত্তৰৰ পৰা
দক্ষিণলৈ যেনেকৈ নদ-নদী
বৈ গৈ আছে
তেনেকৈ বৈ গৈছে আমাৰ
জীৱনৰ অসংখ্য বিবাদৰ দিন
সুখতকৈ দুখৰ সংখ্যা বেছি
লভিছোঁ জনম আৰু
পৃথিৱীৰ বুকুতে হ'বগৈ
আমাৰ সমাধি।

সৰ্বস্ব

আই সৰ্বস্বতী,
কৰিছোঁ মিনতি
দিয়া মোক বৰল
ভৱিষ্যত যেন নিশা
নহয় অন্ধকাৰ।
শিক্ষা মোৰ গুৰু
অধ্যয়ন কৰা মোৰ
মই কৰিম সকলো
দেবীৰ বন্দনা সকলো
সকলোৰে মৰম
উজ্জ্বল হ'ব মোৰ

স্মৃতিৰ দৰে হব "বিলে"

প্ৰবাল পাঠক

স্মাতক- প্ৰথম বৰ্ষ

হ; কিন্তু তুমি
উজ্বলিহি বাখা ।
পোহৰেবে
তোমাৰ উজ্বল শিখা ॥

মহিলা

চুমি দাস

স্মাতক- প্ৰথম বৰ্ষ

মুক্তি সংগ্ৰামৰ সহযাত্ৰী
সংগ্ৰামী পথৰ আৰোহী
আমি মহিলা
সুখ, দুখ, বিদ্ৰোহ বিপ্লৱ
সহিব পৰাকৈ জনম লৈছোঁ
বিভিন্ন জাতিৰ সমাজত
সমাজ ইতিহাসৰ সৃষ্টিৰ পাতত
জগাই তুলিবলৈ
মৰুময় জোনাকৰ বীজ
আমি মহিলা
দিক চিহ্ন হীন জোনাকত
বিবহৰ বেদনা সহি
সেমেকা চঞ্চল বতাহৰ দৰে
প্ৰাৱন প্ৰতীক্ষাত বৈ থকা
আমি মহিলা
মাতৃৰ বুকু উদংকৰি
নিদাৰুণ ভাৱে কাঢ়ি নিয়া
সন্তান, ভগ্নীৰ স্মৃতি
তিবোতাৰ কপালৰ তিলক
সেওঁতাৰ উজ্বল বস্তিন বোলন
মুহূৰ্ত্ততে নিঃশেষ হৈ যোৱা
আমি মহিলা
ধ্যান, ধাৰণা, কল্পনা, সজ্ঞতাৰ
সজাত বন্দী নহৈ
উৰিব খুজিছোঁ প্ৰবল ইচ্ছাৰে
মুক্ত ভাৰ বুকুত বান্ধি
আমি মহিলা ॥

****

বনভোজ

কল্পনা পাঠক

স্মাতক- প্ৰথম বৰ্ষ

আছিল নতুন বছৰ
ককিলামুখৰ শান্তি আশ্ৰমত
বনভোজ খাবলৈ যাম ।
জাক জাক চৰাইবোৰ
বৰ ভাল লাগে
চাই চাই অলপো
আমনি নালাগে ।
নাজানো এই চৰাইবোৰ
ক'ৰ পৰা আহে
কিয় বাক মানুহে
চৰাইবোৰ মাৰে ?

****

কোন মোৰ আপোন

বৰীমণি দাস

স্মাতক- প্ৰথম বৰ্ষ

কোন মোৰ আপোন.....

আপোন বুলিবলৈ

কোনো লাই

মা-দেউতা হেৰুৱি

গ'ল.....

জীৱনৰ পৰা

সঁচাকৈয়ে আপোন বুলিবলৈ

কোনো নাই..... ।

সকলোৱে অকল শৰীয়া

অকলে আহিছে

অকলে যাম গৈ...

থ'ব পাৰিম জানো

মা-দেউতাৰ মৰমবোৰ

স্মৃতিৰ পাপৰিত

সোণালী আখৰেৰে লিখি

আপোন কৰি...

****

মোৰ হৃদয়ৰ কথা

চন্দীকা বৈশ্যা

স্মাতক- প্ৰথম বৰ্ষ

হৃদয়ৰ কথা
কিটো খালে তুমি দুখ অনুভৱ নকৰিবা
নিভাবিবা
কৰা মনৰ সপোনৰ কথা
নিবুজিলা
সপোন, মোৰ আশা
উজ্বল হৈ
হ'ল যে নিৰলা.....
নিভাবিলা
মোৰ অবিহনে নোৱাৰো থাকিব
মোৰ অবিহনে নোৱাৰো দিন কটাবলৈ
মই তোমাৰ কথা
মনে মনে
প্ৰেমৰ নামত পাগল
আহত হৃদয়ৰ কথা ।

*****

জন্মভূমি

অৰ্পনা সৰকাৰ
স্মৃতক- প্ৰথম বৰ্ষ

ধৰণী আমাৰ জন্মভূমি
ধৰণীৰ বুকুত জন্ম লৈছে
কৰিবলৈ ধৰণী গুৱনি।
সুন্দৰ ফুলনি সদৃশ ধৰণী আমাৰ
তাৰেই একো পাহি ফুল,
নাজানি-নুবুজি ধৰণীত আমি
কৰিছো ক'ত যেন ভুল।
জাতিভেদ পৰিহাৰ কৰি
সদায় সৎ পথত থাকি,
অহিংসা নীতিৰ ৰঙেৰে
বোলাও আহা আমাৰ এই জননী,
সৎ জনৰ আদৰ্শ লৈ
গঢ়ো আহা এখনি সুন্দৰ ধৰণী।
প্ৰতিভাৰে ভৰা মানৱ সমাজৰ আশাক
নিবিচাৰো হৈ থাকক অচল
প্ৰেৰণাৰ উৎস এই ধৰণীখনিক
আহা কৰো উজ্জ্বল.....।
আমাৰ অগ্ৰজসকল যোৱাৰ বাটেদি
আগবাঢ়িম আমি পোহৰ বিচাৰি
দৃঢ়তাৰ আলোকেৰে জয়যাত্ৰা কৰি
গঢ়ো আহা এখনি আদৰ্শ ধৰণী
এয়াই আমাৰ জন্মভূমি।।

****

অমৰ শিল্পী তুমি সুধাকণ্ঠ আমাৰ
তোমাক জনাও শতবাব প্ৰশ্ন
কিমান যে অসমীয়াৰ প্ৰাণ বলি
মৰিওঁ তুমি অসমৰ হৈ আছা অসমীয়া
গভীৰ প্ৰেমৰ অমূল্য সংগীত উপহাৰ
গান গাই গাই জগাই তুলিলা তুমি
হে মহান শিল্পী ললা বিদায় তুমি
পোহৰ বিলাবা তুমি প্ৰত্যেকজন
হৈ আকাশৰ তৰা।
জীয়াই আছা তুমি অসমীয়া কৃষ্টি
পাও যেন আকৌ দেখা তোমাক
যাযাবৰী জীৱনৰ এই কালছোৱাত
কত যে গান গাইছো অবিৰত
অসমীয়া সমাজৰ তুমি দেৱতা
বাট চাই আছে তুমি অহা বুলি
ক'ত যে লুইত, সোৱণ শিৰি।
বাট চাই থাকিম তুমি অহা বুলি
জিবনী লৈছেহি তোমাৰ ভাগৰ
সেউজীয়া প্ৰকৃতিৰ বুকুত

নিথৰুৱা

শ্ৰীভূপেশ কলিতা
স্মৃতক- দ্বিতীয় বৰ্ষ

এটুপি দুটুপি কৰি বৈ আহে
দুগালে দুখৰি শোকৰ চকুপানী।
দুখীয়া নিচলা মই, অনাথ অঘৰী,
শোকৰ চকুলো লৈ, ঘূৰি ফুৰো যেনি তেনি।
হেৰা বাটৰুৱা মৰমৰ ভাইহঁত,
অলপ সহায় কৰা মোক এই অঘৰী জীৱনত।
দুখীয়া নিচলা বুলি মোৰ এই চকুপানীক,
কোনেও নাচায় ঘূৰি।
দিবলৈ একোকে নাই মৰমৰ বাহিৰে মোৰ,
নকৰিবা ঘূনা মোক, হেৰা হেৰা ভাইহঁত,
নকৰিবা নিথৰুৱা মোক,
বাটৰ ভিক্ষাৰী মই, গোবৰৰ ভূব পোক।

*****

নুভব

অলকেশ বৰ্মন
স্নাতক- দ্বিতীয় বৰ্ষ

দৰে

হৈ

হৈ

চলিব

এখন পলিচি।

এক আত্মীয়তাৰ

পত এটা

হ'ল।

পেলাব

বুক।

.....

সংগ নিস্তদ্ধতা

নন্দন মহাপাত্ৰ
স্নাতক- দ্বিতীয় বৰ্ষ

কিতো

কিনিয়ে,

মই মিছা প্ৰেমত

হ'ব খুজিছে।

পৃথিবীলৈ

কোঁক খোজ দিয়ে

পৃথিবী

কীৰ্তী।

হাজ দুখোজলৈ আওবাই

কোঁক নাই

হ'ব বেইতো,

সংগ নিস্তদ্ধতা

.....

আই অসম

পিংকী নায়ক
স্নাতক- দ্বিতীয় বৰ্ষ

এদিন আছিল গৰ্ব
আমাৰ অসমকলৈ
নাই এতিয়া সেই
অসম আগৰ দৰে হৈ
নাই দিন বাতি
থাকে সকলো সময়তে বন্ধ চলি
মানুহৰ মনটো
হিংসাই ভবি পৰিছে
হিংসাই ভব-পূৰ আমাৰ
অসম খন এতিয়া
ছিল বিছিন্ন হ'ব ধৰিছে
সুখ শান্তি নোহোৱা
হৈ পৰিছে অসমত
অ' আই অসম
উভতি আহা পুনৰ
আগৰ দৰে শান্তি লৈ
আই অসম শান্তি ময়
*****

নাৰী

বিজুমণি দাস
স্নাতক- দ্বিতীয় বৰ্ষ

জানিব দ'মৰ মাজত শিলৰ বুকু নৈ
বিষাক্ত সাপৰ দৰে
তুমি পৰি বোবা
তোমাৰ অৰ্দ্ধনগ্ন দেহাটিক চাই যায়
কিছুমান নিলজ্জ দৈহিক প্ৰেমিকে।
তোমাৰ কোমল মণ্ডহৰিনিৰ প্ৰতি-
সিহঁতৰ লোভ।
কিন্তু তুমি যে পোবা নাই
বহুদিন মণ্ডহৰ সোবাদ।
তোমাক মই নিবিজাও
বোকাত ফুলা পদুমৰ লগত
দেহত তোমাৰ দু গৰ্ভ
মনটোও কি জানি মৰিন।
তুমিতো নহয় বিজুলীৰ মোক
অথবা ক্লান্ত অশ্লীলতা
ঘামে তিয়াই নিয়া তোমাৰ দেহটোক
শুকুৱাৰ পাৰিব জানো
হেতুলিয়া বদ'ৰ বেপেকুৱা উস্তাপে ?
হয়তো তুমি ব্যৱহাৰ দেখিছা
নগ্ন পুকুৰৰ বহল বুকুৰ আকুলতা
কাৰণ-
তুমি যে নাৰী
অসহায়, লোভনীয় আৰু কোমল
কাবোবাৰ ক্ষণেকীয়া সুখৰ বুলি আৰু কাবোবাৰ মা ?
*****

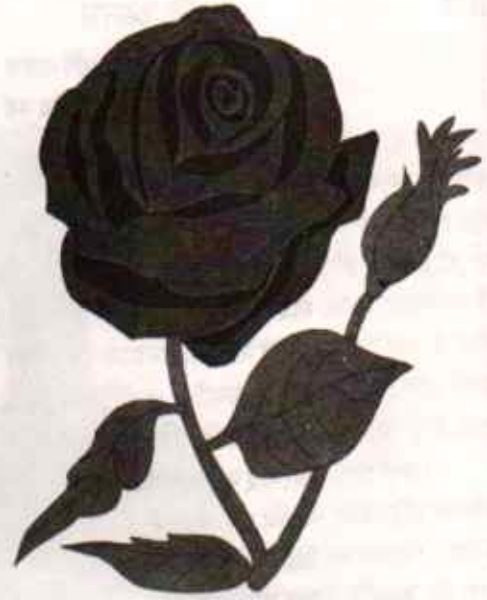
B.H.B. College Sarupeta

‘এবাৰ ভালপাওঁ বুলি কোৱা’

দিল্লীল খেৰকাটাৰী
স্নাতক- দ্বিতীয় বৰ্ষ

এবাৰ ভালপাওঁ বুলি কোৱা
এই বাৰিষাত
সোণাৰুৰ হালধীয়া ফুল ফুলিব
মোৰো হিয়াত ॥
তোমাক লৈ ৰচা সপোনবোৰ
সঁচা কৰি দিয়া
দিঠকতো মোৰ হোৱা
তোমাৰেই শপত
পাহৰি যাম আন সকলো
তোমাৰ বাবেই হৈ ৰ’ম
মাথোঁ তোমাৰ ॥
মোৰ দুচকুত দুচকু থৈ
পঢ়ি চোৱা মোৰ দুচকুৰ ভাষা
কথা হৈ নুফুটা বহু কথাই আছে
তোমাৰ বাবে জানা
এবাৰ মোৰ হোৱা
তোমাৰ ভালপোৱাৰ পৰশত
সজীৱ হৈ উঠিম মই ॥
এবাৰ ভালপাওঁ বুলি কোৱা
তোমাৰেই শপত
দুয়ো একেলগে ভিত্তিম এই বাৰিষাত
প্ৰেমৰ বৰষুণত ॥

*****

নষ্টালজিয়া

কি যেন এক অনুভূতি হৃদয়ৰ, কিমান যে আশা
কি দৰে যে পাৰ কৰিছো, এনে বহুতো বিৰহী নিশা
যেন তোমাৰ দুচকুৰ সিপাৰৰ বন্ধনাৰ জগতত
নিভকৈ খোজ কাঢ়ি ফুৰিছো, কেবল তুমি আৰু মই
এক মায়াবিনী প্ৰেমৰ ৰাতিৰ স্তব্ধত, যেন বহুদূৰলৈ আগবাঢ়ি
এজাক ফাগুনৰ প্ৰেমৰ ৰাতিৰ স্তব্ধত, যেন বহুদূৰলৈ বিপৰীত
তোমাৰ এহেজাৰ আশা ভৰা স্বপ্নৰ বাবেই মই যেন আগবাঢ়ি
যিয়ে মোৰ আশাৰ মনক শান্ত কৰিব পাৰে।

(২)

কিমান যে সোণোৱালী সেই স্মৃতি, সেই পৰশ
সেই স্কুলৰ দিনবোৰ, কলেজীয়া জীৱনৰ নষ্টালজিয়া
তোমাৰ লগত একেলগে ফুৰা সেই গধূলি চৈচা পৰশৰ সময়ত
তোমাৰ হাতত ধৰি কোৱা সেই কথাৰ মূহূৰ্ত্তত, কি যে সুন্দৰ স্মৃতি
সেই শৰতৰ নিশাৰ আকাশৰ ফালে চাই দুয়ো কবিতা ৰচা সময়ত
সোণোৱালী জীৱনৰ মনৰ দাপোনৰ, সেইবোৰ স্মৃতিক নতুন কৰ
প্ৰয়োজন আহি পৰিছে মাথো
তোমাক আপোন কৰি লোৱাৰ মোৰ।

*****

সৰু সৰু তৰা

জাকিৰ আলী
স্নাতক-দ্বিতীয় বৰ্ষ

সৰু তৰা আকাশৰ পৰা
হাঁহি পোহৰ বিলাই,
সৰু সৰু জাক, সৰু তৰা,
হ'লে এই আকাশ মোৰ
মন মধুৰ লাগে।
তৰা এই মহলত,
সৰু সৰু সপোন জাগে।
দেখি মন আজি মোৰ
মনে নধৰে সৰু তৰা,
আজি মোৰ নাচে-ঘনে
প্ৰেমৰ অনুৰাগে।
সৰু বাবেই জোনাকী যেন
সৰু সৰু নিশা জাগে
আজি মোৰো হিয়া।
সৰু হ'লোবা সৰু তৰা,
হাঁহি পোহৰ বিলাই
সৰু সৰু পোহৰ কৰা,

*****

হীৰুদা তুমি গুচি গ'লা

শ্ৰীজিহু দাস

কাকিনী তামোলৰ ফাঁকবোৰে-
সৰুকি অহা
জালি কটা জোনাকৰ জখলাৰে
তুমি গুচি গ'লা হীৰুদা
তোমাৰ মহা প্ৰয়াপত
মই আকৌ এবাৰ পিতৃহাৰা হ'লো
পিতৃহাৰা হ'ল সমগ্ৰ অসমীয়া
হেৰুৱালো আমি পিতৃ
হেৰুৱালো দুভৰিৰ তলৰ মাটি।
কবিতাৰ পথাৰত
সেউজীয়া শইচ সিচিবলৈ'
হালুৱা কনুৱাৰ স'তে হাতত হাত ধৰিবলৈ
প্ৰেমৰ মধুৰ কথাবোৰ হৃদয়ত আঁকিবলৈ
তুমি আজি শুই আছ
তুমি উঠা, জাগা, সাৰপোৰা,
নিদ্ৰাৰ শেতেলি দলিয়াই দিয়া
আকৌ লিখা শইচ, মানুহৰ কবিতা
আকৌ লিখা প্ৰেমৰ মধুময় গান
তুমি যে অসমীয়া জাতিৰ আপোন প্ৰাণ
তুমি কেৱল এটি কবিতাই নহয়
তোমাৰ জ্যোতিৰে ওপচায় হৃদয়
সুবাসেৰে ভৰিগৈ সাহিত্য সংস্কৃতিৰ আপয়।
তোমাৰ মৃত্যুক আমি
কপাত্ৰবিত্ত কবিম
এটি চিৰযুগমীয়া
সেউজীয়া জোনাকলে'
য'ত জিলমিলাই থাকিব
সুন্দৰৰ বাৰ্তা
য'ত নাথাকিব কোনোদিন
বেদনাৰ উষ্কা।

*****

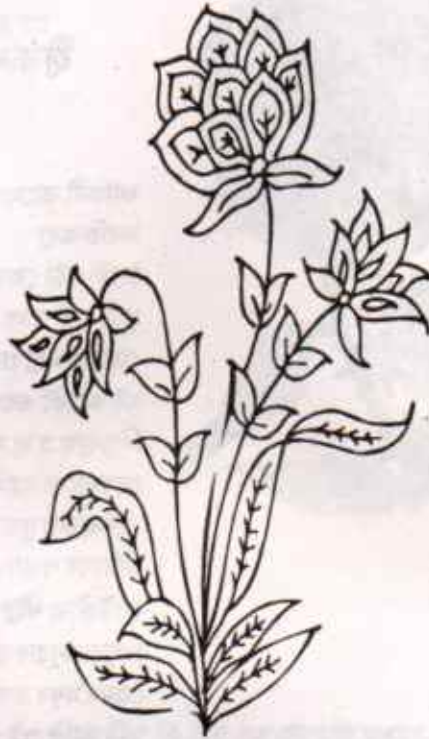
ফাগুনৰ শেষ প্ৰেম

শ্ৰীকমী কলিতা

স্নাতক-পঞ্চম বাৰ্ষাসিক

অচিনাকি তুমি হৈ মোক
মৰম লগালা।
তোমাৰ অচিনাকি দূচকুৰে
তোমাৰ মিঠা কথা মিচিকিয়া
হাঁহিবে মৰম লগালা।
মোৰ সুপ্ত মৰমক জগাই
মিঠা মিঠা সপোন বচালা।
তোমাৰ মিচিকিয়া হাঁহিবে
মোৰ হৃদয়ক ফাগুনৰ ফাগুনী
মলয়াৰ লগত ধূলিময় কৰিলা।
সুপ্ত মৰমক জাগ্ৰত কৰি
মিছা প্ৰেমৰ আশা দি
মোৰ হৃদয়ক ধূলিময় কৰি
আশাৰ চৈচাপানী ঢালি থৈ গ'লা।

****

স্মৃতি

তুমি নুবুজিবা
লুইতৰ পাবৰ বকুলজোপা
কিয় মোৰ অতিকৈ আপোন
হৃদয়ৰ সাজ খুলি
এৰি থৈ আহিছোঁ
মোৰ গোটেইটো শৈশৱ
চিৰ বহিমাণ লুইতৰ
ওভতনি সোঁতত
মানসপটত ভাঁহি উঠে মোৰ
শৈশৱৰ সেই সোণোৱালী
তুমি অনুভৱ কৰাণে
আঘোণৰ সোণালী ধাননি
আক নিৰ্য'ভৰা আহিবৰ পৰা
মই যে বিচাৰি পাওঁ মোৰ

*****

আশা

শ্ৰীকমল দাস

তৃতীয় বাৰ্ষাসিক

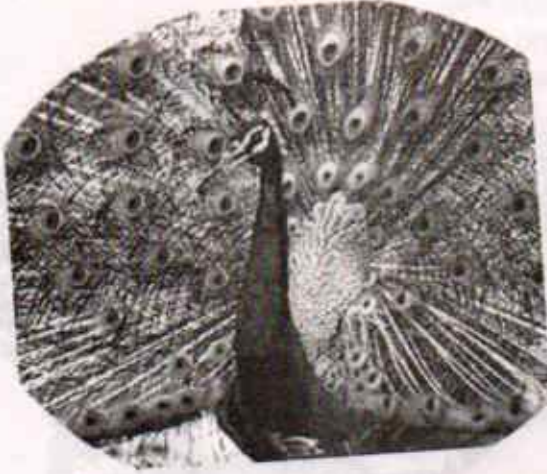
শৰতৰ নিৰিবিলি এটি সন্ধিয়া
পদূলি মূৰৰ শেৰালি জোপাৰ তলত
খিকীখনৰ ওচৰত বৈ আছে
কাবোবাব এটি আশা।
চাইলো সেই ফুলবোৰলৈ য'ত
নিয়ৰে টোপালবোৰ উঠিছে
জিলমিলাই।
চাইছোঁ জোনাক ভৰা আকাশলৈ
জোনৰ ওচৰতে এটি দুটি তৰাই
আছে দেখোন তিবৰিবাই।
যেন এক জ্বলন্ত তুৰা।
য'ত জ্বলি থাকে এক অপূৰ্ব
কল্পনাময় আশা।

****

জাগি থকা

মিছ চাজিদা বেগম
প্রথম বাৎসরিক

সী জাগি থকা
থকা মোৰ সমনীয়া,
সেও অসমৰ
নাই শত্ৰু নাইকিয়া।
.....
হকে মৰিলেও
বহে হ'বা।
প্রজন্মক
বিচৰা যদি শান্তি,
কলি ছিগি
দিয়া বিজয়ৰ বন্তি।
হে শত্ৰু
বোৰা
পাৰিম এই গান
লাই আহিব
সমত বাস কৰা
শক্তিশালী প্ৰাণ।।
.....

অম্লান জ্যোতি

শ্ৰীসংগীতা পাঠক
প্রথম বাৎসরিক

হে শত্ৰুৰ সূৰ্য
আত্মাৰ প্ৰাণৰ স্পন্দন।
যুগ যুগান্তৰৰ তমসা নাশি,
ত্ৰিভুবন ভেদি চিৰ সুন্দৰৰ সেৱাৰ্থে
আকাশে-বতাহে বোৱালা,
হৰিনামৰ জয়ধ্বনি।
সকলোৰে আত্মাত সঞ্চালি
সম্বয়ভবা সম্প্ৰীতিৰ এনাজৰী।
প্ৰভাতৰ সূৰ্যে তমসা নাশি,
বিলালে হৰিৰ নাম।
হে শত্ৰুৰ সূৰ্য
তুমি অহোবাত্ৰি উজ্বলি থাকা,
যেন অম্লান জ্যোতিষ্ক হৈ
শান্তিৰ মাধুৰী সিঁচিবলৈ,
জোনাকত ফৰিং ফুটাবলৈ
এচাটি জুৰ মলয়া বোৱাবলৈ
জনগণৰ কাতৰ আহ্বান তোমালৈ।
.....

আজি দেওবাৰ

শ্ৰীভনীতা দেৱী

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

তোমাৰ ওচৰলৈ যামনে মই
যিহেতু আজি দেওবাৰ।
দিবানে লগ তুমি যিহেতু আজি দেওবাৰ।
খং কৰিছো নেকি ভিতৰি ভিতৰি মই তোমাক
ইমান ভাল পাওঁ।
গোপনে গোপনে তুমি গম পাই গম
নোপোৱাৰ ভাওঁ জুৰি খং কৰা।
এই খং নে অতিমান।
উল্লাসে থাকি মই ওবে ৰাতি
ভিতৰি বোকাই দিম চকু পানী
যিহেতু আজি দেওবাৰ তুমি এনেই থাকা
ক'লে যাৰ চিনেমা চাবলৈ নে বেটবাত
বহিবলৈ। ঠা হৈ যাম তোমাৰ কাষলৈ
যামনে যিহেতু আজি দেওবাৰ।
.....

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয় আলোচনী

অসমীয়া আই চিৰযুগমীয়া

শ্ৰীপ্ৰীতি-মীতা ভালুকদাৰ

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া
কিহৰ দুখীয়া হ'ম।
সাহিত্য ভাষা-কলা-সংস্কৃতি আছে।
কিনো নাই বুলিগো কম।
কোনে ক'ব পাৰিব আমি দুখীয়া।
আজিৰ পৰা অতীতলৈ চিৰ যুগমীয়া।
অসমী আইক বন্ধা কৰিবলৈ
আমি সকলোৰে একমত
সজাগ হৈ প্ৰত্যেকে লওঁ নিজৰ নিজৰ,
দায়িত্ব মনত সংকল্প লৈ
খোজে খোজে আগবাঢ়ি গৈ।
আমি সমাধা কৰিম দেশৰ সংগ্ৰাম।।
ভিন ভিন ভাষা জাতি হ'লেও,
নাই কোনো ভেদাভেদ
নাই কোনো হিংসা
গঢ়ি তুলিম ধৰিত্ৰীৰ সুনাম সকলোৰে।।
সন্তান আমি অসম মাতৃৰ
আশীৰ্বাদ লওঁ জীৱন ধাত্ৰীৰ
কোনে ক'ব পাৰিব আমি দুখীয়া
অতীতৰ পৰা আজিলৈ চিৰ যুগমীয়া।

*****

অনুভূতিৰ কবিতা

শ্ৰীপ্ৰিয়া দাস

স্নাতক প্ৰথম শাখাসিক

বিন্ত আজি মোৰ বুকু।
আছে মাথো এবুকু শূণ্যতা,
বুকুৰ সেউজীয়াবোৰ হালধীয়া হৈ
উথলি উঠিছিল জিলমিলকৈ মৰমবোৰ,
সেয়াও আজি হেৰাই গ'ল।
সপোন ভঙা দচকুত অশ্ৰু নিজৰা
হলুহলু ধক বিয়াদৰ,
ই হৈছে লুকাল মোৰ বিবিগাৰ মাজত
ইমান হৃদয়দায়ক হ'ব পাৰে জানো
ভালপোৱা ?
পাৰেনে হ'ব অনুভূতিবোৰ ইমান বিষদায়ক ?
বিচাৰিছিলোঁ হেঁপাহৰ একোজলি অনুভূতি,
পালো মাথো বুকু ভৰা যত্ননা।
শূণ্যতাই আজি মাথো লগৰী,
সঁহাৰি মাথো অশ্ৰু নিজৰাৰ ?
এয়ে মোৰ জীৱনৰ কবিতা
এটি অনুভূতিৰ কবিতা.....।

*****

তুমি

শ্রীনবমল্লিক দাস
স্নাতক তৃতীয় বর্ষ

বিছোঁ
বঁতে অনুভব কৰিছোঁ তোমাক
অবোৰক
কত।
অহিছা তুমি
সমৰ....
স্নীৰ সোঁতে সোঁতে
তুমি
পৰিছা মোৰ প্ৰাণত
কিচাৰি পাইছো
কুৰ আকলতা
কৰ সপোন
আপোন হৈ পৰিছা
অন্তকৈ আপোন
আপোন
****

যাবনে আঙুৰাই

মিনাকী দাস
প্ৰথম বাৰ্ষাসিক

যাবনে আঙুৰাই উন্নতিৰ পথত
আমাৰ এইখন দেশ ?
নাযায় নাযায় আঙুৰাই
দুৰ্নীতিৰ নাই যে লেখ।
যাবনে আঙুৰাই উন্নতিৰ পথত
আমাৰ এইখন বাজ্য
নাযায়-নাযায় আঙুৰাই
নাই যে আমাৰ অকণো ধৈৰ্য্য
হ'বনে উন্নত হ'বনে চহকী
আমাৰ এইখন গাঁও
কোনোৰে নাভাৰে আছে মিলিজুলি
যদিহে আমি সকলোৰে পাবলৈ বিচাৰোঁ
এখন চহকী, উন্নত দেশ,
আহা আহা, তেন্তে আঙুৰাই যাঁও
নব প্ৰজন্মই কৰোঁ আহা চেপ্টা অশেষ।
*****

বিভীষিকা

শ্ৰীমিতালী দেবী
প্ৰথম বাৰ্ষাসিক

মৃত্যুৰ বিভীষিকাবোৰে
মোক বাককৈ কন্দুৰাই,
কিয় বা হৈছে এই পৃথিবীখন
আজি ইমান হিংস্ৰ।

মানুহৰ অস্তিত্ব ধ্বংস কৰি
মানুহৰ তেজেৰে বাঙলী হৈ,
কিবা আমোদ পায়
সিহঁতৰ হৃদয়বোৰে।

দৈত্য দানবৰ হিংস্ৰ ৰোষত
পৃথিবীখন হ'ল আজি বিপন্ন
য'ত জীয়াই থকাৰ
নাই একো সাৰ্থকতা।

মৃত্যুৰ বিভীষিকাবোৰে চানি
ধৰিছে এই পৃথিবীখন
কোনোবা দিনা সেই পিতৃ শোকত ?
কোনোবা দিনা সেই পুত্ৰ শোকত ?
চৌদিশে হত্যাৰ দাবানলৰ
অন্ত কেতিয়া
এই মৃত্যু বিভীষিকা।
*****

প্ৰেমৰ খেতিয়ক

শ্ৰীঅলকেশ তালুকদাৰ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

কোনো নিশ্চয়তা নাই জানিও
পিতায়ে বৰষুণ জাকক বিশ্বাসত লয়
কপালৰ ঘামবোৰ বন্ধকী থৈ
আশাবোৰ ধাৰে লয়।
পিতায়ে জানে-
বৰষুণ জাকে বিশ্বাসঘাতকতা কৰক বা নকৰক
ব'দৈ শুহি লোৱা কপালৰ ঘামবোৰ ঘূৰি নাহে।
কোনো নিশ্চয়তা নাই জানিও
পিতায়ে এনেকৈয়ে বৰষুণৰ প্ৰেমত পৰে।
পিতাই, আইৰ বিশ্বাসী খনিকৰ
মই আই-পিতাৰ এটি বিশ্বাসী সপোন
সপোন দিঠকত পৰিণত নহ'ব পাৰে
তথাপি আই-পিতায়ে মোৰ ওচৰত বিশ্বাস ৰাখে।
কাৰণ গধুৰ জীৱন এটা কাঢ়িয়াই নিবলৈ
এটি বিশ্বাসী সপোন লাগে।
কোনো নিশ্চয়তা নাই জানিও
মই তোমাক বিশ্বাসত লৈছে
অনুৰ্বৰ মোৰ হৃদয়খন
তোমাক আধিলৈ বুলি দিছে
এই নিশ্চয়তা নোহোৱা প্ৰেমৰো এক সুকীয়া আমেজ আছে.....

*****

তোমাৰ অপেক্ষাত

সেই দিনটোলৈ মই সদায় অপেক্ষা কৰিম
বিদিনা তুমি মোৰ জীৱনলৈ ঘূৰি আহিবা
মোৰ জীৱনলৈ সিদিনা নামিৰ শব্দতৰ সৰি
পূৰ্ণিমাৰ জোনাক, খৰালিৰ বন্ধাঙৰ
পথাৰ জীপাল কৰা বৰষুণ হৈ
তুমি মোক সাৰাটো ঘৰিবা দুবাছত
মোৰ কেঁচা তেজ বৈ গ'ল দুচকুৰে,
তোমাৰ অপেক্ষাত পাব কৰিছে অলপ
বাঢ়ি আহিছে বুকুৰ জুই মোৰ দপ-দপ
তোমাৰ অপেক্ষাত, মাথো তোমাৰ
আহিবা জানো তুমি.....মোৰ জীৱনলৈ
এন্ধাৰ ওচাই, পোহৰ আনিবলৈ
মই জানো তুমি মোৰ জীৱনলৈ কেতিয়াও
তথাপিও মোৰ অপেক্ষা, তুমি আহিবা এনি
মোৰ দুৱাৰদলিৰ দুৰবিবন গচকি
তুমি আহিবা গোলাপৰ পাহি গচকি
তুমি আহিবা জোনাকৰ জোনাক গচকি
তুমি আহিবা.....তুমি আহিবা.....তুমি আহিবা
তোমাৰ অপেক্ষাত গোটেই জীৱন.....

*****

তোমালৈ যেতিয়া মনত পৰে

শ্ৰীনিজুমণি ডেকা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ

তোমালৈ মনত পৰে
কিহে এদৰে আৰবি ধৰে,
কিহে গছৰ পাতবোৰ সৰিবলৈ ধৰে
কিহে আকাশতো বগলী উৰে।
তোমালৈ যেতিয়া মনত পৰে
কিহে তোমাক কাষতে বিচাবে,
কিহে ভাঙি ভাঙি হৃদয়
কিহে হৃদয় কেতিয়াও মোক নালাগে।
কিহে যেতিয়া স্পৰ্শ কৰে
কিহে হৃদয় আৰু ভাঙে।

*****

আশা

শ্ৰীৰাজশ্ৰী মল্লিক

উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

আশা আছে জীৱন জুৰি”

সফলে হোৱা নাই।

মৰম আছে হৃদয় জুৰি”

দিবলৈ কোনো নাই।

অবিশ্বাসৰ মাজত বিশ্বাস কৰি”

নিৰাশা মাজত আশা কৰি।

আছে তোমালৈ বাট চহ”

আধৰুৱা জীৱন পূৰ্ণ কৰি”

সপোন সিঠক কৰি।

দিয়ানে সঁচা হৃদয় খন”

এই মোৰ আশা জীৱনৰ।

*****

সন্ত্ৰাসবাদ

শ্ৰীমিনাক্ষী পাঠক

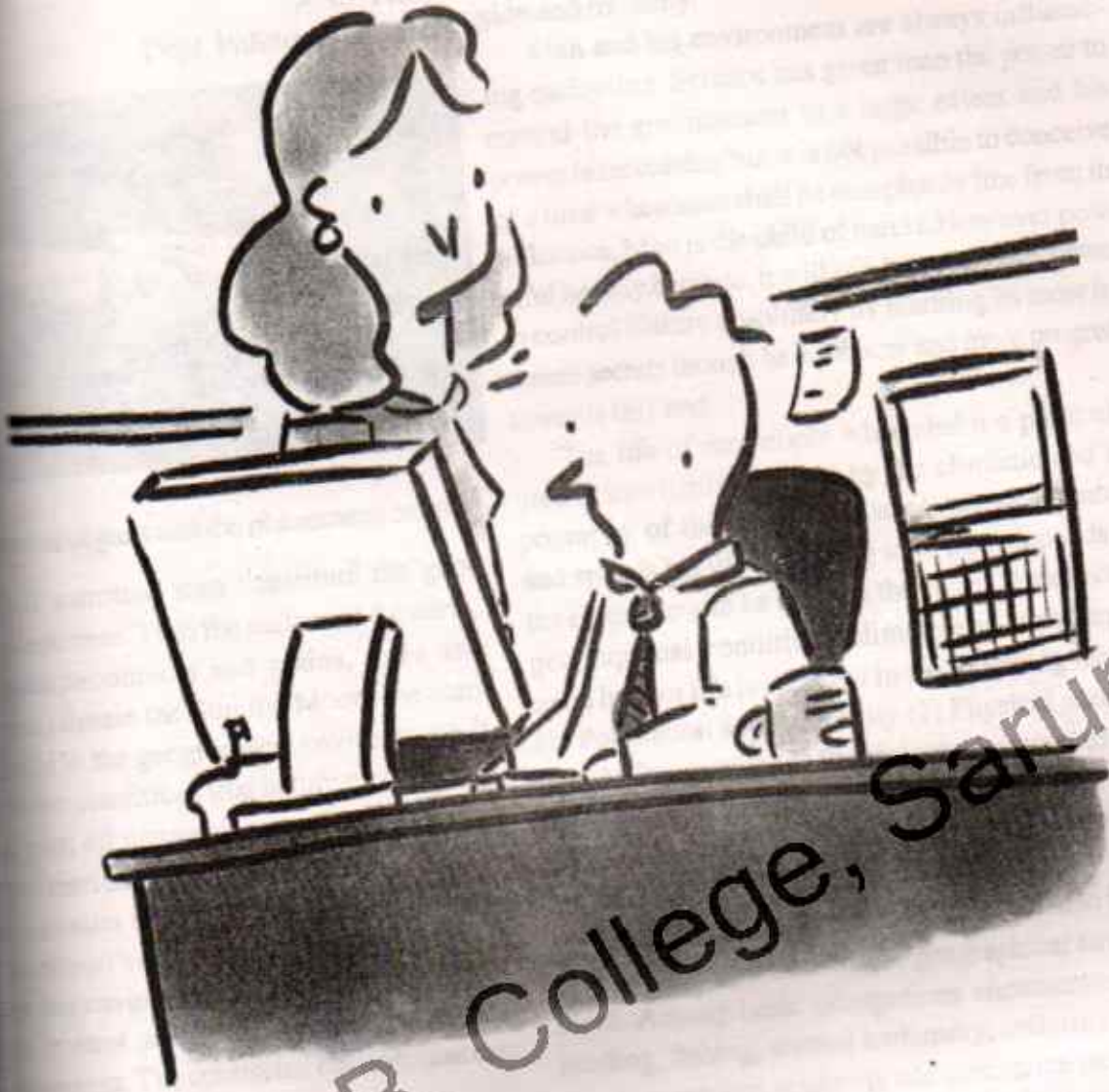
উচ্চতৰ মাধ্যমিক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক

বিশাল সাগৰৰ টৌৰ দৰে
আগবাঢ়িছে সন্ত্ৰাসবাদৰ দল
ধ্বংস কৰিছে পৃথিৱীৰ শান্তি
অকণমান নিজৰ স্বার্থত।
চাৰিওফালে দেখিছে মই
কেবল সন্ত্ৰাসৰ ধোঁৱা
কিমানে হেৰুৱাইছে প্ৰাণ
ক'ত যে দিশ হাবা।
চৌদিশে দেখিছে কেবল
কান্দোনৰ মহাবোল
আজি সেয়েহে ভাবিছে মই
ধ্বংস নহয় কিয়।
সন্ত্ৰাসবাদৰ দল ?

****

B.H.B. College, Sarupeta

ইংৰাজী বিভাগ-

B.H.B. College, Sarupeta

Society and Environment

Dipti Kalita
Asstt. Prof.
Dept. Political Science

Cultural environment prescribes the modes of diet, clothing, living conversation, address etc. The geographer environment influences his residential modes, clothing, occupation etc. A comparative study of the life in the plains, deserts, and polar regions will clearly sketch the influence of the environment. The super social environment of men is instrumental in forming and shaping his conceptions of God, religion and morality.

Man and his environment are always influencing each other. Science has given man the power to control the environment to a large extent and his power is increasing but it is not possible to conceive of a time when man shall be completely free from its influence. Man is the child of nature. However powerful he may become, it will still be beyond his power to control Nature absolutely by learning its most intimate secrets though he will more and more progress towards this end.

The life of the people who inhabit a particular area is inevitably affected by the climatic and topography of that area. Man is governed by nature and spends his life according to it. Man depends on the earth because he lives on the earth. The effect of geographical conditions climate and topography upon human life is apparent in the following factors (1) Population and its density (2) Physical necessities (3) Occupation (4) Physiological characteristics (5) Human behaviour (6) Human power and skill (7) Civilization (8) Culture and religion (9) economic organisation (10) Political organisation.

Man's fundamental occupations are also influenced to a large extent by the geographical environment. Among basic occupations enumerated are hunting, fishing, animal husbandry, collecting, ward, farming, mining, sculpture and commerce etc. In all the coastal areas of India fishing is the main occupation, Gold is mined in Mysore Iron in Bengal and Bihar, manganese in Madras and Madhya Pradesh, oil wells are to be found in Assam. the main occupation of the northern plain is agriculture. In all towns trade

natural objects and the phenomena related which surround man constitute the geographical environment. Thus the surface of the earth, water, mountains and plains, trees and animals, climate the Sun, the Moon, the stars included in the geographical environment. It is those conditions that nature provides for this way, all natural things which surround man constitute his geographical environment. It consists of conditions and phenomena which influence man's existence and activity. Man has never one environment while a part of it is not under his control and is hence called the uncontrolled environment. The controlled environment can be the social environment.

Knowledge of the various kinds of environment leads to the understanding of the mutual relation between man and the environment. The various kinds of environment influence and affect man. Social environment determines his ideals, values and beliefs.

is the main occupation. wherever the important ores can be mined, factories for their refining and processing have been constructed.

The geographical environment has an effect on the structure of the body, complexion of the skin structure shape and colour of hair, shape of nose, shape of head, width of the chest, etc. People of warmer climates have a darker skin than those who inhabit the colder climates. Different races develop in different environments.

In economic life the economic growth of the country and the occupation of the people are to a large extent determined by geographic conditions. Minerals and good agricultural land, besides a suitable climate are important for the economic prosperity of a country and all these are the gifts of nature. The products of a place are governed by the raw material available. Steel mills are opened near iron and coal mines, cloth industry develops in the area producing cotton, while furniture making is carried on near the forests. But from this, it cannot be concluded that the geographical environment of a country is the sole determinant of the country's economic organisation. The fact of the matter is that no benefit can be derived from nature's gifts in the absence of man's enterprise and social values. In the words of Maciver and Page, "In fact, what we name a natural resource is not simply a type of soil or mineral or river, is the result of the civilizational development of how the earth fact is defined and utilized by the existent society".

The geographical environment affects even the inception, stability and progress of the political organisation. The geographers point out to the geographical environment as the cause of war and international disturbances. To quote Huntington, "The geographical distribution of minerals is one of the greatest causes of international troubles and war,"

There is an element of truth in this. It cannot be denied that in addition to the physical factors there are many economic, social, cultural and other factors among which the physical factors lead to the establishment of democracy, absolute monarchy, etc and the occurrence of local and international conflicts and revolutions.

The physical environment influences the character of the people. This effect is manifested in their food, residence and other factors which determine the mode of life because things such as these are determined by the geographical conditions which they must conform to.

Even matters of religion are influenced by the geographical location. Preponderance of certain occupations leads to the worship of certain deities. In the Indo-Gangetic plains, the sun, fire, nature Gods Surya, Indra, Varuna etc are worshipped. Various religious festivals are held on different occasions marking certain activities in agriculture. Not only different trades have their individual

But man, by the employment of his enterprise and intelligence, uses each geographical fact to his advantage. In the modern age, man has conquered nature to a large extent. Actually, the influence of geography upon man is reduced as civilization advances, though from this it cannot be conjectured that nature shall completely fail to influence man. Where modern civilization has prevailed, the influence of the geographic factor is reduced. The diet, clothing, habit, ways of living and political organisation and other things are determined. And the more complex are the forms of civilization, the less noticeable, the less definite and the less noticeable is the correlation between geographical conditions and social progress.

*****

Magical Words and ways for sure Success

Sri Dul Das
TDC 1st Semester

The word which give me lot of courage to achieve my sucess are
"Keep your mind open, keep your opinions open, identity your strengths and
bark on them, identity your weakness and improve them into your strength and
always ask yourself- 'If not now, then when. Success never comes to you, you
must go to success and there is no short-cut to success, you must work hard.'

You can acheive sure sucess if you know what to do, when and how.
Know the things on which you have control and develop them to your advan-
tage. Learn and analyse your strengths and weakness. Achieve and accomplish
through study and practice. Say what you mean and mean what you say. Never
go by a hearsay and never gossip, to stay credible. Avoid negative words like
defeat, depression, misfortune, sickness, trouble etc. Pursue your goal with single
minded hard work and proper strategy.

Originality is a high water mark of a great personality and sure success.
Originality has been defined in various ways, but the most convincing mean-
ing of originality is the power of being what one really is. In other words, it is
the power to experess exactly what you think and feel. It is also the capacity to
think and express fearlessly what you stand for. Be focussed and work hard,
success will be yours. Prepare in true spirit and success is just across the road.
The best way to succed in any exam, is to work sincerely and consistently, and
with determination. It takes a great deal of had work, but the work pays off
planning is also the essence of success. You should be very sure of what you are
saying. Never contradict your own statement. Be carefull and cheerful. You
must also appear to be modest, not aggressive or offensive. Finally, one has to
be single-mindedly devoted to one's goal. One must be determined and have
enough confidence, in one's abilities to realise one's aim in life. One must be
willing to take risks. No exam can be cleared by last-minute efforts.

*****

THE POWER OF THOUGHT

Jayama

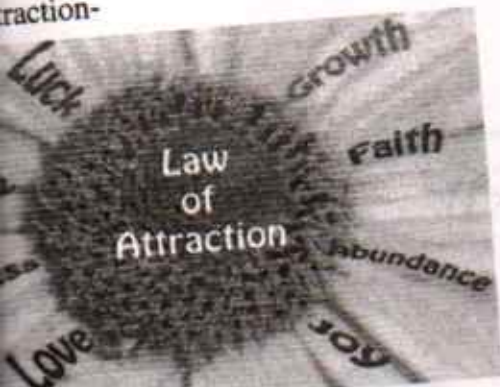
"We are what our thoughts made us; so take care about what you think.
Words are secondary. Thoughts live; they travel far".

-Swami Vivekananda

Thought can be understood as an idea, opinion, mental picture or image formed in our mind by way of thinking. There are thousands of books, religious scripture, and many philosophers who have talked about the significance of thought. Bible says, "As a man thinketh in his heart, so is he" (Proverb 23:7). It simply means that you are the product of your thinking; you become what you think. Joseph Murphy, in his book "The Power of Your Subconscious Mind", states "Every thought is a cause, and every condition is an effect". According to him, whatever thought we form in our conscious mind and believe to be true, our subconscious mind brings the same as condition into our life experience. If we want to change our condition (effects) we must change our thought (cause). Buddha says, "All that we are is the result of what we have thought. The mind is everything. What we think we become". Thoughts are powerful; it can make us succeed and also failure. Positive, constructive or harmonious thoughts bring joy, happiness, peace, abundance, wealth, success etc. Negative or destructive thoughts bring unhappiness, pain, fear, anxiety, jealousy, failure, etc. Constructive thoughts bring constructive results and destructive thoughts bring destructive results. To illustrate the constructive and destructive

effects of thoughts, I have chosen an example given by Joseph Murphy in his book "The Power of Your Subconscious Mind" as follows: "A medical student was the most brilliant person in his class, yet he found himself failing to answer questions at the time of written or oral examination. The reason was he had been worrying and worrying for several days previous to the examination. These negative thoughts became charged with fear. Thoughts enveloped in the powerful emotion of fear are realized in the subconscious mind. In this case, this young man was requesting his subconscious mind to see to it that he failed, and that is exactly what he did." By engraving positive thought into the subconscious mind, the boy overcame his fear. "Every night and morning he began to imagine his mother congratulating him on his wonderful success. He would hold an imaginary letter from his mother in his hand. As he began to contemplate the letter, he called forth a corresponding or reciprocal reaction in himself. The all-wise and all-powerful power of the subconscious took over, and directed his conscious mind accordingly. At the end of the examination, he had attained the end, thereby willing the means to the realization of the end. Following this procedure, he had no trouble passing subsequent examinations."

raction-

source-www.google.com/image)

flowers attract bees; similarly your thoughts attract luck, love, money, growth success etc. "law of attraction", widely used by new writers, based on the belief that "like attracts like" you constantly think, feel and focus on what you attract it into your life. Thus according to the law of attraction, if you have any specific desire; it will be fulfilled. Thoughts are waves of energy. They are similar to waves of energy that your cell phone picks up from the tower. Just because you can't visibly see the waves of energy doesn't mean they don't exist. The same is true when you use your cell phone. You can't see the signal the tower transmits to your phone but you know it exists because you use it. Your thoughts from your brain, whether positive or negative, create an emotional response in the cells of your body, which results in a change in bodily vibration. If it's a positive emotion, the vibration is high. If it's a negative emotion, the vibration is low "says Dr. David che in his book "The Secret of attraction".

We are all made of energy, which works at different frequencies and it can be changed with our thoughts. By constantly thinking, believing and focusing on positive thought we can increase the frequency, which will bring positive result into our experience. You may take another explanation as "By constantly focusing on a specific desire and by believing it is possible to be fulfilled, we tend to work hard, take more risks and become alert of every opportunity and catch the opportunity to fulfill the desire. On the contrary if you believe it is not possible, you will let all the opportunity go.

The secret behind all success-
 "You can have, do, or be anything you want".
 Dr. Joe v Itale

What is the secret? That a boy who once used to be a chaibala, today, is the chief minister of a state; a boy grown in a slum is a university professor and a 10th pass boy, once used to be a small employee of an organisation, today, is a manager of the same organisation. The answer is "they thought, believed and have become". It is your thought and believe that enables you to succeed. If you always think "I can't do it", "I can't afford it", "I know I will fail", "I can't survive", etc.; your thought will take you to the same. On the contrary when your thoughts are "I can do it", "I can afford it", "I know I will success", "I will survive", etc.; your experiences will be the same. You thoughts are the foundation for your success. To reach your goal, your thoughts are as important as the pilot for a plane to reach its destination. So, watch your thought; be a master of your thought.

References :
 Dr. Joseph, The power of your subconscious Mind. Embassy Book distributors, Mumbai, 2010
 Dr. Norman Vincent. The power of positive thinking published by Simon & Schuster, New York, 2003.
 Dr. David. Total Law of Attraction, Gallery Books. New York, 2013
 Rhonda. The secret. ATRIA Books, New York, November, 2006

*****

দশনিক ছক্ৰটিছৰ কিছু অমৰ

বাণী :-

সংগ্ৰাহক
শ্ৰীডিপ্পী দাস

কৰীত এটামাত্ৰ মংগল আছে - জ্ঞান
মাত্ৰ অমংগল আছে - অজ্ঞতা।
মহে মোৰ বিষয়ে কি কয় তালৈ মই জ্ঞানপ নকৰোঁ ; মই চিন্তা
কি কেবল মোৰ ভুলবোৰৰ বিষয়েহে।
মই যে একো নাজানা সেইটো জনাই হ'ল প্ৰকৃত জ্ঞান।
জনটো যদি পৰীক্ষা কৰি চোৱা নহয়, তেন্তে তেনে জীৱন জীয়াই
কৰ যোগ্য নহয়।
মূল জীৱনৰ একো মূল্য নাই ; একো মূল্য নাই; আচল মূল্যবান
কি হ'ল সং জীৱন।
মই কেবল নিজে সং হ'লে নহ'ব ; তুমি হ'ব লাগিব আনবো
কতাৰ প্ৰেৰণা।

*****

মহলোকৰ বাণী

শ্ৰীঅলকেশ বৰ্মন
মাত্ৰক দ্বিতীয় বৰ্ষ
—মহাশ্বা গান্ধী

- ক) মৰিবা কিন্তু নেমাৰিবা
খ) উপন্যাসেই হ'ল জীৱনৰ এক উজ্বল
কিতাপ —ডি.এইচ. লবেঙ্গ।
গ) জন্মৰ দ্বাৰা নহয় কৰ্মৰ দ্বাৰাহে মানুহ
মহান হয় —মহাবীৰ।
ঘ) নোপোৱাটোত অসন্তোষ নকৰিবা আৰু
পোৱাটোক অহংকাৰ নকৰিবা —কোৰাণ।
ঙ) ব্ৰাহ্মণ, শূদ্ৰ, হিন্দু, মুছলমান ঈশ্বৰৰ চকুত
সকলো সমান —গুৰুনাৰক।
চ) জীৱন জুখিবা হাঁহিৰে, চকুলোৰে নহয়।
আয়ুস জুখিবা বন্ধুৰে বন্ধুৰে নহয়। —লক্ষ্মীধৰ চৌধুৰী।
ছ) মানুহ এদিন মৰিব লাগিব। দোষ কৰি
মৰাতকৈ বিনাদোষে মৰা খেছি ভাল —চক্ৰেটিছ।
জ) আজিৰ কাম কাইলৈ কৰিম বুলি পেলাই
নথবা, কাৰণ কাইলৈ তোমাৰ অৱস্থা কি হ'ব
তুমি নাজানা —হজৰত মহম্মদ।
ঝ) এখন ভাল কিতাপ নষ্ট কৰা আৰু
এজন ভাল মানুহ হত্যা কৰা
একে কথা —মিল্টন।
ঞ) মানুহৰ জীৱন সাৰ্থক হৈ উঠিব
যদি মানুহক মৰমৰ চকুৰে চায় —চন্দ্ৰ কুমাৰ আগৰৱালা।
ট) আমি চৰাইৰ দৰে উৰিবলৈ শিকিছো,
মাছৰ দৰে সাতুৰিবলৈ শিকিছো, কিন্তু
ভাতুৰ দৰে বাস কৰিবলৈ শিকানাই —মাৰ্টিন লুথাৰ।
ঠ) অন্ধই যদি অন্ধক পথ দেখুৱাই তেন্তে খালত
পৰিব। — বাইবেল।

*****

বাণী

সংগ্ৰাহক

শ্ৰীকমান সৰকাৰ

স্নাতক প্ৰথম বৰ্ষ

- বন্দুকৰ গুলিয়ে কোনো আদৰ্শকে হত্যা কৰিব নোৱাৰে-
— জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা।
- আমাক সেই শিক্ষাই লাগে যাৰ দ্বাৰা চৰিত্ৰ গঠন হয়, মানসিক শক্তি বাঢ়ে, মেধা শক্তি বৃদ্ধি হয় আৰু মানুহে নিজৰ ভৰিত থিয় হ'ব পৰা হয়।
— স্বামী বিবেকানন্দ
- নিজৰ মনত উদয় হোৱা প্ৰশ্নবোৰৰ দৰ্শক ভাবি চোৱাটো এটা ডাঙৰ গুণ। মনত ভাল প্ৰশ্ন বা কৌতুহল উদয় হ'লে তাৰ উত্তৰ নিদিয়াকৈ নাথাকিব।
— জৱাহৰলাল নেহৰু
- যি জনে উপকাৰৰ বাবে বৃক্ষৰোপন কৰে তেওঁ ভগৱানৰ আশীৰ্বাদ পায়।
— গৌতম বুদ্ধ
- তুমি যদি জ্ঞানী হ'ব খুজিছা, তেন্তে প্ৰথমে জিভাক শাসন কৰ।
— লেভষ্ট্ৰাভ
- সাজপোছাকে মানুহক ভ্ৰম কৰি নোতোলে। সৎ চিন্তা আৰু সৎ শিক্ষাৰ দ্বাৰাহে এজন প্ৰকৃত ভ্ৰমলোকে হ'ব পাৰি। - মহাত্মা গান্ধী
- নিৰ্ভাজ অসমীয়া ভাষাৰে কথা লিখিব, নিৰ্ভাজ অসমীয়া সাজ-পাৰ পিন্ধিব, অনাহকত বিদেশীক অনুকৰণ নকৰিব।
— বসৰাজ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা
- ভীমৰ গদা ঘূৰাবলৈ ভীমৰ বল আজি লব লাগিব
— বাণীকান্ত কাকতি।

*****

B.H.B. College,

মহৎলোকৰ বাণী

- ক) মদ খোৱা আৰু জুৱা খেলা কাম ভৰা নকৰি
দিয়াতকৈও ভয়াবহ।
- খ) পুৰুষৰ কাৰণে বিস্মৃতিৰ প্ৰয়োজন আৰু
স্মৃতিৰ।
- গ) আমি যাক বিশ্বাস কৰোঁ সি সত্য নহ'বও
পাৰে।
- ঘ) পৃথিৱীত আটাইতকৈ বেয়া কাম, আনৰ
স্বৰ্গত।
- ঙ) দৃষ্টিৰতাৰ সন্মুখত সকলো আদৰ্শই অধীন
হয়।
- চ) আমি উপদেশ দিব পাৰোঁ কিন্তু চৰিত্ৰ
পঢ়াব পাৰোঁ নাই।
- ছ) আত্মনিন্দা কৰিব জানিলে পৰনিন্দাৰ
প্ৰয়োজন নাই।
- জ) নিজৰ ভবিৰ ওপৰত থিয় দিলেহে সংস্কাৰ
পাৰি।
- ঝ) যি মানুহে খুব কথা কয় অথচ ক'বলগীয়া
কথা
তেনে মানুহক হিংস্ৰ বনৰীয়া জন্তু
কৰি চলিব লগীয়া।

*****

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয়

বড়ো

বিভাগ-

B.H.B. College, Sarupeta

Section

बर' आरो ककबरक रावजों गोरोबथाय :

बिनाराम बर'
Asstt.Prof.

विधां प्रफुल्ल कुमार हाज'वारि आरो सुधांसु विकास साहानि लिरनाय आरो रेवगानथिनि हेफाजाब लानानै

बर' रावनि गोरोबथायफोरखौ खनखानानै सावरायनो लाबाय।

फोरा गासै मोन थामजिद' दालाइ राव दं होननानै सुरेन्द्र लाल त्रिपुराया 1989 माइथायाव बुंलांदों। ककबरक रावनि
खनि मुंखौ पुरान त्रिपुरी होननानै बुंनाय जादों। मिथिनाय बादिब्ला बे रावखौ आगरतला नोगोरनि सेर सेर धानाय
योमोन आरो राजा फोलेरनि सुबुंफोरा रेवनायाव एफा-एनै बाहायोमोन होननानै फोरमान होदों।

आव जैरे-फोर/फ्रा, मोन, सोर दाजाबदा सरजाबनानै बां सानराय खालामो बेबादिनो ककबरकआवबो रक/राग

बनानै से सानराइखौ बां सानराइ खालामनाय जों नुनो मोनो।

खौ गाहायै मानसिनि अनगायै जायखि जाया मुंमाखौ फोरमायनो बाहाइनाय जायो।

मानसिखौ फोरमाइनो थाखाइ नांगी जायो।

रक/राग खौ गोबां मानसिनि अनजिमा फोरमायनो गावगोजायै बाहायनायबो जायो।

गाहायाव होनाय जाबाय।

बर

बां सानराय
फराइसाफ्रा
हौवासागथफोर
मावजिफ्रा
फिसाजोफोर

ककबरक

से सानराय
सोरोंनाइ
चराय
आमिं
बसाजुक

बां सानराय
सोरोंनाइराग
चरायरक
आमिरक
बसाजुकसं

सन्नाय (Numerals)

साननाय बेलायाव बर' आरो ककबरक मोननेनि गेजेराव गोबां गोरोबनाय जों नुनो मोनो। नाथाय नैजि (20) नि
खाल/कुरि सोदोब बाहाइनाय नुनो मोनो।

ककबरक

सा
नुइ

खलिम (Adverb)

इवानि आखुथाय फोरमाइनो खायसे थाइलालि
खयो। वेखौनो ककबरकआव खोलाइखलिम (Ad-
बनि थाइलालि बुखे।
खौ मोनथाम बाहागोआव बोखावनाय जादों।

खोलाइखलिम तांमूं (Adverb of manner)

- तरुन दाकनि थांनाइ (तरुणआ गोखै थांगोन)
- ब दरदर दातेराइ खाइसिक खा
(बियो गोखै खारो)

खोलाइखलिमा जागा (Adverb of place)

- जदु आरा थांगा (जदुआ बेवहाइ थायो)
- आता फाथार थांगा (आदाया फोथाराव थांबाय)

खोलाइखलिमा जरा (Adverb of time)

- तिन रौनाग फियागा (दिनै फराइसालिया
- कोना ब फाइनाइ (बियो गाबोन फैगोन)

ब (Syntax)

निधिगौदि बाभ्रा महर एबा खान्थि (Syntax) आव
थयो-

बेदोबमाफोरनि लारि (Sequence of words)
बेदोबमाफोरनि गावजों-गाव गोरोबथा (Agree-
words)

बर रावआव जेरै मावग्रा (Subject) +
बिज (Verb) जों दाजायो थिक बेबादिनो
दाजायो।

बिनि/ताखुकना/हामजागा
बिने/बिनि/फंबाइखौ/मोजां/मोनो)

+ O. : + V.

बिने/गेसाबमुं/रोसाबा

बिने/मेथाइ/खतो

+ O. + V.

बिने/माया /कोरोइ।

बिने/सिहा/अननाय/गैया

+ O. + V.

बिदिन्था (Verbal Tenses)

बिदिन्था ककबरकआव जरा होननाइ बुंनाय

बिदिन्था ककबरकआव जरा होननाइ बुंनाय

जायो। बर रावनि बादिनो बिसोरहाबो मोनथाम गाहाय बाहागो
दं। जेरै-

English	बर	ककबरक
1. Present tense	जाफु-दा बिदिन्था	ताबुक जरा।
2. Past tense	जाखां-गोदो बिदिन्था	लाइमा जरा।
3. Future tense	इयुन बिदिन्था	फाइनाइ जरा

बिनि आरोबाव बाहागोफोरा नाथाय बरनि बादि गोरोब
जोबा। ककबरकआव मोनफ्रोमहाबो मोननै मोननै बाहागो दंबावो।
जेरै-

1. ताबुक जरा सादारन (Present Indefinite)

आं पाइया (आं बायो)
- बा काबबोलाइ काइसा सैया (बियो गांसे
लाइजाम लिरदों)
- मुसुकसिनि दुइ रोया (मोसौआ जोंनो गाइखेर
होयो)

2. ताबुक जरा तांमा - (Present Continuous)

- नोमा धुवाइ तांगा (नोमाया उन्दु गासिनो दं)
- बा थुंगाइ तांगा (बियो गेलेगासिनो दं)

3. लाइमा जरा सादारन (Past Indefinite)

- आं पाइखा (बाइदोंमोन)
- मिया आं आरा तालि सिकारि मासा नाइखा
(आं मैया बेवहाय सिला मासे नुदोंमोन)
- बा कक्राझारनि फाइखा।
(बियो कक्राझारनि फाइ फेदों)

4. लाइमा जरा तांमा (Past continuous)

- आं पाइथाइ तांखा (आं बाइगासिनो दंमोन)
- बा रोसाबमुं रोसाबाइ तांखा
(बियो मेथाइ खनगासिनो दंमोन)
- आं महाभारत परियाइ तांखा
(आं महाभारत फराइगासिनो दंमोन)

5. फाइनाइ जरा सादारन (Future Indefinite)

- आं पाइनाइ (आं बायो)।
- तिन आं माइ सानु (दिनै आं ओंखाम जागोन)
- कोना ब दिल्ली थांनु (बियो गाबोन दिल्लीयाव थांगोन)

6. फाइनाइ जरा तांमा (Future Continuous)

- कोना सेराइजुक खुला लुवार तानाइ
(हिन्जावसाफ्रा गाबोन खुन्दु लुबाइ

थागोन)

- कोना नों खाइसकाइ तांनाइ
(गाबोन नों खारबाइ थागोन)

खायसे (Suffixes) दाजाबदाफोर

ककबरकआव बाहायजानाय खायसे दाजाबदा (Suffixes) फोरखौ दिन्थिनाय जावाय । जैरै-

1. थानि (From) - बाजारनि थानि (बाजारनिफ्राय)
2. बागै (For) - बोतानि बागै (विदानि थाखाय)
3. नुंगी (With) - आनि लपे फायदो (आंजों फै) Come with me.
4. जरा (upto) - आनि कामि जराओ फायदि (आंनि गामिसिम फै) Come upto my
5. साका (on, above) - बुफां साकाओ तक तड (बिफां-सायाव दाव दं)
6. तला (under) - तेबुलि तलायाव (आरांगा सिडव) under the table
7. चिमि (since) - मिय चिमि (मैयासिम) since yesterday
8. बिचिं (inside) - ब तोइ बिचिइ हाबोइ तंखा (बियो दै सिडव हाबदोंमोन आरो वैआव)
9. कोचार (middle) - हुक कोचार (हाग्रा गेजेराव)
10. गांना (near) - तुइमा गानाओ बुफां (दैमा सेराव बिफां)

*****

*" If you tell the truth, you don't have to re-
member anything".*

--Mark Twain.

B.H.B. College, Serupeta

सोदोब बाख्रिनि थंआव गुबुन रावनि गोहोम ।

Ananda Lahary
Asstt. Prof. Bodo Dept.

रावआ जादों चिन-तिबतान राव फोलेरनि मोनसे
आथिखालाव भारत संबिजिदनि दाइन्थि फारिआव
मोनसे राव । पण्डितफोरनि बादिब्ला चिन-तिबेतान
राव बुंग्रा सुबुनि सानखोखौ नायोब्ला बुहुमनि
जेराव चिन-तिबेतान राव फोलेरनि सुबुंफोरा नैथि
दं । बे रावनि जोनोमा गिबिआव मंगलियान
खुगाआव जोनोमा जाग्रोदोंमोन होननानै बुंनो
रावखौ रायज्जायग्रा सुबुंफोरा गाहायै
चिन सुबुं । चिन-तिबेतान राव फोलेरखौ गाहायै
आरो चियामिस-चायनिस बे मोननै हानजायाव
चेतार्जिनि बादिब्ला तिबेतं-बार्मान राव फोलेरनि
हिमालयान, नर्थ आसाम आरो आसाम-बार्मिस
आव राननो हायो । बिनिनो आसाम बार्मिस
थानाय बड'-नागा रावफोलेरनि सिडव थानाय
रावआ जादों-बर' राव । बे रावखौ रायज्जायग्रा
फोरनि गांनै मुंदांखा खन्थाइमा रामायण आरो
किरात मुडै मखनाय जादों । कालिका पुराणआव
सुबुंफोरखौ गाहाय, बिगुरनि गाबा गोमो, खर,
गोनां, वेदर जानो जौ लोंनो मोजां मोनग्रा हारि
जादों । बर'राव रायज्जायग्रा सुबुंफोरा सा-सानजा
आसाम, अरुणाचल, मिजराम, मेघालय, मनिपुर,
बायदि रायज्जायग्रा गोसारनानै थानायन
बांलादेश, नेपाल, भूटान, सिक्किम बायदि गुबुन
जायगा लायै जायगा गोसारनानै थानायखौ नुनो
सोदोब बाख्रि होननानै बुडेब्ला मोनसे

रावआव थानाय एबा सोलिनाय सोदोबफोरनि जथायखौनो मिथिना
मोनो । मोनफ्रोमबो रावहानो रिसार एबा हांखो, सोदोब आरो बाध्रा
बे मोनथाम बाहागो थायो । मोनसे रावनि बैफोर गुदिमुवाफोरनि
महर आरो दाथाया खायसे खायसे गोरोबनाय दंब्लाबो बांसिनानो
गोरोबलाया । मोनसे रावनि सोदोबफोरा हारि मोनसेनि जोनोमजों
लोगोसे सोमजिफानाय थार गुबैब्लाबो समजों-लोगोसे जायगा
सोलायनायनि जाहोनाव सोलायलानोबो हागो । मिथिगानि थिखानाय
नेम बादिनो सोलायसुला मुलुगजों सुबुं माहारिआ गावखौ
गोरोबफाहोनानै सोलिलांहोने गोनां जानायव बिसोरनि बाहायनाय
सोदोबफोरा सोलाय-सोलु जालानायखौ नुनो मोनो । बेबादि
जाहोनाव मोनसे रावआ गावनि थारगुबै सोदोबफोरखौ सोलाय-
सोल' खालामनानै आरो गुबुन रावनि सोदोबफोरखौबो सोलाय
लाइनानै सोलिलांनंगी जायो । सरासनसायै समाजखान्थिआरि,
हारिमुआरि, राखान्थिआरि, राजखान्थिआरि, मिथिगाआरि,
सोलोंथायआरि बायदि बायदि जाहोनफोरनि थाखाय राव मोनसेनि
सोदोबफोरा गुबुन रावजों सोलाय-सोल' जालानायखौ नुनो मोनो ।
मोनसे रावआव गोदान गोदान सोदोबफोरा सोमजिनानै बांलानाय
आरो गोजाम एबा थाखायनाय सोदोबफोरानो गोमालानायखौबो
नुनो मोनो । मोनसे राव-फोलेरनि सुबुंफोरा जेब्ला गोदान गोदान
मुवा बेसादफोर बाहायनो लायो अब्ला मुवाजों लोगोसे गोदान
गोदान सोदोबफोरा बांलानाय नुनो मोनो । गुबुनफारसे
सिगांनिफ्रायनो बाहायबोनाय मुवा बेसादफोरखौ बाहायनो
नागारोब्ला बे मुवानि लोगोसे सोदोबखौबो लासैनो बावसानो
हमो । बिब्दिनो सोदोबफोरा गोमालानो फारि लायो ।

गुबुन रावफोरनि बादिनो बर' रावनि सोदोबफोरखौ
मोनब्रै बाहागोआव राननो हायो । बेफोर जादों-गुबै सोदोब,
सोमजिनाय सोदोब, हादोदनि रावनिफ्राय हाबफैनाय सोदोब आरो
गुबुन हादोदनि रावफोरनिफ्राय हाबफैनाय सोदोब । बिफोरनो
जथायै बर'रावनि सोदोब बाख्रि । बर' रावआव गोदोनिफ्रायनो
सोलिधोबय थानाय सोदोबफोरानो जादों बर' गुबै सोदोब ।
गुबुनफारसे गुबै सोदोबनिफ्राय बायदि राहायै महर सोलायलानाय
सोदोबफोरानो जादों सोमजिनाय सोदोब । गुबै सोदोब आरो
सोमजिनाय सोदोबनि अनगायैबो बर' सोदोब बाख्रिआव हादोदनि
आरो गुबुन हादोदनिफ्राय हाबफैनाय खायसे सोदोबफोर मोननो
थाडो । जाय सोदोबफोरा बर' सोदोब बाख्रिआव गोहोम
खोखलैनायखौ नुनो मोनो । बर' सोदोब बाख्रिनि बिथिडव गुबुन
रावनि गोहोमनि बाध्राखौ सावरायनांगी जायोब्ला हादोदनि
रावफोरनि सोदोब आरो गुबुन हादोदनि रावफोरनि सोदोबनि

गोहोमनि बाध्राखौ मखनांगौ जायो। गाहायाव हादोदनि आरो गुबुन हादोदनि सोदोबफोरा बर' सोदोब बाखिआव गोहोम खोख्लैनायनि सोमोन्दै सावरायनो नाजानाय जाबाय।

1. हादोदनि सोदोबफोरनि गोहोम :- हादोदनि एबा भारत हादोदनि गुबुन गुबुन रावफोरनि सोदोबफोरा थोंजोडै नडब्ला खेंसालियायै बर' सोदोब बाखिआव गोहोम खोख्लैनायखौ नुनो मोनो। खाथि खाथि थालायनायनि जाहोनाव आर्य, मंगलिय आरो अष्टिक रावफोलेरनि सुबुंफोरनि गेजेराव समाजारि, हारिमुआरि, रांखान्थियारि, धुनलायारि, सोलोंथायारि बायदि बिधिडव गोहोम खोख्लैलायनायजों लोगोसेनो सोदोबनि बिधिडवबो बैफोर रावफोरनि गेजेराव गोबां होलाय लालायआ सोलिबोदों। जायनि जाहोनाव भारत हादोदनि आर्य फोलेरनि असमिया, बांला, हिन्दि रावनि सोदोब, मंगलिय रावफोलेरनि ताइ आरो अष्टिक रावफोलेरनि खासि, कल, मुण्डा, मालय बायदि रावफोरनि सोदोबफोरा बर' सोदोब बाखिआव हाबहैदों।

जैरै :-

क) असमियानिफ्राय हाबफैनाय :- गसाइ, बेमार, दिन, गारी, देहा, फाब, सुथुर, दुखु, बोसोन, बोसोर, सैथो बायदि बायदि।

ख) बांलानिफ्राय हाबफैनाय :- भेजाल, हरताल, केलेंकारि, बेतार, रस'गल्ला बायदि बायदि।

ग) हिन्दिनिफ्राय हाबफैनाय :- देश, बेकार, मेहनत बायदि बायदि।

घ) ताइनिफ्राय हाबफैनाय :- कारें, खरं, जान, दंग, खारा, फाउ बायदि बायदि।

ङ) खासिनिफ्राय हाबफैनाय :- दिड, जोसा (माम), फाब बायदि बायदि।

च) कल मुण्डानिफ्राय हाबफैनाय :- माब, दुमा, लाउदुम, आलाबावदा बायदि बायदि।

छ) मलयनिफ्राय हाबफैनाय :- दलं, जें, मैदाम, सिजु, बायदि बायदि।

2. गुबुन हादोदनि सोदोबफोरनि गोहोम :- हादोदनि गुबुन गुबुन रावफोरनि सोदोबफोरा बर' सोदोब बाखिआव गोहोम खोख्लैनाय बादिनो गुबुन हादोदनि रावफोरनि सोदोबफोराबो बर' सोदोब

बाखिआव गोहोम खोख्लैनायखौ नुनो मोनो। हादोदनि रावफोरनि सोदोबा इराजी आरो हिन्दि फैनानै बर' सोदोब बाखिआव जायगा मोनन इउर'पनि इराजफोरा जेब्ला सा-सानजा भारत फालांगि खालामनायनि थारिखजों फैनानै ओनसो समाजखान्थि, राजखान्थि, सोलोंथाइ, हारिमु गोहोम गोग्लैलायनो हमो अब्लानिफ्रायनो गेजेरावबो गोहोम गोग्लैनानै बिसोरनि गेजेरजों रावनि सोदोबफोरा बर' सोदोब बाखिआव हाबहै बर' सोदोब बाखिआव गुबुन हादोदनि रावफोरनि सोदोबफोरखौ दिन्थिनो नाजानाय जाबाय।

क) इराजी रावनिफ्राय हाबफैनाय :- स्कुल, रेडिअ, मास्टार, सियार, लाइट, बायदि।

ख) फरासि रावनिफ्राय हाबफैनाय :- कुपन, बादस, सिकार, आइन, हाखि, आदालत

ग) पर्तुगीज रावनिफ्राय हाबफैनाय :- मिसत्रि, बुटाम, पिस्तल, बैसो, बर

घ) आरबी रावनिफ्राय हाबफैनाय :- कर्थ, कुरबानि, हाराम, बर

बैफोर सोदोबफोरनि अनगायैबो बर' गोहोम खोख्लैबोनाय हादोदनि नडब्ला गुबुन सोदोबफोरजों दाजाबदा फजनानै दानाय माख सोदोब (Hybrid word) मोनो। बिदिन्थि सोदोबजों हाबफैनाय आरो दाजाबदा फसंथान, जामफैगुरि बायदिफोरखौ मख'नो हन

मौजी आव मख'बोनाय हादोदनि आरो गुबुन हादोदनि
बर' सोदोब बाखिआव गोहोम खोखलैबोनायजोनो
सुबुंफोरनि गेजेराव एरैबायदि हाबसनबायदि जाय
सरासनभायै गुबुन रावनिफ्राय हाबसनफैनाय सोदोब
गोब्राब जायो। मानोना बैफोर सोदोबफोरा बिसोरनि
जिठ खुंनायाव गाव गावनो मिथिस्लाबा लासेनो

बाहायजाबोदों। अदेबानि सोलोंथायनि सोरां मोनफेरै गामिनि
जामबा-जामथा सुबुंफोरनि खुगाआवबो बैफोर सोदोबफोरा
बाहायजाबोगासिनो थाबोदों। बेनि जाहोनाव बर' रावहा जेबो
खहा जायाखै बरनस' बर' सोदोबनि अनजिमाखौ बांहोनानै बर'
सोदोब बाखिखौ गोगोमसो जाहोदों।

*****

“जाफुंसार सुबुंफ्रा गुबुन गोबां
हाबायाव आखाय होआ नाथाय
मोनसे थि हाबाखौनो गुबुन रोखोमै मावफुडो”
(Winners don't do different things
they do
things differently)

--सिब खैरा

****

B.H.B. College, Sarupeta

दसे जिरायग्लाना एमआव लांगाब गोग्लैसोफैबाय आं उन्दुलानो नागिरो नाथाय, मेगना मोसेबा खालि बै SMS नि फारसेल गोसो खांप्लाबाय थानायसै। बिबदिनो गाबोन रायज्लायदाव समफोर रायज्लायदाव सानफ्रोमबो रायज्लायग्रा जाबाय बिबदिनो जों सानैनि मोजां मोनलायनाया गोथार गोरा बान्दो जालांबाय बिबदिनो दिनैबो दं जोंनि अननाय। बिबदिनो मेट्रिक आनजादिनि रिजालआबो होनो सम जाबाय मेट्रिक रिजाल होखालि आं जोबोर खुसि मानोना आंनि अनजालिआबो मेट्रिक आनजाद होदों। मेट्रिक रिजाल होखालि फुंआवनो जानबुंजों आंखौं बुंहरबाय दायो इनटारनेटआव नायनानै खोनथाहर होनना आंबो जागोन दे होन्ना फिन हरबाय बिबदिनो समा जाबाय रिजाल होनायनि आंबो इनटारनेटआव नायबाय मोनबाय रिजालआ मोजां थामथि आव पास जादों रिजालखौं मोनखांनानै आं जोबोर गोजोननाय मोन्दोंमोन दसे उनाव आं अनजालिखौं कल कालामब्ला अनजालिनि जानबुंआ सुइस अफ जादों मानोना रिजाल होनायनि दिन रिजालफोरा गात्रि जाबा राइजागोन होनना सानना जानबुंखो अफ खालामनानै लादों। दसे उनाव

आं SMS जों फोरमाय हरनायसै थामथि आव बिबदि होननानै आं लिरनानै हरबाय SMS आं माब्लाबा 1:50 जाबायमोन बै समावनो आंनि जानबुं मिस कल जाखांफैयो आं बेनिफ्राय फिन कल जानबुंखौं रिसिफ कालामनायाव आं फिन हरबाय मानोथो दहाय जानबुंखौं अफ खालामना लान खालामबाय नाथाय, मोनाखिसै बेनिखायनो SMS मोननायना SMS खौं होनना बुंहरबाय आं बिबदि मोनदों होनना। बिबदिनो समा थांबाय खोन्दो खोन्दो आं गिबिआव मुं धिसनखानाय गंसे कलेजआवनो फेनायसै। बिबदिनो बिसोरनि क्लासाबो जानो हमबाय माब्लाबा लोगो मोनजायब्लानो राव होयो आं नुब नुग्रोवा बियो राव होग्रोयो बिबदिनो गोबां सान अनलायनायाबो बारानि सायाव बारा जानो हमनायसै

*****

“बाथाबारिनि सेन सेनसोरा
जावाइसो आबोरा,
जावाइसो आब्रा माय मायनाया
जोसा माइबोरा
ओइ जोसा माइबोरा”
-(खुगा मेथाइ) भवेन नार्जी

*****

दैसानि गाथोन सेराव दानदिसे

वैकुण्ठ मसाहारि
B.A. 1st year

एसेबां बोसोरनि उनाव ?

औ आदा.....आं सालबारिनि कलेजआव फरायो। भारालाना धायो बेयावनो। दा सान्दै H.S. 1st year नि Admission जागसिनो बन्द होनायखाय नआव फैधदों।

अ.....हामदोंदे नआव फैनायानो। हा.....नॉलाइ मा Year आव फरायो सनाय ? (आं फिननायनि आदेस होना बिनाव (सनाय) सॉबावो)

आं T.D.C. 2nd semester आव फरायो आदा। आदायालाय मा थाखोआव फरायो ? (सनाया आंनि सॉनायनि फिनखी होना नै गावबो सॉड्डे आंखी, जानो हागी गावबो आंनि फरायनायनि फारसे मिथिनो लुबैदों। जनायनिफ्राय सिखारना राव होगोन होआ जाब्ला सिखलाया आंखी राव होनायसै।

-आदा.....बेवहाय मा खालामदों नों हारसिडै ? (सिखलाया राव) होनाय लोगो लोगो आंबो फिनो गोसो सिनिफ्राय गुवारै ओंखारनाय ग'ग' हायै रावजों)

-अ...बिनानाव आं बेलासिनि बार जानो फैदों। नॉलाय बहाथो धांनो बिनानाव ? (सॉफिनबाय आंबो बै सिखलानाव फिन होनाय लागोसेनो)

-आंबो बार जानो फैदों आदा। न'आव बेसेबां जना धानो। बुंबाय सिखलाया।

-अ...दे...हामदों...। (सुंधाबै थाथना फिन होबाय आं)।

-आदाया मा गामिनि आरो मुड मा ?

-आंनि मुड फैलाव। गामिया बै गोजोनफुरि। नॉनियालाय मा नुं बिनानाव आरो नॉनि मुड... ? (फिनखी होखांना आंबो सोड्डे)

अ, आं B.A. Final नि Exam, होदीमोन। रिजासुखी माब्ला मोनो मा बायदि जायो बेखीनो जिगा सिगासिनो दों। आं B.H.B. College, Sarupeta कलेजआव फरायो। ए जेबो जिगासिनो नाड दे आदा। मोजां जागोन दे। (मिनिस्तु मिनिनायजों गोदै राव आरो हायनरि सहरा बार बारनायनि थाफाव खानाय बिलाया बिग्लाबनायजों बेसदि समायना नुदों। सनाया गुरै रावजों हांमा सुरलायना फिनदोंमोन। समायनि गोसो सिंडव मायोबाफोर जागा लाना सॉनाय जाखांदों जानो हागी आंनि जिंभाव फैना नै उसु खुधु जागासिनो आरो जों सानैनि गेजेराव दसे सम सिरि धायो ?

आंनिबो गोसो सिंडव सॉधि फैबाय धायो-मा एसे समायना सिखला सनाया ? बिखी आं आंनि जिउनि लोगो खालामब्ला मा बादि समायगोन ? आरो बॉरै खालाम लायखो ? बे बादिनो गोबां सॉधि)। बे खिनिवावनो सनाया राव होयो।

-आदा फैलाव...नॉनाव आं फंसे बाध्रा सॉनो सानदोंमोन गात्रि

बेलासि समनि 4.30 मिनिटआव सलालि दैसा सेराव आं जिनि बादिनो मोनसे सिरियै गोसोआव जाखांफैनाय सावगारिखी लुबो नो फैदों, खोलो खोलो बार बारनाय दैसा जिनि फांसे सनि सेराव जिरायना।

सनायो बेबनिफ्रायबा सासे गुफुरै समायना, जौसां देरसां बिखा हयनरि महर लानानै दैसा सेरजों आंनि मोखांजों फैबाय बुंबाय आं सासे महर गोसा सिखला। जानो हागी बै सिखलायाबो नुं सुदेम गोजोनगलाय बार जानो फैदों। आं बै सिखलाखी नुना नोनेबाय। मा एसे समायना सिखला सोर बिमानि गोरबोआव सोर गसाया दानानै हरनाय ? बायदि बायदि आंनि गोसोआव ?) फैयो। जानो हागी बै सिखलाया गामियाव बारा धाया, सोरसो फरायनो थाहैयो आंनि आन्दाजआव। बेनिखायनो बिखी नुदों। जेबोला बै सिखलाया फैये फैये आंनि खाधिंसिम अब्ला आं आंनि मुंखी सनाय बुंडै आदा आरो गामिया बै फुरैवानो। बिन्दि गावनि फिनखी होना नै सिखलाया मिनिस्तु आंबो मिनिस्तुना बुनायसै।

आव फरायनो थाहैयो नामा नों सनाय ? दिनैसो नोंखी नुदों

मोनाबोला ? सनाया बिब्दि बुंनायखी खोनाननै आं गोसोखी एसे गिलिर मोननाय बादि मोनबाय। सिखलायाबा (सनायाबा) मा मा सोंगोन सान्नानै। धेवबो गोसोखी सांग्रां खालामना गोसोआ मिथिनो सान्ना बुंबाय आं-

-मा सोंनो सोंदे सनाय जेबो गाञ्जि मोना आं, बुंबानो जाबाय। (सनायनि मोखाड गिनायनि महराव मोखांनि महरा सोलायदों आरो लाजिनाय बायदि महरजों गुबुन मोखां जाना गसंना थायो। आगाननै फावसायना गसंना थानायनिफ्राय। आं सिरि थानाय नुनानै सोंफिनो।

-मा जाखो सनाय मानो सिरि थाखो ? मा सोंनो सानदोंमोन माथो सिरि जाखो ?

- आं नोंखी मोजां मोनो फैलाव आदा नाथाय नोंहा सोरबाफोर मोजां मोननाय सिखला दंखायोब्ला I am sorry आदा फैलाव। नोंनि बिनानाव जाना थागोन आं लोगो बादियै। (सनाया हां खनसेयैनो हांमा गोनां रावजों आंनिखी मोखां जानानै) आंनि गोसोआ बाददाव खानाय बादि जाबाय आरो बिनि मोखांआव नायनानो नुबाय मेगनाव मानिबा

मोदै ? आं बिखो बुरखायबाय धेवबो गाबसिना गाबगानाय महराव फैयो आं मेगननि मोदैखी हु हास्थायनायखी जाफुं होनो बुंबाय।

-सनाय I love you.... I love you सना। आं हा रावबो मोजां मोननाय गैया। नोंखीने आं सनाय।

-I love you फैलाव। (होन्नानै आंनि उप्तेफोयो आरो आंबो सनायखी बोजबना लापे सोनाब फैसालियाव आगान सुरलांबायमोन। आं हगारना बुंबाय-

-सनाय थानेसै थी नआव मोना जाबाय गैला।

-आदा...थौदो बिदिब्ला थांदोनि आयमोन रावजों सनाया फैलावनि आखायाव हमनानै आगान गावबा गाव गावमालायना थांडे दैसानि गाथोन मोजां मोनलायनायखी लानानै। जोबबाय।

*****

“दिनै जायखी गोदानबादि मोनगोन गाबोन बेनो गुबुन दाहैफिनगोन”
(Modernity is different tomorrow from
what it is today)

-Milan Kundera

*****

“मानसिनि सासेआ सासेनि गेजेराव थानाय
फारागआ गुबैयै गियान नडा, वै गियानजों
मावनाय खामानिनि बेवालि सुजुनाय
आदबआवसो”

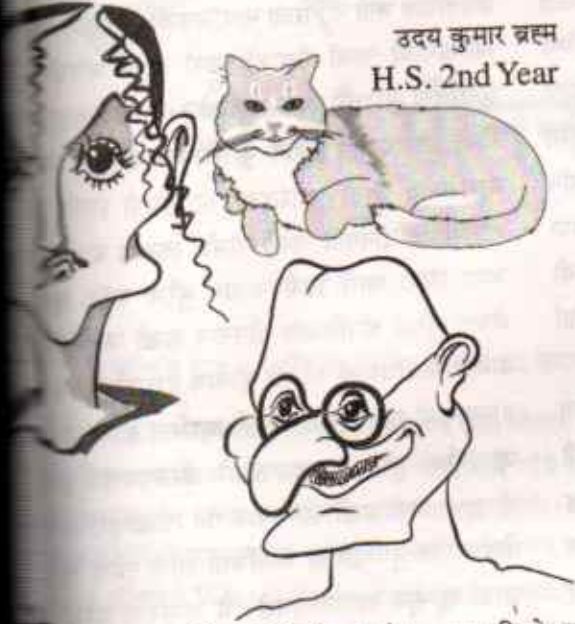
-एमासर्न

*****

सुला मावजि

गेन्द्रा

उदय कुमार ब्रह्म
H.S. 2nd Year

समाव बुरैया बुंफेबाय नाखीलाय बहा लानो नागिरखी होनानै सोंबाय होनब्ला बोराइया खोन्थाबाय आं बे नाखी मालदांफारा बाजारयाव लानो नागिरदों। मालदांफारा बाजारआ बोराइमोननि गामिनिक्राय बारा गोजानधाराव नझमोन से किल मिटारसो गोजानलमोन। बोराइया नाखी लानानै धांनायसै बाजारयाव लासै लासैनो लामाफोराबो मोजांखामोन बाजाराव धांग्रा लामाया। दसे उनाव मालदांफारा बाजार मोनहैनायसै। बोराइया नाखी हायाव हाननानै प्लाष्टिक गुवार बनानै नाखी फाननायसै। दसे उनाव बोराइनि नाखी बयबो बायनानै लानायसै। बोराइनि नाया फुनिफ्राय हानदान बाबाव लाइनाय नुनानै बयबो बोराइनि नाखील मेगन खेबनानै लाई लाई उनाव फानखांबाय बोराइया ड्रामखी साइकेलभाव खाफिननानै गावनि नांगीखिनि खरसाखी लानायसै। दसे उनाव बोराइया नआव फैनायसै। लामा ससेयाव बोराइनि सिगांडव बबेनिफ्रायबा मासे मावजि मासे फैनायसै। बे मावजिआनो बोराइनि साइकेलनि उन उन फैफानायसै। बोराइया दसे उनाव साइकेल सानिक्रायनायबा नुबाय गावनि उन उन फैफागासिनि दं। सानबाय बोराइया मा बे मावजि मासेयालाय आंजों दिनै मानो बेफोरबायदि फैफाबाय दं सानबाय। दसे उनाव नआव मोनफैलायबाय धेवब्लाबो बोराइजों नआव फैफाबाय बोराइया बुरैखी गाबजिबाय थाव थाबनो बुरैया नसिडव ओंखाम ओंखि संबाय दंमोन। ननिफ्राय ओंखारनानै सोंबाय मा जाखो-बोराइआ बुंबाय मा जाखो माने दिनै आंजो बै मावजिया बाजार ससेनिफ्रायनो फैफानानै नसिम फैफादो। गाजिना मोजां मावजि बे। होननानै बुंबाय बोराइया। लोगो लोगो बुरैयाबो बुंबायसै, मोजां मावजिसो बे बेनिखायनो नोंजों नहालागै फैफादो नोंनि नआव धानो। सिबाय ओंखाम उखैबाय बे आद्रि मावजिया होननानै बुरैया ओंखाम लाइनानै होफेबाय ओंखामजों लोगोसे बुरैया नाबो लाबोफादों। मावजिया ओंखामखी होनाय लोगो लोगो जानायसै। साइकेल सलायनाय मैनाय मोनना दसे उनाव धानायसै। उनाव ओंखामखी लासैनो जाबाय बोराइआ आरोबाव मावजिया बोराइखी ओंखाम जानाय नुना आरो ओंखाम जानो गाबजिबाय। बोराइया सानबाय बेलाय मा एसे जसुला मावजि जाखो दहायसो ओंखाम जानो होबाय आरो दानो लाने धिवावबाय। आनि बे जसुला मावजिया मोजां जानाय नझ खोमा मोजां एफाबां रायख बेलाय। बुरैया गाबनाय खोनानानै आरो होफेबावबाय ओंखामखी। बोराइया बुंबाय बे मावजिखी आं ननिफ्राय होसोहरनोसै मोजां नझ बे मावजिया होननानै बेयावनो बुरैया। बुंबाय नझआं बेखी होखारनो होया आं फिसिना मोजां खालामगोन। मोजां खालामनो बे जसुला मावजिया मोजां जानो रोडो, फिसि नोडो उनावसो मिथिगोन मावजिनि आखुखी। बुरैया आरो बुंबावबाय जाबाय दे नॉनि बाध्राखी

मोजां मोननाया खाना

रूपम बर

B.A. 1st Sem.

फुं बिलिनि समा 8 बाजि 30 मिनित जाबाय आं फरायसालियाव धांनो ओंखारदों। दिनें आं फरायसालियाव गिबि
ओंखारदों। फरायसालिया आंनि ननिफ्राय बारा गोजान नडा। फरायसालियाव आं सफेबाय। आं जेब्ला क्लासआव
होनना थाडे अब्ला क्लास रुमनि मोखाडव गांसे बिजाब गोम्लैनाई दंमोन। आं बै बिजाबखी खनो आरो रुम
हाबलाडे। नाथाय आं मोनधिया बै बिजाबा सोरनि। बिजाबनि सा वाहागोआव लिरनाय दं कुमारी बसुमतारी थाखो
फोरोंगिरि हाबनायलाय आं लोगो फोरनियाव सौनाय जायाखिसै। जेब्ला फोरोंगिरिया थाखो खथानिफ्राय ओंखारलाडे।
आं सौनायसै Who is the kumari Basumatary अब्ला सासे समायना हिन्जावसाया गसंनानै होननायसै Yes,
kumari Basumatary, What is the problem? No, No, Problem माने बै बिजाबा नौनि दा? Yes,
बिजाब। नौं बै बिजाबखी बहाय मोना? क्लास रुमनि दरजा मोखाडव गोम्लैनाई दंमोन। Thank you आदा।
मुंझ मामोनलाय? My name is Rupam Baro बेनि उनाव कुमारीआ रैदुव आखायजों हेनसेत लानायसै।
फरायसालिनिफ्राय गबोबाय। नआव फैनाई आं फरायसालिआव जानाव जायायखी गोसो खांबाय धानायसै। महारा बिनि
समायना खानाय रुमबां, खावलाय फावदुर, मेगन बेघ्रां, जान्जि सरे नायबाय थाथाव थाव।

बे बादिनो जों सानैनि राव होलायनाया सानफा एफा बांबोदोंमोन। आंनि गोसोआ हास्थायी मोसोति बाध्राखी बुंथिना
सानो नाथाय गोसोआ गोहो गैया। आं मोनधिया बियो आंखी मोजां मोनोना मोना। बेबादिनो आं सानसेखालि
दाद खालामना बुंनायसै आं नौनो फंसे बाध्रा बुंगीमोन कुमारी मा बाध्रा? नौं गाधि मोनाथ? मा बाध्रा बेलाय गाधि
बुं, नौं आंनि सासे लोगोसो नौं जा बाध्रा बुंनो बुं। बिबिल आं बुंनोसै I Love you Kamari बिदि बुंनायाव
मिननायसै आरो बुंनायसै बेखि माबा गाधि मोनलायनाय बाध्रा आंध, नौंखी आवगायनिफ्रायनो मोजां मोनखायो।
बेबादिनो जों सानैनि मोजां मोनलानाया सानफा एफा बांबोबाय। नाथाय बबेनिफ्रायबा गिधाव बारहुंखाया फैनाई
दौलैखी बसलांबाय। आं सानदोंमोन कुमारीआ गोधार गोसोजों मोजां मोनदोंमोन। नाथाय बियो आंनि गोरोन्य
बिनि अननाया दान्दिसेनिकमोन बियो सासे फान्दायसुलिसो। आंनि गोसोआ हाजासे गाबदोंमोन। आरो गुबुनफोरा
बाध्राखी गोसो खांदोंमोन Love is blind बै बाध्राखी नंखाय सानदोंमोन नाथाय बियो थार। बियो आंनो दसेनि
होनानै आंनि जिउ सोलेराव बारहुंखा बारहोलांबाय। नाथाय आंनि आननाया नौनिंसिम अराय धागोन।

*****

ବଢ଼ୋ କବିତା-

B.H.B. College, Sarupeta

प्याड

मोदै

जसना स्वर्गीयारी
B.A. 2nd Sem.

आय मोदै नों
नॉनि गेलेनाया
लाफेजेनो मायानि संसाराव
नॉं नोंखी सुबुनि थाइनै मेगनाव ।
माहि मा एसेबां सहायसुलि
नॉं रावखीबो गेदेर उन्दै,
नॉं रावखीबो गेदेर उन्दै,
नॉं रावखीबो धोनिगोरिव
नॉं जेव्लाबो दुखु सुखुआव ।
नॉं जोल निहोर जौनाय बादि
नॉं समायना हायनाया,
नॉं एखनव्ला नों सुबुनि महर

बोहैबोयो नों निजोराबादि
ऑंखारबोयो नों मेगन सौसिना
नॉं ननव्लाबो, नागरनो नंव्लाबो
नॉं नोंखी नागारनो,
नॉं नोंखी लाखोमानो ।
नॉं जायो अब्लानो नों
नॉं लोकोआव थाफायो,
नॉं सुखु जायो,
नॉं उन्देसल नुहां नुवाहां आंखी जंखायफयो ।
नॉं नोयाव आय मोदै नों
नॉं हाया आं नोंखी
नॉं इनाय नख आं नॉनि गुमुरखी ।

*****

मिथिंगा

प्रनिता गयारी
B.A. 1st Sem.

हनै सानजाहा जारी साना नुजाबाय
मुलुग संसाराबो सोरां जाबाय
आय बेसेबां समयना
बे मुलुग संसारा ।

मिथिंगानि बिखायाव जिब-जुनारफोरा
दाउसिन-दाउलाफोरा आदार नागिरनो
उदां गोसोयै बेरायदों
गाव गावनि लामाजों
अखां सार्जों फालो फालो दाउफोरा
मिलीहाव गारांजों देखो बोना
गां फुवार फुवार देखो बोना
गोबोनै उदाई बिरलांदों ।

फुंबिलिनि खोलो खोलो सुदेम
बार बारनायजों दंफांनि
दालाइ बिलायफोरा बाइदेमलाय-सिदेमलाइ
गोसो खुसियै मोसादों ।

बिबार बारियाव समयना बिबारफोरा
बाइदेमलाइ-सिदेमलाइयोसानाने
आखाय लेवाइ लेवाइ
बेरे सिखरिफोरखी बेरायदों
हायां खंखरिनफ्राय जिरि-जिरि
बोहैबोनाय निजोराजों
बाइदि बाइदि नाफोरा उदां गोसोयै
लैथोआव बोहैलांफादों ।

आय बेसेबां समयना बे मिथिंगाया
बेसेबां आंगो बे मुलुग संसारा
नायोव्ला बावगोमायो
नों हायनारि बिमानि महरखी

*****

दुखुधिया जिउ

रहिला स्वर्गीयारी

सानदोंमोन आं अरायसम गोजोनै थानो
सानदोंमोन अराय खुसियै थानो
दिनै मानो साननाया फैमाल जालांखो
मिजिंआ मानो बायफले लांखो ?

सानदोंमोन आं.

सिरि सिरि सनानि मन्दिर लुनो
गलाप बिबारनि माला सुजुनो
नाथाइ गोसोआव सनानि मन्दिरा बायफले लांबाय
गलाब बिबारानो बिफांआवनो लरहाय लांबाय:

सानदोंमोन गोजोनै थानो.

दुखुधिया गोसोआ नागिरो जेब्लाबो सुखु
नाथाइ गोसोआव जाखांफैयो जेब्लाबो दुखु
हालिया सहायनो जिउ सोलेरा आंनि
माब्लादि सफैगोन थांनाव समा
सानदोंमोन आं गोजोनै थानो ।

*****

आलारि बाधि

हितेश्वर महिलारी

गोसोआव खोमसि फोथायनायखी
प्राव गारनानै होयो नों बयनोबो सोरां,
खोमसिनि समाव गावनि
जोंनायखी दिन्धिनो जोडे नों जेब्लाबो
गोजों जोंधि महरै सोरां ।

फुंबिलिनि समाव आरो मोनाविलिनि समाव
आफा बोराइ बाथीखी सोरगोफुरिनिप्राय
फाथाल फुरिसिम बरायनो थांघाय जोंहोबाय
नोंखी सुबुं माहारिमा ।

गोजों जोंधि महरै जोंबाय नोंबो
मिनि-खुसियै फाथालफुरियाव
गोजोनबाय आफा बोराइ बाथीआ
नोंनि जोंनायखी नुनानै,

बोर सारसिलांबाय सुबुं माहारिनो,
गोजों जोंधि महरनि
नों गंसे आलारि बाधि ।

*****

जा हाबाब बरसाफोर

हितेश्वर महिलारी

जा हाबाब बरसाफोर
सोलोंथाइ लानानै गोरों गोरा
जा खोलोमजों सोलिग्रा ।
जानो हागोन अब्लासो हारिनि गेरैमस
बडलेण्डखी उदांसि खालामनो ।
बडफानि सिमांखी मोगथां खालामनो
नाजानांगोन जों सोलोंथाइजों,
बडलेण्डखी मोननो हास्ताइदोंब्ला
खीसेलाबो बर फोरखी ।
बर बिमानि सोमखे मोखांखी मिनिस्त
खालामनोब्ला,
दाडबाजि एना-एनिखी प्राव गारनानै
सोलोंथाइजों बयबो खीसेयै गोरोंबल
नाजायोब्ला खीसेयै जों बयबो
मोननो हागोन बड'लेण्डखी ।

*****

नेनानै धागोन आं नोंखौनो

अनिमा खेरकाटारी

जायखौं आं मोजां मोनोमोन
जायनो होदोंमोन आं हाजासे अननाय
जायनो हगारसार होदोंमोन आं गोसोखौं
नाथाइ बिनो आंनि गोजानाव जायखारलांबाय ।
अराइ समनि थाखाइ दुखुनि मोदें सखलांबाय
जायखौं लानानै आं सिमां नुनो रेंबायमोन
नाथाय दिनै बिनो आंखौं नेवसिलांबाय,
आंनि गोसोनि गासैबो साननायखौंनो
बियो मुगै लांबाय ।
मा जाहोननि थाखाय नों आंनि अननाय मोजां मोननायखौं
नाजावनानैबो नेवसि लांफिनखो ।
जानो हागौ नों आंखौं गोरिब गुन्द्रानि थाखायनो
नाजावनानैनो नेवसिलांफिनबाय ।
नोंनि आंनि मोजां मोननाय अननायखौं नेवसि लांनाय,
बाध्रायानो जाखां फेंबाय थायो अरायबो
आंनि गोसो गोरबोआव ।
आंनि गोरिब जिउनि अननाय बावनायखौं
नेवसि लांनानै खालामबाय आंखौं दिनै
नों मुलुगनि बिखायाव हारसिं ।
गैया आंहा दिनै नोंनि अनगा रावबो
आंनि बायफलेनाय गोसोनि मिजिंनि सिमांखौं लानानै ।
नेनानै धागोन आं रजे नोंखौंनो बे जोनोमाव ।

.....

B.H.

२८

वि. ए. ए. वि. महाविद्यालय आलमोहनी

महाभारतआव गोरोन्टि

सनजिव

H.S. 2

अनला माष्टारा गथफोरनो
श्रीकृष्णनि जोनोम मोननायनि
सलखौं थाखो दाइनि गथफोरनो
फोरोंदोंमोन । बियो बुंलांनो हमनायसै,
माष्टार : सानसेखालि कंसनि राज उलाफातआव
फोगॉन होनायसै (भबिघत बाणी) कंस
आरो नोंनि बिनानाव दैबकीनि धैजों
दाइन्धि फिसाज्जलानि आखायाव धैगोन
फोगॉनखौं खोनानानै कंसआ दैबकी
फिसाइ बासुदेबखौं मोनसे फाथक
जोबनानै दोननायसै । जोबनानै दोननाय
साफा साफा फिसा हौवा जोनोम होयो
बुधारो । बेबादिनो कंसआ गावखौं बुध
बासुदेब आरो दैबकीनि फिसाफोरखौं
गोसोजों गोसो थि खालामनायसै । अन
बुंफुबाय थानाय समाव सासे मो
गसंनानै बुंनायसै

फरायसा: सार फेंस बाध्रा ।
माष्टार: सा बाध्रा वेल्लेइ ?
फरायसा: सार कंसआ बर फोलेरनिमोन नामा
माष्टार: जानारो । मानो नांगौ नोंनोलाइ ?
फरायसा: माने सार । कंसआ दैबकी आरो बासुदेब
फाथकसालियाव दोनमारदोंमोनना ?
माष्टार : सलआथ बेबादिनो ।
फरायसा: वेखायनो होन्दों आंसार । कंसआ जान्
माष्टार: बौरै ?
फरायसा: कंसआ दैबकी आरो बासुदेबखौं आल
फाथकसालियाव सोनानै दोनब्लानोध, मा
सासेबो फिसा हौवा जोनोम होनाय न
माष्टार : ओइ साला । नोंखौं सोर फोरोंनाय बेबादि

.....

नोंखौ गोसोखानानै

बबिता स्वर्गीयारी

B.A. 2nd Sem.

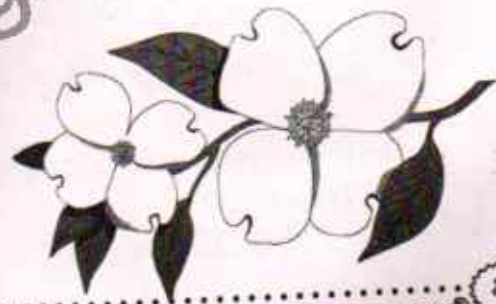

मोगथां महर मोननाय बे
जिवनि गोरबोआव
हावनानै थाबाय नों अनजालुनि
गोधों सावगारि,
बावनो सानब्लाबो बावनो हाया
खोमोरनो सानब्लाबो खोमोरनो हाया
नुयोबोला नोंखौ रजे आंनि
मेगन सिगाडव
गोसो गोरबो आंनि बायसालाडो
दैनि गुथाल बायदि।
मेगन थाइनैनिफ्राय गुसु मोदैया
माब्लाबानो बोहैबोयो माबेनिफ्रायबा,
रानसावनाय आंनि बिखाखौ
सिगलाब होयो अराइनि।
जानो सानब्लाबो जानो हाला
लोंनो सानब्लाबो लोंनो हाला,
खालि नोंनि मिनिस्तु महराल
नुजाफैयो मेगन सिगाडव।
गले गले गाबत्रिबायो
नों रजेखौ साखाथियाव मोननो
नाथाय बुजि मोनगोनदा नों?
आंनि गोरबोनि चवखौ,
आसखान्दा रजे आंनि जिवला
नोंनि अनगा बे मुलुगाव।
*****

“गियानि सुबुंफोरनि थाखाय खामानि
बावनायानो सुखु गोजोननि फुखा,
जिवनि थोर”

--उधिसार खुंगुर वसुमतारि
बि.42 सानत्रि आरो मोन्दरि

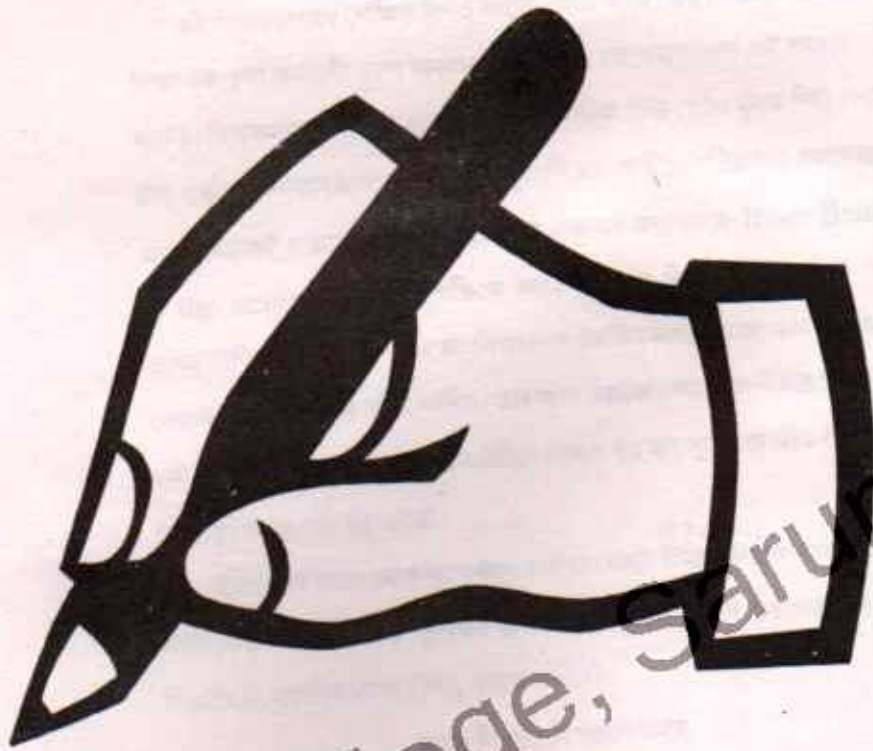
*****

वि.ए.ई. वि. महाविद्यालय आलोचना

११

সম্পাদকীয় প্রতিবেদন

B.H.B. College, Sarupeta

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

আ বহুদিনতে বি,এইচ,বি, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ-সভাপতি পদত নিযুক্ত কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ দিয়াৰ বাবে সমূহ বি,এইচ,বি, বিয়ানলৈ ধন্যবাদ জনাইছোঁ। আপোনালোকৰ সহায় সহযোগিতাত আৰু মোৰ সাধ্যানুসাৰে কৰা চেষ্টাত কিমান দূৰ আশা পূৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হ'লো মই নাজানো; কিন্তু চেষ্টাত হয়তো ত্ৰুটি কৰা নাছিলোঁ।

এই মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক দিশত বহুতো সুনাম আছে। এই ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু তথা কৰ্মচাৰী বৃন্দৰ অৱদান অতুলনীয়। তেখেতসকলৰ এই প্ৰচেষ্টা অটুট থাকক। শিক্ষকসকলৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সঠিক, চিন্তা, গঠন মূলক দিহা-পৰামৰ্শ তথা কৰ্ম-সচেতনতাৰ লগতে গুণী-জ্ঞানী দূৰদৰ্শী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে গঠিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ এখনৰ নিতান্তই প্ৰয়োজন। কিয়নো ইংৰাজীত একাধাৰ কথা আছে- Inner Beauty is the actual beauty. গতিকে আমি প্ৰথমতে ভিতৰৰ সৌন্দৰ্যতো বজাই ৰাখিব লাগিব, তেতিয়াহে আমি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ লগতে ৰাজ্যখনৰ উন্নতি তথা দেশখনৰ উন্নতিৰ চিন্তা কৰিব পাৰিম। তাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ অংশীদাৰ প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, শিক্ষাগুৰু তথা কৰ্মচাৰী আটাইৰে কাৰণে সুস্থ মন, সুস্থ চিন্তা আৰু কাৰ্যদক্ষতাৰ প্ৰয়োজন আছে বুলি মই ভাবোঁ।

প্ৰতিবেদনৰ অন্তত মোক সূচকৰূপে কাৰ্য ভাৰ চলাই নিয়াত উপদেশ তথা পৰামৰ্শৰে সহায় কৰা প্ৰত্যেকজনকে পুনৰবাৰ ভুল-ত্ৰুটিৰ মাজৰ্না বিচাৰি কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপনেৰে বি,এইচ,বি, মহাবিদ্যালয়ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ।

ধনজিৎ দাস, এইচ,বি মহাবিদ্যালয়

সুন্দৰ কামনাৰে

ধনজিৎ দাস

উপ-সভাপতি

ছাত্ৰ একতা সভা।

*****

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই বি.এইচ.বি, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ অসম

শ্বহীদ খৰ্গেশ্বৰ তালুকদাৰক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। যি সকল মহান ব্যক্তিৰ আত্মা আৰু ভাগ্যৰ ফলত বি.এইচ.বি, মহাবিদ্যালয়খন গঢ়লৈ উঠিছে সেই সকল ব্যক্তিৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ। বি.এইচ.বি, মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত যি সকল ছাত্ৰ বাছৰীয়ে সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত মোক নিৰ্বাচিত কৰিলে তাৰ বাবে সেই সকললৈ মই সোৱালী অৰ্চন কৰিলোঁ।

প্ৰকৃতিৰ মানোমহা পৰিৱেশত লগত স্থাপিত জ্ঞানৰ জ্যোতি বিলাই দিয়া এই ঐতিহাসিক অনুষ্ঠানটোলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ পোৱাটোও এক গৌৰৱ তথা সৌভাগ্যৰ বিষয়। প্ৰথম কাল প্ৰবিত্ৰ জ্ঞানৰ মন্দিৰটোক সেৱা আগবঢ়াবলৈ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দৰে আসনত মোক নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ গুচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনত প্ৰতি বছৰে বিভিন্ন উন্নয়নমূলক কাম কাজ কৰি থকা হয়। আমি আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনক লৈ মূৰ দাঙি গৌৰৱে কৰ পাৰো যে আমি বি.এইচ.বি ছাত্ৰ। আমাৰ কাৰ্যকালতো মহাবিদ্যালয়খনত বিভিন্ন উন্নয়ন মূলক কাম কাজ কৰা হৈছিল।

মহাবিদ্যালয় এখন পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ পাবলৈ হ'লে মহাবিদ্যালয় খনত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে সমস্যা বা অভাৱৰ সন্মুখীন হ'ব নালাগে। এই খিনিতে এইটোও স্বীকাৰ্য যে অভাৱ সমস্যা নহয়। তথাপিও কিছুমান মৌলিক সমস্যা আমাৰ দৃষ্টি গোচৰ হৈছিল তাৰ ভিতৰত অন্যতম সুকীয়া বিডিং কম, কেইটামান শ্ৰেণী কোঠা, পুথিভঁৰালত কিতাপ যোগান, খেলৰ সামগ্ৰী সমস্যা সমূহ অতি সোণকালে দূৰ কৰিবৰ বাবে বিহিত ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিবলৈ কৰ্তৃপক্ষৰ গুৰুত্ব জনালোঁ। আমাৰ কাৰ্যকালৰ আগে আগে এটা অত্যাধুনিক ব্যায়ামঘৰ মহাবিদ্যালয়ত সংস্থাপিত

বিগত বছৰৰ দৰে এইবাৰো আমি নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আকোৱালী লবলৈ দুদিনীয়া ক্ৰমে নৱগত আদৰ্শ সভা মুকলি কৰা আৰু সংস্কৃতি অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হয়। উক্ত সভাত মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক সৰ্বস্বত্ব পুৰস্কাৰ আৰু যোগ্যতাৰ প্ৰমাণ পত্ৰ দিয়া হয়। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সামগ্ৰীক বিকাশৰ প্ৰতি গুৰুত্ব দি উলহ মালহেৰে আয়োজন কৰা হয় মহাবিদ্যালয়ত বছৰে হৈ থকা মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ তিবোভাৱ তিথি, মাধৱদেৱৰ তিথি, ফাতেহা ইত্যাদি স্বাধীনতা দিৱস আৰু সৰস্বতী পূজা এই আটাই কেইটা উৎসৱ শৃংখলাবদ্ধ ভাবে অনুষ্ঠিত কৰা

প্ৰতিবেদনৰ শেষত মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত প্ৰতিটো ক্ষণতে সু-দিহা পৰামৰ্শ সহায়ক আগবঢ়োৱা মাননীয় ভাৱ প্ৰাপ্ত অধ্যক্ষ মহোদয়, মোৰ পৰম শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰু সফল, কৰ্মী মোৰ ফালৰ পৰা শ্ৰদ্ধা সহকাৰে আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত অনিচ্ছাকৃত ভুলৰ বাবে মাৰ্জনা বিচাৰি এই শিক্ষাৰ সাধনা ক্ষেত্ৰ বি.এইচ.বি আৰু সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ। ধন্যবাদে-

অনুপম কলিতা, সাধাৰণ

ছাত্ৰ একতা সভা, বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়

B.H.B. College

বি.এইচ.বি মহাবিদ্যালয়

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে সেইসকল ব্যক্তিক স্মৰণ কৰিছোঁ যাৰ অশেষ ত্যাগ আৰু

কষ্টৰ বিনিময়ত গঢ়ি উঠিছিল আমাৰ এই বি.এইচ.বি মহাবিদ্যালয়।

এই মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৩-১৪ ইং বৰ্ষৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে মোক নিৰ্বাচিত কৰা হয়। এই দায়িত্বত থাকি মোৰ কাৰ্যকালত কিমান দূৰ সফল হৈছে এয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য বিষয়। সীমিত জ্ঞানেৰে মোৰ কাৰ্য কালত মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক পৰিবেশৰ সফল কৰণৰ বাবে চেপ্টাৰ অকনো ক্ৰটি কৰা নাছিলো। তথাপি তেনে প্ৰচেষ্টাত বৈ যোৱা অনাকাঙ্ক্ষিত ভুলৰ বাবে মই ক্ষমা প্ৰাৰ্থী।

এই মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষই মহাবিদ্যালয়খনৰ বহুতো উন্নয়নমূলক কাম-কাজ কৰি আছে। কৰ্তৃপক্ষই সকলো অভাৱ অভিযোগ দূৰকৰি মহাবিদ্যালয়খন সুন্দৰভাৱে পৰিচালনা কৰে যেন।

সদৌ শেৰত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা কৰ্মচাৰী বৃন্দক লগত সমূহ শিক্ষাৰ্থীক মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আপন কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু বি.এইচ.বি মহাবিদ্যালয়।

কিন্ধৰ কাশ্যপ
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক।

.....

B.H.B. College, Sarupeta

আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতি

প্ৰতিবেদনৰ পৰম শ্ৰদ্ধাভাজন সকললৈ আবৃত্তনিত মোৰ

জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়খন স্থাপন আৰু গঢ়লৈ উঠাত যিসকল অবিহনা আগবঢ়াইছে, সেই সকল মহান ব্যক্তিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোক এই মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, বন্ধু-বান্ধবীয়ে আলোচনী সম্পাদক কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ অকনমান সেৱা আগবঢ়াবলৈ সুযোগ প্ৰদান কৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। প্ৰকৃতিৰ মনোমহা পৰিবেশত স্থাপিত জ্ঞানৰ দিয়া এই ঐতিহ্যমণ্ডিত মহান অনুষ্ঠানটো লৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ গৌৰৱ তথা সৌভাগ্যৰ বিষয়। প্ৰথম বাৰৰ বাবে পবিত্ৰ জ্ঞানৰ আগবঢ়াবলৈ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদকৰ দৰে অতি দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ পাই মই ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু বান্ধবীৰ ওচৰত চিৰকৃত্ত

বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয় এখন গ্রামাঞ্চলত স্থাপিত মহাবিদ্যালয় আসোৱাহে আছে। তাৰ মাজতেই বিভিন্ন সাহিত্যানুষ্ঠান পতা হৈছিল। গুৰুত্বপূৰ্ণ ক্ষেত্ৰত আমি সতৰ্ক নজৰ দিয়াৰ প্ৰয়োজন আহি পৰিছে। সপ্তাহৰ প্ৰতি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অনীহা। আলোচনী বিভাগৰ বিভিন্ন প্ৰতিবেদন অৱশ্যে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ উৎসাহজনক সহাবি পাইছিলোঁ। মোৰ কাৰ্য কালত সপ্তাহত মুঠ তিনিটা প্ৰতিযোগীতা অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। সেই কেইটা প্ৰতিযোগীতা, প্ৰবন্ধ লেখা প্ৰতিযোগীতা আৰু থিঠাতে গল্প লিখা প্ৰতিযোগীতা আৰু আমাৰ কাৰ্যকালত তথা আমাৰ সম্পাদনাত নৱাগত আদৰণি জনোৱা 'জ্যোতি' নামৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন প্ৰকাশ কৰা হয়।

সলী শে,ত মই মোৰ এই মহাবিদ্যালয়ত হোৱা ভুল ত্ৰুটিবোৰ আগিছোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন যথা সময়ত পঢ়াব, শিক্ষক কৰ্মচাৰী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ হাতত তুলি দিব নোৱাৰাৰ বাবে ক্ষমা বিচিন্তা জয়তু বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়

শ্ৰীবি

আলোচনী

*****

বি এইচ বি মহাবিদ্যালয়

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনখন লিখাৰ আৰম্ভণিতে বি.এইচ.বি মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৩-

১৪ বৰ্ষৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মোক নিৰ্বাচন কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল আৰু মোৰ সম্পাদকীয় কাৰ্য্য-কালছোৱাত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ-বাইদেউ তথা সমূহ কৰ্মচাৰীসকলক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক শুভেচ্ছা তথা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো। আৰু লগতে, মোৰ এই সম্পাদকীয় কাৰ্য্যকালত তত্বাবধায়ক হিচাপে উল্লেখনীয় অৱদান আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ ড° নমিতা দাস গুৰুং বাইদেউক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক শুভেচ্ছা তথা অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলো।

মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ কাৰ্য্যকাল আৰম্ভ কৰি লৈয়েই গম পালো যে মহাবিদ্যালয়ৰ এই বিভাগটো অতি দুৰ্বল মহাবিদ্যালয় এখনৰ সাংস্কৃতিক বিভাগটো হ'ল এটি অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিভাগ। গতিকে, মহাবিদ্যালয়খনৰ সাংস্কৃতিক দিশ সমূহ উন্নত কৰিবলৈ আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানসমূহ ভালদৰে চলাই নিবৰ কাৰণে এই বিভাগটোৰ আৰ্থিক দিশ অতি সবল হোৱাটো জৰুৰী।

অসমৰ সাংস্কৃতিক জগতখনক গুৰু দুয়োজনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিষ্ণু-ৰাভা, জ্যোতি-প্ৰসাদ, ভূপেন হাজৰিকা, জয়ন্ত হাজৰিকা আদিম সকলৰ দৰে মহান মনিষীসকলে উল্লেখনীয় অৱদান আগবঢ়াই থৈ গৈছে।

মোৰ কাৰ্য্যকালত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান সমূহ মই ভাল কৰাত কিমান দূৰ সফল হব পাৰিছোঁ সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰৰ বিষয়। মই নৱাগত আদৰণি সভাখনৰ কাৰ্য্যসূচী সমূহ বিভিন্ন ধৰণে সজাই পৰাই তোলাত যৎপৰোনাশ্ৰি চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহখন ও সাংস্কৃতিক বিভাগৰ তৰফৰ পৰা বিষ্ণু-সংগীত জ্যোতি-সংগীত, ভূপেন-সংগীত আৰু আধুনিক নৃত্য বিহু নৃত্য প্ৰতিযোগিতা আদিকে ধৰি বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিছিলো। প্ৰতিযোগিতাসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে উৎসাহেৰে অংশ গ্ৰহণ কৰি প্ৰতিযোগিতাসমূহ চলাই নিয়াত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল।

মোৰ সম্পাদকীয় কাৰ্য্যকালত বিভিন্ন ধৰণে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা মোৰ অতিকৈ আপোন আৰু মৰমৰ বন্ধু বান্ধবী সকলক আন্তৰিক শুভেচ্ছা তথা অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ মোৰ কাৰ্য্যকালত যদি কিবা মই অজানিতে দোষ-ত্রুটি কৰিছোঁ, তাৰ মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ আৰু লগতে বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জল ভৱিষ্যত কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে সামৰণি মাৰিলোঁ। ধন্যবাদ-

ভৃগু তালুকদাৰ
সাংস্কৃতিক সম্পাদক
বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়, সৰুপেটা।

*****

গুৰুখেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰ

তিবেদনৰ আৰম্ভনিত্তে যি সকল ব্যক্তিয়ে বিভিন্ন ঘাট-প্ৰতিঘাটৰ মাজে
বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয় স্থাপনৰ সপোন বাস্তৱায়িত কৰিছিল সেই সকল গুৰী
ব্যক্তিলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ।

২০১৩-২০১৪ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে
নিৰ্বাচিত কৰাৰ বাবে বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱী
আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা।

খেল ধেমালীয়ে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ শাৰিৰীক, মানসিক উৎকৰ্ষ সাধন কৰে। তাৰে
খেল ধেমালীত জড়িত হৈ থাকিলে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মাজত একতাৰ ভাব সুদৃঢ় হৈ
আৰু ভৱিষ্যতে নিজকে দেশৰ সুনামৰিক হিচাপে গঢ়ি তুলিবলৈ পূৰ্ণ সুযোগ
কৰে। সেয়েহে পাঠ্যক্রম অধ্যয়নৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে খেল-ধেমালীত
গ্ৰহণ কৰাটো অতিকৈ প্ৰয়োজনীয় বুলি মই বিবেচনা কৰোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালত গুৰু খেল বিভাগৰ সকলো খেল অনুষ্ঠিত কৰা হৈছে
যদিও আৰ্থিক অসুবিধাৰ বাবে ফুটবল প্ৰতিযোগিতাখন অনুষ্ঠিত কৰিব নোৱাৰি
আজিও দুখ অনুভৱ কৰি আছে। যি কি নহওঁক গুৰুখেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে
মোৰ কাৰ্যকালত যিমান খিনি কাম কাজ কৰিম বুলি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱী সকল
প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিলোঁ, সেই সকলোখিনি সম্পূৰ্ণ কৰিব নোৱাৰিলোঁ। ইয়াৰ বাবে
ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধৱী সকলৰ ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থী বুলি নিজকে বিবেচিত কৰি
আশা কৰিছোঁ আধৰুৱা কামখিনি ভৱিষ্যতে সমাপ্ত কৰিবলৈ যত্নবান্ধৱিত
ৰাখিম।

মোৰ কাৰ্যকালত মই কিমান কৃতকাৰ্য বা সফল হব পাৰিছোঁ সেয়া
বিষয় আপোনালোকৰ। অৱশ্যে সীমিত সুবিধাৰে যিমানখিনি পাৰোঁ
ক্ৰটি কৰা নাহিলোঁ।

মদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল ক্ৰটিৰ মার্জনা
প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়

চিন্ময় তালুক
সম্পাদক গুৰুখেল বিভাগ

*****

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে, সকপেটাৰ দৰে এখন গাঁৱলীয়া অঞ্চলত জ্ঞানৰ পোহৰ

যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে বিভিন্ন সমস্যাৰ সন্মুখীনৰ মাজেৰে বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ সম্পাদকৰ সপোন বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিছে সেই সকল মহান ব্যক্তিলৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু আন্তৰিক জ্ঞাপন কৰিছোঁ, লগতে বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সমন্বিতে কৰ্মসূত্ৰী শ্ৰদ্ধা আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক মৰম জ্ঞাপন কৰিছোঁ। সেৱা ক্ষেত্ৰখন বৰ বিশাল। এনে বিশাল ক্ষেত্ৰৰ পদবীত মোক নিৰ্বাচিত কৰি সেৱা আৰু সুবিধা প্ৰদান কৰা বাবে মই সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত চিৰ-কৃতজ্ঞ।

এই বিশাল ক্ষেত্ৰখনত মই নিস্বার্থ ভাবে কাম কৰিবলৈ চেষ্টাৰ অকনো ত্ৰুটি কৰা নহয়। এই বিভাগৰ অৰ্থনৈতিক দিশটো ইমান টনকীয়াল নহয় যদিও মই মোৰ কামসমূহ সুচলাবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। বিগত বছৰৰ দৰে এইবাবো মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুষ্ঠিত কৰা উৎসৱত সমাজসেৱা বিভাগৰ দ্বাৰা আয়োজিত সমূহ খেল-খেমালি সুকলমে পৰিচালনা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। এই ছেগতেই খেলসমূহ পৰিচালনাৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষা গুৰুলৈ মই আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেৰত এই মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰি আৰম্ভণিতে হৈ যোৱা ভুল কৰ্মসূত্ৰী বিচাৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

সম্পাদক, সমাজ সেৱা

*****

B.H.B. College, Sarupata

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অশেষ

ত্যাগৰ ফলত বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়ে পূৰ্ণ ৰূপ পালে আৰু যিসকল
এই মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ হকে বৰ্তমানে ও নিঃস্বার্থ ভাবে কাম কৰি
সেই সকল শ্ৰদ্ধাৰ ব্যক্তিলৈ মোৰ আন্তৰিক ভক্তি ভবা অৰ্ঘ্য নিবেদন

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মই
পালো যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ অতি কম সংখ্যক ছাত্ৰই প্ৰতি
অংশগ্ৰহণ কৰে। গতিকে, সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকেই অনুৰোধ জনাও
থেমালী সমূহত অংশ গ্ৰহণ কৰি নিজৰ শাৰিৰীক মানসিক উন্নয়ন
কৰাৰ উপৰিও বিভিন্ন আন্তঃ মহাবিদ্যালয় প্ৰতিযোগিতাত অংশ
মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে গৌৰৱ অৰ্জন কৰে যেন। ছাত্ৰ-জিৰণি কোঠা
হৈ ধকা অৱস্থাতে কিমান কৃতকাৰ্য হলো সেয়া আপোনালোকক
মোৰ কাৰ্যকালত সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক
মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আগবঢ়ালো।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হোৱা ক্ৰীড়া
ছাত্ৰী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা কৰ্মচাৰী বৃন্দৰ ক্ষমা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়
উন্নতি কামনা কৰি এই প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু বি.এইচ.বি. মহাবিদ্যালয়

চিন্তন
সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণি

B.H.B. College, Sarupeta

CONSTRUCTION WORK OF
H.B. COLLEGE
CENTRAL LIBRARY
SARUPETA

নিৰ্মিয়মান অৱস্থাত মহাবিদ্যালয়ৰ কেন্দ্ৰীয় গ্ৰন্থাগাৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰী নিবাসৰ একাংশ

BHUBANESHWAR College Sarupeta